

INTERNATIONAL
Bestseller

DAVID HEYLEN CAMPOS

Minciuni oficiale

10 CONSPIRAȚII CARE AU SCHIMBAT ISTORIA LUMII

Săptămâna Financiară

DAVID HEYLEN CAMPOS

Minciuni oficiale

10 CONSPIRAȚII CARE AU SCHIMBAT ISTORIA LUMII

În țările teocratice manipularea îmbracă forme simple. În schimb, în cazul democrațiilor, problema este mult mai complexă: spălarea creierului presupune metode mult mai sofisticate. În această carte, minuțios documentată și scrisă fără menajamente, veți găsi zece conspirații care au schimbat cursul istoriei.

Versiuni oficiale, investigații de ultimă oră și întrebări fără răspuns, referitoare la accidentul zepelinului Hindenburg, atacurile de la 11 septembrie, asasinarea lui JFK și Martin Luther King, aurul nazist și tragedia din Oklahoma, toate ne conving că în spatele realității și a guvernelor alese „democratic” se ascund personaje care trag sforile după bunul lor plac și interes.

În zilele noastre, rușinoasa lipsă de transparență în care este învăluită tragedia din 11 septembrie, moartea subită și suspectă a Papei Ioan Paul I, sinuciderea lui Marilyn Monroe, asasinarea lui Kennedy și atacurile de la Madrid din 11 martie întăresc sentimentul de universalitate și atemporalitate al conspirațiilor.

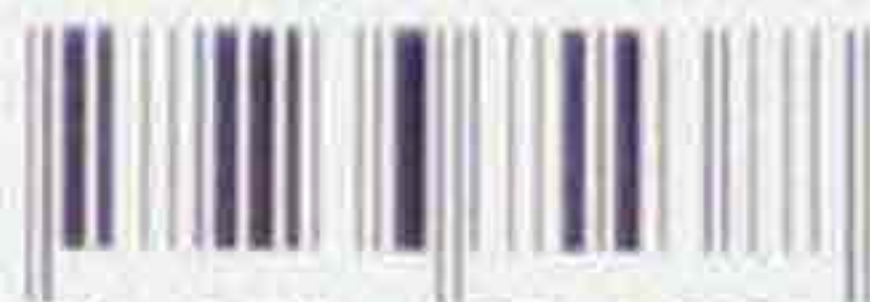
David Heylen Campos este unul dintre cei mai renumiți jurnaliști din Spania. El a lucrat în presă și radio, a organizat și a participat la numeroase congrese naționale și internaționale.

Afla mai multe pe:

www.litera.ro

ISBN 978-973-675-438-8

978-973-675-4388

Săptămâna Financiară

Editura Litera Internațional
O. P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel./fax (021) 3196390; e-mail: comenzi@litera.ro

Traducere și adaptare: Raluca Drăgulin

Edición original in castellano © 2004
Ediciones Nowtilus SL, Madrid, Spain,
www.nowtilus.com

Copyright © David Heylen Campos

Copyright © 2008, Litera Internațional
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Ne puteți vizita pe

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Andreea Stoica, Mariana Bădescu

Concepția grafică: Vladimir Zmeev

Coperta: S.C. Faber Studio SRL

Tehnoredactare și prepress: Elena Dandara

Tipărit în Germania

.....
CAMPOS, DAVID HEYLEN

Minciuni oficiale / David Heylen Campos; trad.: Raluca
Drăgulin. – București: Litera Internațional, 2008
ISBN 978-973-675-438-8

I. Drăgulin, Raluca Ioana (trad.)

327.84(0:82-32)
.....

CUPRINS

M ulțumiri.....	7
C onspirații.....	8
C uvânt-înainte.....	10
I ntroducere.....	15

Capitolul 1

11 septembrie, penultima conspirație.....	17
---	----

Capitolul 2 (I)

JFK, sfârșitul visului american.....	42
--------------------------------------	----

Capitolul 3 (II)

JFK, teoria conspirației.....	53
-------------------------------	----

Capitolul 4

Rușinea aurului nazist.....	69
-----------------------------	----

Capitolul 5

Hindenburg, „Titanicul“ din cer.....	79
--------------------------------------	----

Capitolul 6

Teroare în Oklahoma.....	91
--------------------------	----

Capitolul 7

Fluorizarea, otrăvire globală.....	101
------------------------------------	-----

Capitolul 8

Martin Luther King, omul visurilor 113

Capitolul 9

11 martie, marea conspirație spaniolă..... 123

Capitolul 10

Marte, conspirația are culoarea roșie 153

Bibliografie și pagini de internet..... 169

Mulțumiri

A SPUNE CĂ mi-a plăcut să scriu această carte este, fără îndoială, un adevăr de netăgăduit, iar pentru acest lucru am primit ajutorul și îndemnul multor prieteni, rude și chiar necunoscuți, aceștia din urmă devenindu-mi, la rândul lor, foarte apropiați.

Dintre toți se remarcă o persoană care mi-a stat mereu alături, în tot ce am făcut. Ei îi datorez, în mare măsură, faptul că dumneavoastră aveți această carte în mână. José Gregorio Gonzalez este fratele pe care nu l-am avut niciodată, acel prieten pe care toată lumea și-l dorește deoarece dă sens deplin cuvântului „prietenie“. Către el se îndreaptă cele mai multe mulțumiri. De asemenea, nu-l pot uita pe Toñi și nici pe colegii mei de microfon, Daniel Fox și marele „Mency“ Fernando Hernández.

Pentru a mulțumi tuturor celor care merită, ar trebui să le dedic un capitol întreg din această carte. Dar nu pot să nu-mi exprim recunoștința față de cei care m-au susținut de mult timp și care au avut încredere în fiecare proiect pe care l-am început. Printre ei se numără, în special, Lorenzo Fernández Bueno, care mi-a stat mereu alături în elaborarea acestei cărți. Mulțumesc, de asemenea, iubitului meu prieten – și tiz al meu – David E. Sentilla, întreprinzătorului Iker Jiménez, grupului editorial Nowtilus și tuturor celor pe care i-am cunoscut de-a lungul acestei lungi călătorii.

Către ei se îndreaptă mulțumirile mele „conspirative“, dar și către cei care nu se regăsesc aici, dar pe care, din motive misterioase, nu-i pot uita.

.....

Conspirații...

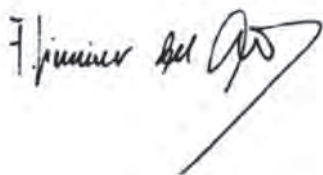
AU AVUT LOC MEREU. Manipularea a devenit o constantă din momentul în care necesitățile tribale au dat viață politicii. Imediat după aceea, șeful de clan sau consiliul bătrânilor au început să se folosească de manipulare. Argumentele care mișcă triburile sunt aceleași cu cele ale popoarelor sau națiunilor și au legătură întotdeauna cu sentimentele. Oamenii răspund cu fiecare părticică din corp, exceptând creierul, îndemnului la luptă făcut de liderii lor. Oricine poate vedea acest lucru, dacă analizează istoria trecută și prezentă.

În țările teocratice, manipularea îmbracă forme simple. În schimb, în cazul democrațiilor, problema este mult mai complexă: spălarea creierului necesită metode mai sofisticate. Cel mai important lucru a fost ca oamenii să poată fi convinși că dispun de suficiente informații pentru a putea emite o judecată. Cei care guvernează știu însă foarte bine că omul obișnuit nu dorește să analizeze o informație pentru a emite o judecată, ci preferă să-și spună părerea, adică să facă diverse comentarii legate de viața politică sau socială. Fără să-și dea seama, el este influențat prin diverse mijloace, dar asta nu-l deranjează câtuși de puțin, pentru că își va apăra teza ca și cum ar fi a lui. În consecință, cine deține puterea arbitrează pârghiile necesare pentru a controla mijloacele de comunicare; nu doar pe cele statale, în care manipularea este atât de flagrantă încât devine rușinoasă, dar și pe cele private, prin intermediul „liderilor de opinie”, care fac ceea ce le dictează cei aflați la putere. Este clar că acești lideri emit diverse judecăți, la rândul lor, în funcție de afinități și, mai ales, de bani, fiind la fel de clar că mijloacele de informare aparțin grupurilor financiare care guvernează ori aspiră la guvernare. Din cauza acestei stări de fapt, cetățeanul care într-adevăr dorește să fie informat trebuie să citească trei sau patru ziare, să asculte programe informative la radio, iar dacă timpul îi permite, să vadă știrile de la diferite televiziuni pentru a face apoi o sinteză a acestora. Chiar și așa, după atâtea mizerii înghițite, va fi în continuare conștient de faptul că îi lipsesc date importante pentru a-și forma o idee legată de ceea ce se întâmplă.

Totul este un joc ticălos și murdar, dar totuși un joc. Politica este condiționată de economic în așa măsură că multinaționalele care țin în mână într-adevăr frâiele lumii se extind ca o caracatiță cu o infinitate de tentacule, iar, dacă aveți măcar un dram de înțelepciune, veți observa cum aceasta crește fără să ne dăm seama.

În această carte autentică, scrisă fără menajamente, veți găsi mai multe exemple edificatoare despre cum și cu ce intenții suntem manipulați. Sunt sigur că la final veți găsi suficiente motive de deprimare iar, dacă sunteți sensibil, vă veți întrista, dar așa au avut loc evenimentele. Și nu uitați că în următoarele pagini se regăsește doar o mică parte a acestei realități; lucruri asemănătoare sau chiar mai rele au loc chiar în acest moment.

Fernando Jimenez del Oso

.....

Cuvânt-înainte

Conspiră... ceva tot va rămâne

NU EXISTĂ O CONSPIRAȚIE PERFECTĂ. Dacă ar fi existat, nu ar fi fost descoperită niciodată și nu s-ar fi vorbit despre un plan ascuns, emițând teorii legate de amploarea și de ramificațiile sale. Așa sunt conspirațiile; pe jumătate adevărate, pentru a tăinuî minciunile, dar, cum se întâmplă și în viață, sunt mereu supuse unui judecător implacabil, timpul, cel care lasă să fie descoperite cadavrele ascunse și pune fiecare lucru la locul său. Conspirațiile pot avea cele mai diverse forme și semnificații. Îndrăznesc să vă asigur că noi toți, într-un moment din viață, am fost părtași la o conspirație. Se poate ca motivul să fi fost, dacă nu unul nobil, de exemplu demascarea unui impostor la locul de muncă, măcar unul egoist, adică să învingem într-o rivalitate amoroasă un adversar. Cu toate că aceste mici uneltiri au la origini același mod de a manipula realitatea, nu pot fi comparate cu efectele marilor conspirații care vor fi tratate în această carte.

Amintiți-vă de Jerry, personajul aproape paranoic din filmul *Conspirația*, interpretat de actorul Mel Gibson, cel care descoperea conspirații la tot pasul. Iar în timp ce scriu acest cuvânt-înainte, pe care autorul mi l-a încredințat – mai mult din prietenie decât pe un criteriu solid – pe fundal se aude coloana sonoră magistrală, ușor de memorat. În film, ca și în viața reală, nimic nu este ceea ce pare, deși avem la îndemână toate piesele puzzle-ului, pentru a recom-pune „realitatea”. Subiectul respectivei pelicule amesteca elemente autentice, precum proiectul secret al CIA-ului, Mk-Ultra, asupra controlului mental, cu alte elemente cinematografice, punând foarte bine în evidență tendința paranoică de a vedea conspirații peste tot, tendință care poate fi descoperită la mulți americani. Nu întâmplător, probabil. Deși conspirațiile par să fie prezente tot timpul și în toate locurile, istoria ne-a demonstrat că americanii sunt măștrii indiscutabili în arta „camuflării” realității. Nu există un alt loc în lume cu atâtea conspirații pe kilometru pătrat cum sunt SUA, iar cel

mai rău lucru dintre toate îl reprezintă politica lor de imixtiune în treburile altor state, autointitulându-se „jandarmii lumii“. Dacă nu sunteți de acord, atunci gândiți-vă la Fox Mulder, neobositul agent FBI care urmărește misterele în serialul „Dosarele X“. Combinând scenariile dramatice și ingenioase despre asasini, creaturi misterioase ori experimente spațiale și temporale, serialul și-a datorat succesul, în mare măsură, ideii centrale care apare aproape în toate episoadele: conspirația conspirațiilor, presupusul pact secret al guvernului american cu extraterestrii, prin intermediul căruia obține tehnologie în schimbul tăcerii. Americanii s-au săturat de jumătățile de adevăr, căci manipularea realității este atât de extinsă, încât au ajuns să creadă că guvernul conspiră asupra oricărui lucru. Din acest motiv, filmele de acest gen, cu povești pline de conspirații, au atâta succes în Statele Unite ale Americii și în alte țări occidentale. Iar exemplele sunt atât de numeroase, încât nu există destul spațiu pentru a face aici o recapitulare a „uneltirilor“ imaginate de cea de-a șaptea artă.

Cu toate acestea, cititorul nu trebuie să se lase înșelat de această carte. Observ că autorul său s-a străduit cu multă grijă să ofere o viziune a principalelor conspirații, în unele cazuri atât de grosolan urzite, încât reușita lor se explică doar prin vulnerabilitatea socială în fața „primului impact“. Acest lucru este evident în două dintre evenimentele analizate în această carte, respectiv, asasinarea președintelui Kennedy și atentatele asupra Turnurilor Gemene din New York și asupra Pentagonului, în Washington, la data de 11 septembrie 2001. În ambele cazuri, dar mai ales în al doilea, derularea evenimentelor în cel mai pur stil de *reality show* a provocat un adevărat cutremur în rândul opiniei publice, efectele năucitoare anulând orice posibilitate de a analiza la rece faptele. Abia după ce s-a scurs suficient de mult timp, s-a putut face o analiză. Toate faptele duc la o singură concluzie, mai ales în cazul asasinării unuia dintre cei mai tineri și carismatici președinți din istoria SUA: în spatele realității și a guvernelor alese în mod „democratic“, se ascund personaje care trag sforile după propriul plac și interes. Deoarece a trecut destul timp în cazul JFK, se poate spune fără ocolișuri că înființarea „Comisiei Warren“ nu a fost decât o farsă și se poate demonstra punct

cu punct cum au fost manipulate probele, iar informațiile au fost în mod deliberat falsificate. În ciuda acestui lucru, rămâne o întrebare care așteaptă încă răspuns: Cine și de ce l-a omorât pe Kennedy?

Cât despre celălalt exemplu, cel al atentatelor de la 11 septembrie 2001, comise, după cum se spune, de Bin Laden, cel mai recent și periculos dușman al intereselor SUA, e posibil să nu fi trecut destul timp pentru ca societatea să vorbească fără ocolișuri despre această problemă. Din fericire, unii investigatori au scos la lumină binecunoscutele contradicții care au învăluit atentatele. Suspiciuni fondate, manipulări ale datelor sau minciuni monumentale, manevre financiare... În această carte, Heylen face o trecere detaliată în revistă a tuturor celor menționate deja, până într-acolo încât cititorul va avea, cu siguranță, mai mult decât o surpriză.

Sunt convins că, la jumătatea lecturării paginilor din acest dosar, veți cădea pe gânduri și vă veți întreba: Cine trage sforile? Există oare, așa cum susțin mulți specialiști în conspirații, un guvern din umbră care controlează tot, care decide cum și în ce fel se vor desfășura evenimentele viitoare? Este adevărat că acest grup foarte puternic este capabil să programeze războaiele și tratatele de pace, să dea putere unor oameni dintr-un guvern și să se dispenseze de ei în momentul în care nu mai sunt utili? Posibilitatea ca aceste bănuieli să fie adevărate este înfricoșătoare pentru cei care vor să trăiască în libertate. Dacă ne aventurăm și mai mult pe terenul diferitelor teorii ale conspirației, intrăm pe nisipuri mișcătoare și vom ajunge să ne întrebăm cât de veridică este „realitatea” în care trăim. E posibil ca multor cititori un subiect precum asasinarea lui Kennedy să li se pară îndepărtat și să nu se identifice cu acest lider. Mă tem că același lucru s-ar putea întâmpla și cu povestea lui Martin Luther King și a multor alora care au fost victime ale conspirațiilor. Întrebarea-cheie, din punctul meu de vedere, este dacă aceste uneltiri au existat cu adevărat. Dacă admitem acest fapt, suntem obligați să recunoaștem, inevitabil, că ele continuă încă. Acest lucru mă preocupă și mă face să nu am încredere în sistem și în cei care dețin puterea. În momentul în care apare un personaj carismatic, cu destulă luciditate și integritate, care denunță existența vreunui plan secret,

care atentează la voința și libertatea altor persoane, acea putere va conspira cu scopul de a-l discredita sau, pur și simplu, de a-l elimina definitiv. De fiecare dată când văd imagini ale conflictelor armate care devastează lumea și ale nedreptăților sociale – foamete, boală, sărăcie – mă întreb cine s-a îmbogățit și cine naiba beneficiază, de fapt, de pe urma lor. Așa cum am mai afirmat, important este să înaintăm pentru a ne apropia de adevăr. De la o problemă se trece la alta și începem să ne îndoim de toate „adevărurile” pe care ei încearcă să ni le vândă. Din ce în ce mai multe întrebări încep să apară, de exemplu, dacă oficialii americani chiar știau de atacul surpriză al japonezilor la Pearl Harbour sau dacă Papa Ioan Paul I, mort după 33 de zile de pontificat, a fost asasinat sau nu. Nu putem să nu ne întrebăm cine a permis ca miile de soldați de ambele părți ale fostei Cortine de Fier să fi fost expuși, fără consimțământul și cunoștința lor, la doze puternice de radiații atomice, de ce miile de peruani au fost sterilizați fără acordul lor în timpul guvernării lui Fujimori sau cine a fluorizat apa din unele regiuni de conflict ale Regatului Unit cu scopul de a încerca să calmeze neînțelegerile. Sunt oare adevărate teoriile care susțin că virusul HIV a fost creat artificial? De ce nu există nici măcar o singură probă care să demonstreze că acest virus există într-adevăr și că, din cauza lui, mor milioane de oameni, decese puse pe seama lui în ultimele decenii? Până acum câteva luni, se considera că virusul variolic fusese eradicat și că se conservă câteva tulpini doar pentru interes științific. Astăzi știm că există mult prea multe mostre ale virusului, care pot fi folosite în războaie biologice. De ce majoritatea guvernelor de pe această planetă neagă fenomenele OZN? Ce se ascunde în spatele interesului asiduă de a ne face să credem că nu există cazuri fără explicații convenționale? Există alimente în care se introduc anumite substanțe, nedecarate, care creează dependență, cu scopul ca producătorii să-și asigure viitoarele vânzări? Este oare adevărat că prin intermediul publicității subliminale ne sunt manipulate gusturile și suntem „invitați” să consumăm un anumit produs? Cum este posibil ca pe parcursul mai multor ani, apelurile telefonice din jumătate de lume să fi fost spionate de un sistem de sateliți americani denumiți Echelon?

Întrebările, așa cum v-am mai spus, sunt numeroase și vizează toate domeniile vieții noastre. Neîncrederea față de sistem este, pentru mine, în mod greșit poate, un simptom al libertății, deși acest lucru nu-mi afectează fericirea și nu-mi răpește plăcerile vieții. Dimpotrivă. David Heylen ne lasă să întrezărim în paginile care urmează vârful unui uriaș aisberg, prezentându-ne o selecție de episoade conspirativo-paranoice, de diverse genuri. Dar să nu ne amăgim; toate acestea ne arată că adevărurile care sunt tănuite sunt chiar mai rușinoase decât cele pe care ni s-a permis să le descoperim. Și da, acest lucru ne face să ne pierdem somnul.

José Gregorio Gonzalez

.....

Introducere

SCRIEREA ACESTEI CĂRȚI A FOST PENTRU MINE MAI MULT DECÂT O PROVOCARE, căci familiarizarea cititorului cu un subiect atât de spinos, prin intermediul câtorva pagini de lectură rapidă, s-a transformat într-o temă extrem de dificilă; este ca și cum aș încerca să demonstrez omului din secolul XXI că, de fapt, nimeni nu a pășit vreodată pe Lună. Am mers pe Lună sau doar ni s-a părut?

Cine știe, poate că acest exemplu nu este cel mai potrivit, dar demonstrează cum multe lucruri care pot părea „imposibile“ se adevăresc în timp. Acest lucru e valabil și pentru conspirații. În acest moment, intenția mea nu este aceea de a vă convinge că omul a pășit pe Lună sau nu, că au existat entități guvernamentale care i-au ucis pe Kennedy, Martin Luther King sau Marilyn Monroe, ori că actualul președinte al Statelor Unite fusese sau nu anunțat de atentatele de la 11 septembrie. Rolul meu este acela de a vă stârni neliniștea și de a vă prezenta versiuni neoficiale, contradictorii asupra evenimentelor, astfel încât să aveți tabloul complet al celor întâmplate. Printre obiectivele mele se numără, așadar, și adâncirea scepticismului dumneavoastră, inclusiv în legătură cu diversele teorii avansate pentru a explica moartea lui JFK, implicarea unor țări în rușinosul drum al aurului nazist sau atentatele din capitala spaniolă. Important este ca în final, dumneavoastră, prietenii mei cititori, să credeți și să puteți formula singuri concluzii pertinente.

Teoria conspirației a luat naștere din nevoia ființei umane de a potrive piesele unui puzzle care ne cuprinde pe toți și de a descoperi motivul comportamentului anumitor persoane sau societăți din umbră, a căror existență nu poate fi pusă la îndoială, fie că se numesc *CIA*, *FBI*, *Noua Ordine Mondială*, *Iluminații* sau altfel. Nu este o teorie științifică, dar ne ajută să dăm o formă acestui puzzle. Nu este un mecanism care poate fi respins pentru că nu există dovezi care să verifice anumite teze; dimpotrivă, este un semn cert că respectiva conspirație este foarte bine elaborată. O conspirație inteligentă poate fi oricând combătută sau negată ori poate fi prea târziu pentru a mai acuza pe cineva.

Deși prima mare teorie a conspirației a apărut după asasinarea președintelui J.F. Kennedy, au existat teorii de acest fel și înainte. Este de ajuns să ne întoarcem în Roma antică și să asistăm la uciderea lui Iulius Caesar sau în străvechiul Egipt, dominat de luptele pentru putere care aveau în centru figura sfântă a faraonului. În zilele noastre, lipsa de transparență cu privire la tragedia din 11 septembrie, moartea subită a Papei Ioan Paul I, sinuciderea lui Marilyn Monroe, accidentul mortal al Dianei de Wales, asasinarea lui Robert Kennedy și prăbușirea avioanelor, cum ar fi TWA-800, întăresc caracterul universal și atemporal al conspirațiilor.

Istoria umanității este plină de morți, accidente, tragedii și atentate care nu au fost nici până acum clarificate, mulți investigatori sacrificându-și timpul, banii, chiar și reputația, pentru a face lumină.

În unele cazuri s-a ajuns la concluzia, după mulți ani de eforturi și de investigații, că a fost vorba într-adevăr despre o conspirație, ca în cazul pastorului Martin Luther King sau al lui JFK. Cu toate acestea, în ciuda probelor, nimeni nu a fost acuzat niciodată, fie din cauza trecerii unei lungi perioade de timp, fie din cauza unei tăceri și a unei secretomanii la cel mai înalt nivel. Uneori, Justiția închide ochii, chiar dacă aude strigătele poporului.

În timp, am văzut cum cei care se ascund în umbră prezintă publicului anumite personaje în calitate de vinovați. Aceste personaje, pe numele lor *Lee Harvey Oswald*, *Jack Ruby*, *Timothy McVeight* sau *Earl Ray*, au dus cu ei în mormânt secretele și, câteodată, „au primit” o judecată dreaptă. Vinovați sau nu, ei au beneficiat de dreptul de a avea îndoieli, pe când nouă ni s-a oferit un singur răspuns.

Analizați, cercetați, informați-vă și ajungeți la propriile concluzii; probele se află aici, așteptând ca cineva să le descopere; ele nu vor rămâne ascunse pentru totdeauna. Sub forma acestei cărți, eu vă ofer câteva incertitudini, dar depinde de dumneavoastră, cititorii, dacă adevărul va ieși sau nu la lumină.

David Heylen Campos

.....

„În caz de incertitudine, mint inclusiv Congresul.“

Allan Dulles, Șeful CIA

CAPITOLUL I

11 septembrie, penultima conspirație

A TRECUT CEVA VREME de la fatidicul 11 septembrie 2001, timp în care a avut loc un război și s-au vehiculat multe informații, dar chiar și în aceste condiții, avem mai multe întrebări decât răspunsuri. S-a izbit cu adevărat un avion de Pentagon? Antraxul a fost oare răspândit chiar din inima Statelor Unite? De ce oare cei 19 teroriști au lăsat probe evidente, din moment ce și-au luat măsuri de precauție pentru a trece în mod „invizibil“ prin fața celor patru sisteme de securitate înainte de a se îmbarca în avioane, fără să apară pe listele de pasageri? Acestea sunt doar câteva dintre întrebări; răspunsurile, inexistente la nivel oficial, ar putea dezvălui o realitate mult mai greu de suportat decât atentatele în sine.

TRĂIM ÎNTR-O SOCIETATE ETEROGENĂ. Ne așezăm pe canapea în fața televizorului și lăsăm personajele de pe ecran să ne povestească tot ce dorim să știm, fără să ne gândim dacă mai există și altceva. Ne conformăm în permanență, mulți dintre noi pierzându-ne capacitatea de a căuta răspunsurile acolo unde există o mare de întrebări. Cam așa s-a întâmplat și cu 11 septembrie, un atentat terorist pe scară largă, pe care l-am putut urmări toți în direct, mulțumită avansatei tehnologii a epocii noastre. Milioane de oameni s-au strâns în fața televizoarelor, internetul s-a blocat pentru prima dată în istorie, iar pentru câteva zile, cuvântul „New York” a devansat cuvântul „sex” în motoarele de căutare.

Am asistat în direct la prăbușirea celor două Turnuri Gemene ale *World Trade Center* – WTC –, precum și la atacul asupra celui mai

Începutul construcției uriașelor Turnuri Gemene; New York, 1966

mare complex militar din lume, Pentagonul. Frica se simțea în aer și nu erau puțini cei care vorbeau de un al Treilea Război Mondial.

Multă lume s-a întrebat: Ce s-a întâmplat în Statele Unite la 11 septembrie? Răspunsul era deja pregătit, doar câteva ore mai târziu. Cea mai simplă ipoteză era cea a unui atentat terorist la scară largă.

Aceasta este și problema de fond, dar importantă era nuanța: Ce s-a întâmplat „cu adevărat” în Statele Unite la 11 septembrie?

Persoanele nonconformiste și mai agere decât restul au spus că trebuie verificate faptele care au dus la tragedie și au formulat multe întrebări la care nimeni, nici după doi ani și jumătate de la eveniment, nu a știut sau nu a dorit să răspundă. Acest capitol vorbește chiar despre persoanele care au descoperit ceva și despre lucrurile stranie care nu au primit încă nici o explicație.

.....

Atacul asupra WTC și prăbușirea Turnurilor Gemene

ERA ORA 8:48 DIMINEAȚA ÎN NEW YORK, atunci când un Boeing 767, cu 65 de pasageri la bord, a intrat în primul dintre Turnurile Gemene. *Marele măr* (The Big Apple, cum este supranumit orașul) se trezise deja pentru a începe o nouă zi de muncă, iar în cele 110 etaje ale celui mai mare complex de obicei de pe insulă se găseau foarte mulți lucrători din sectorul hotelier. Când avionul a intrat în Turnul de Nord, puțini și-au imaginat că asistau la cea mai mare lovitură teroristă din istorie. Televiziunile din toată lumea își întrerupeau programele și transmiteau teribilele imagini cu zgârienorii în flăcări. Se vorbea despre accidente, deși câțiva au îndrăznit să pronunțe cuvântul „atentat”. 15 minute mai târziu, un aparat de același tip a intrat în Turnul de Sud, confirmând coșmarul. Era vorba despre un atentat terorist.

O oră mai târziu după cel de-al doilea impact, Turnul de Sud s-a prăbușit: era ora 10:05. După alte 20 de minute, Turnul de Nord, cel care fusese lovit primul, s-a prăbușit, de asemenea.

În acel moment, nimeni nu putea crede ce se întâmplă; cea mai puternică țară din lume, despre care credeam că este de neatins, era atacată. Coloșii s-au prăbușit ca și cum ar fi fost vorba despre un castel din cărți de joc. Cum era posibil să fie puse la pământ de impactul cu cele două avioane?

Tocmai în acest punct, în momentul prăbușirii Turnurilor Gemene, încep nepotrivirile din teoriile oficiale lansate atunci. Pentru a ne face o idee mai clară, ar trebui să înțelegem cum au fost ele construite și ce șocuri exterioare puteau suporta.

Construcția Turnurilor, al căror arhitect a fost Minoru Yamasaki, se baza pe o structură tubulară¹, formată din stâlpi pătrați din oțel inoxidabil, goi pe dinăuntru, uniți la fiecare etaj printr-o centură de siguranță din oțel gros de 1,33 m, care înconjura cele patru fațade,

¹ Yamasaki a folosit această formă arhitecturală pentru a ridica și Turnul Picasso din Madrid.

fixând cei 240 de piloni ai turnului, 60 pe fiecare fațadă. Distanța dintre piloni era foarte mică, doar 1 metru, și pentru că stâlpii aveau o lățime de 55 cm, mai rămăneau 45 de cm până la fereastră. Stâlpii și centurile închise cu un aliaj din aluminiu și argint erau, la rândul lor, acoperite cu o substanță ignifugă care putea suporta mai mult de 2000°C, cel puțin o vreme. Centrul turnurilor fusese construit după un tipar asemănător, adică o structură tubulară, cu 48 de piloni distribuiți pe șase rânduri.

Fundația era și ea specială. Era alcătuită dintr-un schelet de grinzi longitudinale și transversale din oțel, iar în interiorul ei se afla toată cablarea edificiului. Deasupra era o foaie ondulată din oțel inoxidabil peste care se întindea un strat din beton și dale de aproape 10 cm grosime. Diametrul pilonilor goi ai acestor structuri uriașe putea varia de la 3 la 5 cm¹.

Aceste autentice fortărețe din oțel și beton puteau rezista, în opinia celor care le-au construit, la impactul violent cu un avion. Din păcate, nu a fost așa.

Investigatorii J. Petras și N. Chomsky, ambii de la ziarul independent on-line *La Rebelión*², sunt autorii teoriei conspirației denumită „Aurora Neagră”, în care explică pe larg de ce s-au prăbușit Turnurile. Deși pare prea îndrăzneță, această teorie merită să fie luată în considerare, fiind foarte bine documentată.

Conform autorilor: „Un avion care se lovește cu 800 km/h de fațada din oțel, distingând 5-6 etaje, se face bucăți, dar după cum se știe, avioanele au intrat în impact cu clădirile într-un unghi de 45°.” Cu toate acestea, cu toții am fost martori, iar camerele de filmat au înregistrat, cum cele două aparate de zbor au intrat în zgârie-nori ca și cum aceștia ar fi fost din brânză. Cum au reușit? Turnurile erau mai subrede decât credeau constructorii lor?

Conform acestui ziar independent on-line, secretul se află în uraniul îmbogățit.

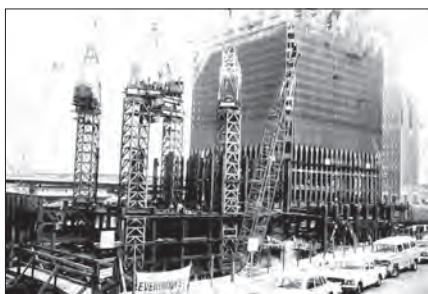
¹ Această pagină de internet – www.greatbuildings.com – vă oferă toate detaliile legate de construcția Turnurilor Gemene.

² Adresa paginii de internet a ziarului on-line este: www.rebellion.org

Analizând fotogramă cu fotogramă una dintre înregistrări, în care se vede cum avionul intră în Turnul de Sud, investigatorii afirmă că se poate observa cum botul avionului se lungește, în timp ce aripile, la rândul lor, se pliază în spate¹, ceea ce a permis aparatului de zbor care avea uraniu îmbogățit la bord să „penetreză” interiorul clădirii.

Uraniul îmbogățit este un reziduu obținut din producerea combustibilului destinat reactorilor nucleari și bombelor atomice. Este foarte dens și greu, 18 kilograme pe litru, iar forța sa distructivă este devastatoare. Mai mult decât atât, natura sa inflamabilă îl face să se aprindă instantaneu în momentul impactului, atingând temperaturi care provoacă topirea celui mai puternic blindaj, făcându-l să explodeze la contactul cu oțelul sau cu alt material dur.

„Aurora Neagră” pune în discuție posibilitatea ca o anumită cantitate din acest material să fi fost amplasată în botul avionului, foarte probabil în partea circulară din față, care acoperă motoarele cu reacție, ceea ce ar explica unghiul de 45° în momentul impactului cu clădirea, cu scopul de a topi 5 sau 6 etaje, a căror distrugere a provocat o prăbușire tip acordeon, pe care mulți specialiști au considerat-o aproape „perfectă”. Printre alții, Van Romero², vicepreședinte al Institutului de Minerit și Tehnologie din New Mexico, a spus: „Prăbușirea Turnurilor a avut efec-

Structura fundațiilor

Turnarea fundației Turnurilor Gemene

¹ Trebuie să adaug că, după ce am analizat imaginile filmate, nu am găsit indicii care să ateste că acest fapt s-a întâmplat cu adevărat, de aceea afirmația trebuie privită cu o doză de scepticism.

² Ulterior, din cauza presiunilor exercitate de diferite medii, își va schimba declarația.

te prea nimicitoare pentru a fi rezultatul aleatoriu al izbirii celor două avioane de structurile acestora. În opinia mea, după impactul avioanelor, s-a detonat explozibil în interiorul clădirii, acesta fiind, de fapt, adevăratul motiv al prăbușirii, provocându-se o implozie în locul unei explozii.“

Încercând să înțelegem o teorie sau alta, ni se pare tulburător faptul că nimănui nu-i putea trece prin cap că persoane din umbră, din

Yamasaki, responsabil de construcția Turnurilor Gemene, împreună cu echipa tehnică.

interiorul Statelor Unite, ar putea țese un plan pentru provocarea atentatelor. Fără îndoială, teoriile există pentru a fi combătute cu probe concludente sau, cine știe, pentru a fi întărite. De netăgăduit este însă realitatea crudă: Turnurile, deși erau adevărate fortărețe din beton și oțel, au cedat și s-au prăbușit, sistemele împotriva incendi-

ilor, fiecare cu o capacitate de 14 400 m³ de apă, nu au funcționat¹, iar cel mai grav, acolo și-au pierdut viața câteva mii de persoane.

Atunci când pompierii care au acționat în „zona zero“ din New York² au ajuns la Barcelona, anul trecut, ziarul *El País* i-a întrebat, într-un interviu publicat în data de 26 a acestei luni: „Ce v-a șocat cel mai mult pe 11 septembrie?“ Tim McCauley a răspuns: „Cel mai mult m-a surprins modul în care avionul a intrat în acel colos de fier.“

¹ În documentarul transmis de postul Tele 5 „11 septembrie – lucruri neștiute“, cu ocazia primei aniversări, mai mulți martori au declarat că etajele clădirii erau pline de apă, fiind foarte posibil ca sistemul împotriva incendiilor să fi funcționat, fără a fi eficient însă.

² Există un punct necunoscut – despre care nu s-a vorbit – cel al modului în care au acționat pompierii. Într-o revistă dedicată acestei profesii, denumită *Fire Engineering*, sunt adunate mărturiile pompierilor prezenți la WTC, care au reușit să supraviețuiască acelor evenimente. Aceștia au afirmat că au auzit explozii la baza clădirilor și cer guvernului deschiderea unei investigații independente. Unul dintre acești pompieri a fost Louis Cacchioli, din „Brigada 47“.

După prăbușirea WTC

ESTE INTERESANT DE OBSERVAT cum s-au desfășurat evenimentele după căderea Turnurilor. Evident, nici unul dintre cele 26 de servicii secrete din Statele Unite, cu un buget de peste 30 de miliarde de dolari, nu și-au făcut datoria. Au afirmat că nu au fost informați de un asemenea atac și că nici măcar nu se așteptau la așa ceva¹. Timp de o oră, armata și serviciile secrete nu s-au mobilizat și nici un avion de luptă de la bazele din apropierea New Yorkului nu a decolat. Cu toate acestea, la 48 de ore după producerea atentatului, FBI-ul avea numele a 19 islamiști care deturnaseră patru avioane².

În această listă apar numeroase neconcordanțe ușor de sesizat, lucruri pe care FBI-ul sau alte instituții de investigație nu au dorit să le comenteze.

În primul rând, câteva zile mai târziu, CNN a informat că numele celor 19 persoane nu figurau pe listele de pasageri. Mai mult, este de neînțeles cum cele patru sisteme de securitate amplasate la îmbarcarea în avion fuseseră controlate cu câteva zile înaintea atentatelor și funcționau perfect. De ce s-au străduit din răspuțeri să evite aceste patru controale de securitate când, după cum spunea și Andreas Von Bülow, parlamentar al Partidului Social Democrat din Germania, „au lăsat urme ca o turmă de elefanți.“

Turnurile din zona cunoscută ca World Trade Center, înainte de a fi distruse.

¹ Ulterior, publicul a aflat, datorită presei și chiar a FBI-ului, că guvernul era la curent cu posibilitatea unui atac terorist în punctele strategice ale țării. Mai mult decât atât, dacă nimeni nu a fost informat, cum este posibil ca *Odigo*, o firmă lider în mesageria electronică, să declare că oamenii din Turnuri au primit mesaje în care erau informați de un posibil atentat împotriva lor cu două ore înainte de a se produce. (pag. 43 *Marea Impostură*)

² Avionul prăbușit la Pentagon, după versiunea oficială, și avionul căzut în statul Pennsylvania erau două dintre acestea.

FBI a oferit probe irefutabile care îi inculpau pe cei 19 ca fiind membri ai organizației Al-Qaeda, conduse de Bin Laden.

Au fost găsite chitanțe ale cărților de credit pe numele lor adevărate și s-a descoperit că, înainte de atentate, frecventaseră cursurile unor școli de aviație unde fuseseră instruiți pe avioane Cessna și Piper, timp de 15 sau 20 de ore. În mașinile teroriștilor, abandonate la intrarea în aeroport, au fost găsite scrisori adresate familiilor lor, în care explicau cum vor muri, manuale de pilotaj pentru avioane tip Boeing 767, scrise în arabă, precum și fotografii și postere cu Bin Laden.

De ce atâta deranj în pregătirea atentatelor, din moment ce au lăsat urme pentru a fi incriminați în mod evident?

Dar lucrul cel mai surprinzător abia acum ieșea la iveală. O parte dintre persoanele al căror nume apărea pe listele de suspecți furnizate de FBI erau în viață și munceau în țările lor de origine. Este cazul lui Saeed Alghamdi, care a aflat de „moartea” sa în timp ce se afla

Înainte de al doilea impact s-a observat un mic obiect ciudat aproape de Turnuri. După impact, obiectul a rămas acolo, dar și-a schimbat poziția.

la locul de muncă din Tunisia¹. Era acuzat de participarea la deturnarea zborului America Airlines Flight 93, cunoscut ca „zborul eroilor”, care s-a îndreptat la început spre Casablanca, dar a ajuns să se prăbușească în Pennsylvania.

De asemenea, s-a vorbit mult despre priceperea piloților teroriști de a manevra avioanele Boeing 767, aceștia luând lecții de zbor doar pe avioane tip Piper și Cessna. Ruddy Deckers, proprietarul școlii de zbor unde s-au instruit teroriștii, a afirmat că, deși era posibil ca piloții amatori să fi fost în stare să piloteze aparatul deturnat, era foarte greu să reușească o manevră așa de complicată precum cea executată de ei, adică să intre în Turnuri cu o asemenea precizie.

¹ Informație furnizată de José Maria Lesta pe pagina de internet www.mundomisterioso.com

În primele minute de emisie ale canalului CNN, mai mulți piloți profesioniști au spus că avioanele erau teleghidate sau pilotate de către experți militari. Era oare o exagerare această afirmație?

ITN – Știrile Internaționale de Televiziune, de origine britanică – este o agenție importantă care oferă informații mass-mediei, fiind foarte asemănătoare cu agenția EFE. Pe data de 24 aprilie 2001, ITN a transmis o informație venită din Australia, despre un exercițiu practic prin care se verifica o tehnologie la care se lucra de mai mulți ani, denumită „Global Hawk“. Un avion de tip Boeing, dotat cu această tehnologie, decola fără piloți de pe o bază aeriană din California. După ce a ajuns la o altitudine de 20 de km, având o durată de zbor estimată la 22 de ore, aparatul a traversat Pacificul pentru a ateriza, la data de 23 aprilie, la sud de Australia.

Într-o conferință de presă, președintele Bush a comunicat, după incidentele din 11 septembrie, că trebuia să se asigure cabinele piloților și să fie dotate cu un mecanism care permite controlarea avioanelor de la sol. De ce vorbea Bush despre o tehnologie deja existentă ca și cum ar fi fost ceva necunoscut?

Nenumărate teorii ale conspirației pun problema avioanelor care puteau fi perfect controlate de la sol odată ce decolau. Această operațiune putea fi întreprinsă de o conspirație care a acționat cu acordul propriului guvern sau, așa cum semnalează investigatorul James Petras, de către un grup de teroriști autonomi, care au acționat pe cont propriu, fără colaborarea sau cunoștința organizației Al-Qaeda. În opinia lui Petras, Statele Unite au profitat de tragicele împrejurări pentru a inculpa această organizație și pentru a întreprinde un război înverșunat împotriva terorismului internațional, de pe urma căruia ar fi beneficiat pe plan economic. Ca și cutiile negre, informațiile s-au făcut nevăzute, iar această teorie nu a putut fi confirmată.

Momentul celui de al doilea impact asupra Turnurilor Gemene.

Există mai multe incoerențe cu privire la tragedie, de exemplu faptul că piloții nu activau în „sistemul 7500“, care informează turnul de control că avionul este deturnat sau, mai corect spus, că a apărut o „interferență ilicită“, caz în care nu era posibilă obținerea nici unei informații denumite „cutia neagră“¹, iar dacă printre resturile Tur-nurilor ar apărea în mod misterios pașaportul intact al unuia dintre teroriști, s-ar pune întrebarea – în mod ironic – de ce cutiile negre nu erau făcute dintr-un material așa de rezistent. De ce în factu-rile telefonice ale morților din avionul deturnat nu apar anumite apeluri², care puteau fi făcute de la o înălțime de peste 10 000 de metri, este o altă întrebare care nu a găsit răspuns. Și să nu uităm de obiectele ciudate observate la examinarea fiecărei fotograme în parte, imagini oferite în timpul atentatelor de către canalele FOX, CNN ori Reuters³.

.....

Atacul asupra **Pentagonului**

O INSULTĂ ADUSĂ INTELIGENȚEI NOASTRE o reprezintă afirmația conform căreia un avion s-a izbit de Pentagon, versiunile oficiale concurând cu poveștile pentru copii.

La o oră după atentatul de la World Trade Center, exact la 09:43 dimineața – ora New Yorkului –, mass-media și-a îndreptat aten-ția pentru câteva minute către clădirea abandonată a Pentagonului, întrerupând temporar transmisia. Părea să se fi produs o explozie undeva în fața sediului central al Departamentului Apărării. La în-ceput, s-a respins posibilitatea unei explozii în interiorul clădirii, inclusiv cea a unui atentat cu o mașină-capcană. O oră mai târziu, a apărut versiunea avionului deturnat de teroriști. După toate aparen-țele, mai mulți martori au confirmat că au văzut aparatul izbindu-se

¹ Adevărata sa culoare este roșu.

² Informație furnizată de Michael Shore.

³ Aceste imagini, pe care mulți îndrăznesc să le atribuie rachetelor ghidate, pot fi analizate pe pagina de internet www.Rense.com

de Pentagon, teorie care a luat amploare atunci când aeroportul din Dulles, Washington, a confirmat faptul că a pierdut de la ora 09:10 legătura cu unul dintre avioanele sale.

Însă mărturiile protagoniștilor sunt vagi și prea puțin concludente pentru ca guvernul nord-american să se bazeze pe ele în încercarea de a stabili ora la care avionul dispărut s-a izbit de clădirea militară.

În cartea lui Thierry Meyssan *Marea impostură*, autorul francez adună aceste mărturii și face o analiză exhaustivă a ceea ce s-a întâmplat acolo.

Se spune că mai mulți martori au declarat că au văzut un avion mare. Pe canalul CNN, în data de 11 septembrie, a fost interviuată o femeie, care și-a păstrat anonimatul și care a afirmat că avionul companiei American Airlines zbura rapid, la altitudine joasă, în direcția Pentagonului. Fără îndoială, există mii de mărturii care nu au fost luate în seamă și care ar fi putut clarifica multe nelămuriri. „Avea o capacitate de 8 sau 12 pasageri și făcea un zgomot ca un avion de vânătoare“, a explicat Steve Patterson pentru *Washington Post*.

„Am auzit ceva care semăna cu zgomotul făcut de o rachetă, apoi o explozie groaznică“, a declarat foarte liniștit Tom Seibert, inginer de rețea la Pentagon. Nu este singura mărturie de acest fel, directorul adjunct însărcinat cu asistența militară, generalul Clyde A. Vaughn declarând la CNN: „Pe cer nu se vedea decât un avion care părea că survolează orașul Georgetown, dar și-a schimbat direcția către stânga, la o altitudine mare. Poate este vorba despre acel avion, dar eu nu am văzut niciodată un aparat care să se comporte așa în timpul zborului.“

Sau declarațiile lui Danielle O'Brian, controlor de trafic pe aeroportul din Dulles, care a povestit cum avionul s-a îndreptat la început către Casa Albă pentru ca apoi să se lovească de Pentagon, cu o viteză și o capacitate de manevrare asemănătoare unui avion militar.

Este posibil ca un Boeing cu o anvergură de 48 de metri să provoace doar aceste daune?

Deoarece mărturiile nu sunt suficient de concludente, să analizăm locul faptelor și să vedem ce ne oferă versiunea oficială.

După toate indiciile, aparatul s-a izbit de fațada Pentagonului¹, în vecinătatea căreia se află heliportul. După câte se pare, a trecut prin dreptul clădirii ocolind prima fațadă care i-a apărut în cale, apoi a făcut o întoarcere de 180° pentru a se lovi de altă clădire.

Vedere din avion a Pentagonului, în care se observă pagubele provocate.

Într-una dintre primele fotografii difuzate, se pot observa efectele impactului cu fațada². Acum apare prima surpriză: un avion tip Boeing face o gaură cu diametrul de doar 5 sau 6 metri în peretele clădirii, când, pe de altă parte, ni se arată că două avioane similare au fost capabile să provoace prăbușirea Turnurilor Gemene.

Nu numai gaura produsă de avion atunci când a intrat în clădire pare ciudată; după ce a ieșit prin peretele extern al celui de-al treilea inel al Pentagonului, a lăsat în urmă un orificiu cu un diametru³ de aproximativ 2,5 m.

Locul impactului are aproape

³ În imaginea de la pagina 28 jos se vede scris pe perete *Punch out* (gaură de ieșire).

¹ Este ciudat dacă ne gândim, așa cum semnalează Meyssan în cartea sa și cum mulți dintre noi știm, că bateriile antiaeriene compuse din mai multe rachete sol-aer și instalate în clădire în urma incidentelor din 1994, an în care un aparat de zbor de mici dimensiuni a reușit să aterizeze pe gazonul Casei Albe, n-au funcționat, împiedicând avionul să se lovească de Pentagon și, mai mult decât, că nici un avion de vânătoare nu a decolat de pe baza militară Andrews, alertând autoritățile în legătură cu un eventual atac.

² Vezi imaginea de la pagina 27. Așa cum se poate constata, este evident că edificiul se prăbușește câteva minute mai târziu din cauza lipsei de susținere a etajelor superioare.

Cum este posibil ca un avion tip Boeing să producă doar o gaură de câțiva metri în partea de jos a fațadei? Se poate observa singura rămășiță a avionului prăbușit la Pentagon, care, în mod curios, nu are culoarea companiei a căreia îi aparține. De remarcat este și faptul că iarba pare neatinșă.

Meyssan s-a întrebat ce tip de aparat este capabil să se îndrepte spre un nivel inferior al clădirii, să producă o imensă minge de foc și să lase în urmă o gaură cu un diametru de 2,5 m în cel de-al treilea inel al edificiului. Conform versiunii oficiale, după cum am mai spus, este vorba despre un Boeing 757-200.

Pe data de 15 septembrie, Lee Evey, șeful proiectului de renovare a clădirii Pentagonului, a explicat ce s-a întâmplat conform versiunii oficiale.

Avionul a intrat în coliziune cu fațada într-un unghi de aproximativ 60°; botul avionului a intrat în primul inel al clădirii și a avansat până la al treilea și al patrulea inel al imobilului. Versiunea oficială părea total forțată și neverosimilă, din moment ce contradicțiile răsarău la tot pasul.

Pentru a justifica absența materialelor și a resturilor avionului, autoritățile au declarat că avionul s-a sfărâmat în momentul coliziunii din cauza structurii rezistente a clădirii. Deoarece părțile extrem de rezistente ale avionului, precum frânele sau reactoarele, au dispărut, ni s-a explicat că aparatul s-a topit în totalitate, cu excepția farurilor și a cutiei negre, din care, în final, nu s-a mai putut obține nici o informație. Chiar dacă avionul s-ar fi topit în întregime, ar fi trebuit să fie descoperite cele 100 de tone din acest material topit. Dar, conform versiunii oficiale, temperatura a atins 2500°C, ceea ce a dus la evaporarea materialelor¹.

Explicațiile guvernului american ne aduc aminte, fără îndoială, de teoria „glonțului magic” din asasinatul lui Kennedy, care, deși pare absurdă, este o ipoteză pertinentă pentru a desluși misterul de față.

În cartea sa, Meyssan, pe lângă prezentarea probelor care demonstrează că aceste teorii oficiale nu sunt conforme cu realitatea, oferă și o serie de fotografii² care desființează aceste teorii și ne obligă să ne punem o mulțime de întrebări.

Într-una dintre fotografiile puse la dispoziție de armata SUA³ se observă cum o mașină de pompieri încearcă să stingă focul care cuprinsese fațada Pentagonului, după ce avionul căzuse. La o privire atentă, se observă că iarba din fața clădirii era intactă și, mai mult decât atât, resturile avionului lipsesc.

Cum a putut un aparat de zbor cu o înălțime de 13,60 m, o lungime de 47,32 m și o anvergură de 38 m să țină seama parterul clădirii și

¹ Insist asupra faptului că focul a mistuit 100 de tone din avion, dar nu și farurile sau cutiile negre.

² Aceste fotografii sunt distribuite liber și pot fi obținute consultând paginile oficiale de internet ale Forțelor Armate și Navale ale armatei nord-americane.

³ Vezi imaginea de la pagina 29.

să nu intre decât în primul inel, provocând o gaură cu un diametru de 5 sau 6 metri, fuselajul nelăsând urme în jur? Și de ce gazonul a fost acoperit cu mai multe straturi de piatră și nisip, din moment ce rămăsese intact și nu prezenta nici o urmă de combustibil?

Lăsând la o parte multitudinea fotografiilor prezentate, este greu de precizat locul impactului¹, întrucât aripile avionului nu au lăsat nici un semn în clădire². Agenția de știri Associated Press a transmis o imagine surprinsă de un militar al marinei americane în care apărea un singur rest de avion, un fragment de fuselaj care, în mod curios, nu era înnegrit și nu corespundea descrierii unui aparat al companiei American Airlines.

Prototip de rachetă cunoscut ca JASSM sau AGM-158.

Pe 7 martie a fost găsită o altă probă scandaloașă. Canalul NBC a evidențiat faptul că filmarea oficială a atentatului era diferită de restul înregistrărilor. Într-una dintre filmări se poate observa cum s-a produs acea teribilă explozie în clădire. Fără îndoială, cel mai terifiant lucru este faptul că, pe toată durata filmului, nu se vede nici un avion de pasageri care să lovească fațada edificiului. Singurul lucru observabil este un obiect de câțiva metri lungime care se apropie de imobil la o înălțime joasă. Ce s-a izbit atunci de „superprotejatul“ Pentagon?

Pentru Meyssan, răspunsul este simplu: un prototip de rachetă cunoscut ca JASSM sau AGM-158³, de fabricație americană, având la bord o încărcătură de uraniu îmbogățit, a străpuns clădirea fără să o distrugă. În mod sigur așa s-a întâmplat, dacă analizăm imaginile: impactul cu un Boeing 757-200 ar fi distrus Pentagonul și nu ar fi provocat doar simplă străpungere a clădirii.

¹ Vezi imaginea de la pagina 29.

² Vezi imaginea de la pagina 29.

³ Vezi caracteristicile acestei rachete pe pagina de internet http://www.military.cz/usa/air/in_service/weapons/ag_missiles/agm_158/agm_158_en.htm

După ce cunoști probele, poziția oficială și rezultatele investigațiilor neoficiale, ca acelea întreprinse de Meyssan, care este verdictul tău?

.....

Misterul „Zborului 93“, denumit „**Zborul eroilor**“

WALLY MILLAR, judecător local în districtul unde s-a prăbușit „Zborul 93“ din Pennsylvania, a fost responsabil de recuperarea resturilor umane ale accidentului și stabilirea cauzelor morții. În raportul său, a susținut că cei 40 de pasageri au fost „asasinați“, calificându-i pe cei 4 teroriști drept „sinucigași“. Cu toate acestea, având în vedere faptul că avionul s-a făcut bucăți la sol și că nu s-au găsit resturi mai mari de 5 cm, cauzele prăbușirii nu au fost niciodată clarificate.

Versiunea inventată, considerată probabil cea mai plauzibilă, are la bază, înainte de toate, exemplul de patriotism. Pasagerii „Zborului 93“, știind ce s-a întâmplat cu celelalte trei avioane¹, au hotărât să intre în cabina piloților, să-i înfrunte pe teroriști, să preia comanda avionului și să provoace prăbușirea aparatului printr-un act de curaj și sacrificiu, pentru a evita pierderea altor vieți omenești. În definitiv, s-au sacrificat pentru națiunea lor, cu scopul de a reduce numărul victimelor. După cum au fost prezentate faptele, totul a fost un act de patriotism.

Una dintre probele care atestă această faptă eroică e reprezentată de cele câteva fragmente înregistrate de cutia neagră, care a supraviețuit în mod miraculos impactului nimicitor. Dar, ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în ultimele minute din viața pasagerilor rămâne un mister pentru majoritatea dintre noi, deoarece audierea completă a înregistrării a fost censurată pentru a proteja familiile celor decedați.

¹ Erau la curent cu acele evenimente datorită apelurilor făcute de pe telefoanele mobile, pe care, în mod surprinzător, teroriștii le-au permis să le folosească.

În ciuda acestui fapt, există și alte teorii cu privire la ceea ce s-a întâmplat, teorii care au ieșit la lumină din hățișul versiunilor oficiale.

Conform teoriei, „Zborul 93” al companiei United Airlines a fost doborât de un avion al Forțelor Aeriene Americane, iar a doua lansează ideea că s-a produs o explozie la bord, așa cum reiese dintr-un telefon dat de un pasager.

Resturile avionului găsite pe o arie largă constituie una dintre probele care întăresc teoria unei explozii a aparatului înainte de a cădea la sol. La mai mult de 13 km de locul impactului, au fost găsite niște hărți care se aflau printre cele 3400 kg

Locul în care s-a prăbușit „Zborul eroilor”.

de corespondență, precum și o piesă mare, și o parte a motorului care cântărea o tonă (descoperită la 2 km). Dar cel mai ciudat lucru, care se potrivește cu această teorie, este apelul dat de către unul dintre pasageri la serviciul 911. Se pare că pasagerul a informat-o pe Glen Cramer¹ că a reușit să se închidă în toaleta avionului. Bărbatul a avertizat-o pe Cramer că avionul fusese deturnat și că i se părea că aparatul era în cădere, după ce auzise, puțin mai devreme, o explozie în partea din spate. După acest dialog s-a pierdut legătura cu pasagerul; acesta a fost ultimul apel primit din interiorul „Zborului 93”.

Cât despre teoria conform căreia un avion de vânătoare al Forțelor Aeriene Americane ar fi doborât acel zbor este puțin probabilă, dar nu trebuie exclusă². Se pare că Pentagonul a recunoscut că două avioane de vânătoare au decolat de pe baze aeriene diferite, cu scopul de a intercepta acel avion și a confirmat că ambele au ajuns după ce acesta se prăbușise. Cu toate acestea, există mărturia unui controlor

¹ Operatoarea la serviciul 911.

² Pe data de 7 septembrie, cu puțin timp înaintea primei aniversări a atentatelor de la 11 septembrie, canalul TVE2 a afirmat în emisiunea „Dovezi TV” că Zborul 93 a fost „doborât”. Să fi fost oare decizia scenaristului cauzată de informațiile confuze referitoare la caz ori era o afirmație deliberată?

federal de trafic aerian, publicată la câteva zile în ziarul *New Hampshire*, care a confirmat că un F-16 a urmărit „Zborul 93”. Această declarație confirmă afirmațiile canalului CBS, care a relatat succint că două „avioane de vânătoare” urmăreau aparatul¹ înaintea tragediei. La cinci zile după evenimente, vicepreședintele Dick Cheney a recunoscut că președintele american George W. Bush a autorizat piloții americani să doboare avionul, deși, în opinia lui Cheney, acest

Mark Stahl arată o imagine a craterului produs de Zborul 93

lucru nu era necesar.

Nu se știe nimic despre aparatul pe care mulți martori au afirmat că l-au văzut, un „avion misterios” care a trecut în zbor peste locul impactului la puțin timp după aceea. În afară de Lee Purbaugh, peste doisprezece martori au confirmat că un al doilea aparat a survolat locul la o înălțime joasă, deplasându-se într-o direcție necunoscută. L-au descris ca fiind de culoare neagră, cu motoarele amplasate în spate, mic și fără vreo inscripționare.

Pentru a răspunde acestor nelămuriri, guvernul a răspuns că hărțile au fost descoperite atât de departe de locul coliziunii din cauza vântului puternic care bătea cu peste 150km/h și că bucata de motor a fost proiectată la o distanță de 2 km din cauza impactului puternic. În ceea ce privește ultimul apel al pasagerului, nici FBI-ul și nici o altă autoritate nu s-a pronunțat asupra acestui aspect. Banda cu înregistrarea apelului a fost confiscată, iar operatoarei i s-a interzis să vorbească despre acest subiect.

Pentru a răspunde acestor nelămuriri, guvernul a răspuns că hărțile au fost descoperite atât de departe de locul coliziunii din cauza vântului puternic care bătea cu peste 150km/h și că bucata de motor a fost proiectată la o distanță de 2 km din cauza impactului puternic. În ceea ce privește ultimul apel al pasagerului, nici FBI-ul și nici o altă autoritate nu s-a pronunțat asupra acestui aspect. Banda cu înregistrarea apelului a fost confiscată, iar operatoarei i s-a interzis să vorbească despre acest subiect.

Cât despre avionul² misterios, explicația seamănă izbitor cu cea oferită de Pentagon, adică este absurdă. FBI-ul a confirmat că acesta era un Falcon proprietate privată, care zbura la 30 de km distanță față

¹ Să se consulte informația de pe site-ul www.pilotosdeiberia.com/prensa/elpais_261201.htm

² La început, existența acestui avion a fost negată în mod categoric.

de „Zborul 93“. Se pare că autoritățile i-au cerut pilotului să examineze locul prăbușirii și să transmită coordonatele.

La ora 10:06 toate avioanele care nu erau militare și care se aflau în aer au primit ordinul de a ateriza imediat. Iar dacă erau foarte clare coordonatele dezastrului grație sutelor de cetățeni care au sunat la 911, iar avioanele de vânătoare F-16 erau la câteva minute distanță, de ce i s-a cerut unui civil să execute aceste manevre? Și, mult mai grav, de ce FBI-ul nu face publică identitatea celui pilot, rămasă până astăzi necunoscută?

.....

Infirmații ascunse... și **antrax**

LA OPT LUNI DE LA TRAGICELE ATENTATE din New York și Washington, a ieșit la iveală o nouă informație cu privire la 11 septembrie, care arăta, încă o dată, că investigarea atentatelor nu fusese deloc „transparentă“. Cei care credeau în teoriile conspirației au început din nou să-și facă auzite convingerile. Într-o notă informativă¹, FBI-ul ne asigură că președintele era la curent cu posibilitatea ca unii membri Al-Qaeda să deturneze aeronave cu scopul de a lansa atacuri teroriste asupra unor obiective importante din Statele Unite. Cu toate acestea, ei nu erau siguri când, unde și ce metodă aveau să folosească aceștia. În lumina acestei revelații, este și mai greu de înțeles de ce serviciile de securitate și cele militare nu s-au mobilizat cu o mai mare promptitudine.² Fuseseră deja informați că s-ar putea întâmpla ceva de acest fel și existau precedente, nici mai mult, nici mai puțin decât la Casa Albă. Să ne amintim, în acest sens, de incidentul

¹ Facilitată de agenția Reuters la data de 17 mai 2001.

² E de neînțeles de ce președintele, atunci când a fost informat de atentate, nu s-a dus urgent într-un loc sigur, în condițiile în care cel mai apropiat aeroport era la mai puțin de opt minute și toată lumea știa unde se află.

din 1994, când pilotul Eugene Corden¹ s-a prăbușit cu aparatul de zbor pe gazonul din fața reședinței președintelui Statelor Unite.

Au fost înregistrate, de asemenea, mișcări ciudate ale bursei, unde au fost manevrate mari sume de bani, cu puțin înainte de atentatele petrecute la WTC². Conform analistului financiar Anna Marie Mergier, a existat un grup de persoane care, anticipând atentatele din 11 septembrie sau având cunoștință de ele, au profitat în mod ilicit pentru a obține un beneficiu de mai multe milioane de dolari. Operațiunea era foarte simplă. Era de ajuns să speculeze scăderea generală a valorilor firmelor implicate care erau cotate la bursă. Ei au cumpărat un număr mare de acțiuni, denumite *puts* sau opțiuni de cumpărare. Din cauza acestor mișcări speculative, Comisia de Control a Operațiunilor Bursiere din Chicago a dat alarma, anunțând că un grup de persoane necunoscute au reușit să obțină câștiguri foarte mari, după cum urmează: 5 milioane³ profit cu United Airlines⁴, 4 milioane cu American Airlines⁵, 1,2 milioane cu Morgan Stanley Witter & Co⁶ și 5,5 milioane cu Merrill Lynch & Co⁷.

Deși aceste beneficii reprezintă cel mai grav delict din istoria exploataării ilicite a informațiilor privilegiate, agențiile de investigație, precum FBI, nu par să le fi dat vreo importanță⁸, din moment ce

¹ Anterior, în anul 1974, un soldat a furat un elicopter din Fort Meade cu intenția de a-l face să se prăbușească pe gazonul din partea sudică a Casei Albe.

² Articolul: „New York: Lovitură de Stat Mondială“, Jose Maria Lesta. www.mundomisterioso.com

³ Sumele sunt exprimate în dolari.

⁴ Compania aeriană americană căreia îi aparținea avionul care a lovit Turnul de Sud al World Trade Center și faimosul „Zbor al eroilor“.

⁵ Avioanele acestei companii au fost implicate în atentatele de la Pentagon și World Trade Center (Turnul de Nord).

⁶ Această firmă ocupa mai multe etaje din Turnurile Gemene.

⁷ Sediul central al acestei companii se află în complexul WTC. Clădirea a fost serios afectată, la un pas de colaps.

⁸ Nu s-a acordat importanță nici altui lucru cel puțin curios. Conform afirmațiilor jurnalistului de la CNN, Jeff Johnson, informație certificată și de firmele care au domenii de internet, o persoană, pe care FBI a negat că ar fi localizat-o, a înregistrat în perioada 2000-2001 domenii de internet cu nume foarte ciudate, cum ar fi: towerofhorror.com, horrorinnewyork.com, attackontwintowers.com și multe altele, toate înaintea atacurilor de la WTC.

persoanele care au profitat de aceste informații nu au fost investigate¹.

În altă ordine de idei, teoriile cu privire la atacurile cu antrax, comise la câteva zile de la atentate și în urma cărora au murit cinci persoane și alte câteva zeci fiind infectate, au fost supuse unei analize foarte amănunțite, care a dezvăluit lucruri stranii. Se pare că multe indicii conduc la tulpina care a fost utilizată la atacurile biologice, care putea fi fabricată pe teritoriul Statelor Unite și care, mult mai grav, putea fi produsă de către cercetători americani în strânsă colaborare cu entități precum FBI-ul. Susținătorul acestei teorii nu este altul decât omul de știință Barbara Hatch Rosenberg, director al Programului de Arme Biologice și Chimice din cadrul Federației de Știință a Statelor Unite².

Se pare că cercetătoarea, fără să dea nume, a oferit probe care indicau un „potențial” suspect din cadrul FBI. Numele acestui om de știință este Steven Hatfill, el aflându-se sub cercetare federală alături de alți 30 de oameni de știință.

Hatfill a lucrat pentru guvernul SUA în diverse locuri, printre care și Fort Detrick, Maryland, și se presupune că în aceste laboratoare a manipulat tulpina de antrax folosită în atentatele împotriva sănătății publice.

Barbara Hatch Rosenberg a condus FBI-ul pe această pistă, având în vedere profilul autorului atentatelor cu arme biologice: om de știință cu acces la laboratoarele guvernului și expert în gestionarea unei crize bacteriologice³. Dacă ar fi acuzat în mod oficial și dacă s-ar confirma faptul că atentatele biologice din octombrie 2001, care au

¹ În mod ironic, trebuie semnalat faptul că actualul președinte George W. Bush a fost acuzat de *Washington Post* că deținea date privilegiate în anul 1990, potrivit cărora Harken Energy suferea de mari pierderi și era pe punctul de a da faliment, ceea ce i-a permis să-și vândă acțiunile și să scoată un beneficiu de aproape 1 milion de dolari. Același ziar îl acuză și pe vicepreședintele Dick Cheney că a câștigat 18 milioane de dolari folosind aceeași metodă, prin intermediul companiei Halliburton Corporation, între 1998 și 2000.

² Informație transmisă de agenția EFE la data de 2 august 2002.

³ De fapt, Hatfill muncește de câteva luni la un program de instrucție despre bioterrorism la Universitatea din Louisiana, la care participă și agenți FBI.

avut loc în mai multe puncte din Statele Unite, au fost duse la bun sfârșit de Steven Hatfill, ne-am afla în fața unui caz gen McVeigh¹, un alt măr putred ascuns în coșul cu fructe perfecte reprezentat de societatea nord-americană. În ciuda acestor dovezi de netăgăduit, care îl incriminează pe Hatfill ca principal suspect, FBI-ul nu l-a inculpat în mod oficial pe presupusul acuzat, sporind astfel nelămuririle legate de posibilele legături ale acestei agenții cu tot păienjenișul din jurul atentatelor din 11 septembrie și a atentatelor cu antrax.

Pentru ei, teoreticienii conspirației, cele două atacuri asupra senatorilor Tom Daschle și Patrick Laehy, care au primit scrisori conținând această substanță nocivă, ar putea indica un atac împotriva aripii conservatoare a Statelor Unite, în cadrul unei complexe operațiuni de război contra terorismului.

.....

¹ Vezi capitolul *Teroare în Oklahoma*.

○ dovadă **credibilă**

NU VOI ÎNCERCA SĂ EXPLIC ÎN ACESTE RÂNDURI motivul pentru care organismele interne ale Statelor Unite ar fi atât de adânc implicate în atentatele care au schimbat cursul istoriei. După expunerea probelor, dacă veți fi convinși că guvernul nord-american este implicat într-o campanie de ascundere a informațiilor și dacă vreți să obțineți niște răspunsuri cu privire la aceste motive, vă recomand să revedeți știrile de după 11 septembrie. De asemenea, încercați să înțelegeți și dedesubturile războiului împotriva Afganistanului, soldat cu distrugerea întregii țări, pentru a căuta „personajul negativ” care s-a dovedit a fi însuși guvernul controlat de interesele Statelor Unite. Toată țara a constituit un teritoriu ideal pentru probarea întregului arsenal balistic al celei mai mari puteri din lume. Ca și cum toate acestea n-ar fi fost suficiente, dorința arzătoare de a începe o nouă campanie de înarmare împotriva „eternului” dușman Saddam Hussein și a țării sale, Irak, a dus la cea mai sângeroasă confruntare din ultimele decenii.

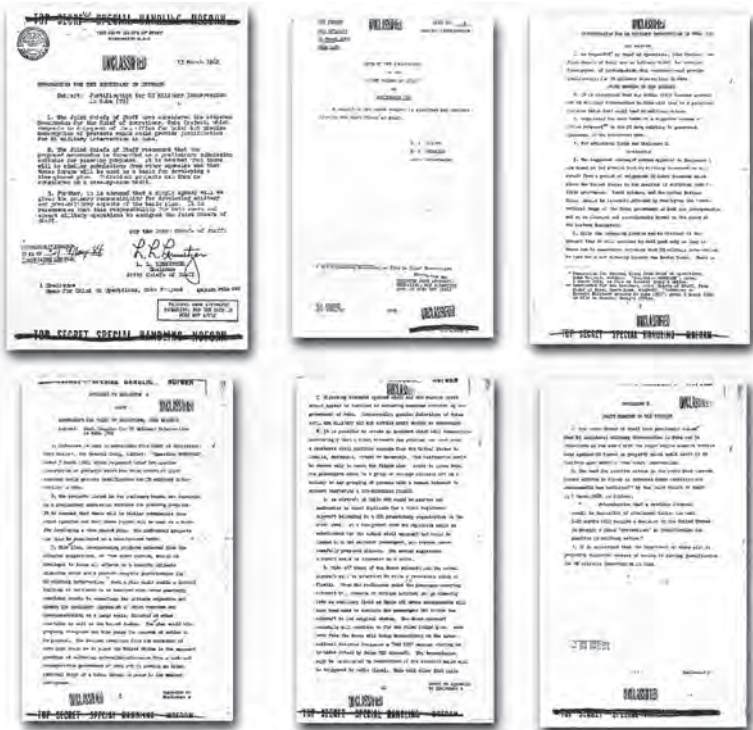
Trageți voi concluziile.

Fără îndoială că vor exista persoane, ca mine, de exemplu, care nu-și pot imagina că o țară este capabilă să-și pună în pericol propriii cetățeni, sub pretextul obținerii unor beneficii pentru popor.

Acestor persoane vreau să le dedic un ultim document pe care Thierry Meyssan l-a publicat în cartea sa intitulată *Marea impostură*, și anume raportul „Operațiunea”.

Documentele care fac referire la „Operațiunea Northwoods” au fost clasificate cu ceva timp în urmă, mai precis în anul 1991, când filmul polemic *JFK*, realizat de Oliver Stone, a stârnit suficientă vâlvă pentru a se redeschide cazul și pentru a se desecretiza mai multe documente din epoca mandatului lui John F. Kennedy¹. Unul dintre aceste dosare era cel care se referea la manevrele detestabile ale guvernului.

¹ Vezi capitolul *JFK, teoria conspirației* (Partea a doua). Ar fi de ajuns să ne referim la invazia din Golful Porcilor sau la criza rachetelor din Cuba.

În 1991, s-a declassificat un document cunoscut sub numele de „Operațiunea Northwood”, în care i se solicita lui John F. Kennedy să creeze un pretext politic, prin organizarea unui atentat care aparent să poarte semnătura lui Castro sau a rușilor și care să provoace un conflict iminent.

Conținutul acestui document poate deschide ochii multora dintre cei care se încăpățânează să creadă versiunile oficiale.

Cu toții știm că președintele Kennedy a evitat să se implice într-un război politic dur împotriva regimului lui Castro din Cuba. Fără îndoială că această manieră de a face politică nu era pe gustul înalților militari ai țării⁴⁴, care îl considerau pe președinte un laș.

În fața unui grup special din care făceau parte personaje importante, cum ar fi generalul Leyman L. Leymintzer, șeful Statului Major al armatei, a fost prezentat un document care-i oferea lui Kennedy posibilitatea de a inventa un pretext politic care să motiveze o intervenție militară în Cuba. Planul era conceput de generalul William H. Craig.

Acest grup s-a întâlnit pe data de 13 martie 1961 la Pentagon cu Secretarul Apărării, R. McNamara, pentru a fi prezentată strategia operațiunii. Evident că McNamara a refuzat categoric ducerea la bun sfârșit a acelei absurdități, provocând o gravă confruntare a administrației Kennedy cu Statul Major al armatei. Din această cauză Leymintzer nu a fost ales șef al forțelor militare ale Statelor Unite ale Americii și, mai mult decât atât, a fost îndepărtat din administrație. La finalul mandatului său, acesta a ordonat distrugerea tuturor documentelor referitoare la „Operațiunea Northwood“. În ciuda acestui fapt, copia primită de McNamara a fost salvată, documentul fiind deklasificat în anul 1991.

Operațiunile care urmau să fie întreprinse, enumerate în document, sunt înspăimântătoare: atacarea unei baze americane din zona Guantanamo, detonarea unei nave americane aflate în apele teritoriale cubaneze sau mobilizarea țărilor vecine cu statul Cuba, bombardarea pe timp de noapte a Republicii Dominicane sau a altei țări din acea regiune cu un avion cubanez, folosind, bineînțeles, bombe de fabricație sovietică. Se preconiza fabricarea unei teorii conform căreia SUA urmau să fie invadate de cubanezii lui Castro, aliați cu rușii. Dintre manevrele care ar fi trebuit să aibă loc, una uimește prin ineptia ei: printre aceste atentate era inclusă și mobilizarea opiniei publice internaționale în urma prăbușirii unui avion transatlantic de pasageri în care se afla și primul american care făcuse ocolul complet al Terrei, John Glenn. În felul acesta, conștiința afectivă a americanilor și a întregii lumi ar fi fost direct manipulată.

Cuvintele sunt de prisos. Aveți probele, aveți faptele, acum este rândul dumneavoastră să puneți întrebări și să decideți cum veți răspunde.

Atentatele din 11 septembrie reprezintă unele dintre cele mai grave fapte ale acestui secol și nu încapе îndoială că repercusiunile nu vor înceta să apară după acea zi fatidică, mulți ani de acum încolo, la un nivel mult mai amplu decât ne imaginăm. Timpul ne va spune ce trebuie să învățăm din toată această istorie, prezentată în cel mai pur stil cinematografic, atât de apreciat de yankei.

.....

„Tăinuirea adevărului nu reprezintă doar un fel de suicid al mincinosului, ci și un atentat la sănătatea societății umane.”

Ralph Waldo Emerson

CAPITOLUL 2

JFK, sfârșitul visului american

(Prima parte)

ERA ORA 12:24 CÂND LIMUZINA LINCOLN în care se afla președintele John Fitzgerald Kennedy făcea un viraj de 120° la colțul străzii Houston, trecând prin fața unei librării cu manuale școlare. Lumea adunată pe marginea drumului îl aclama pe conducătorul țării, când s-a auzit zgomotul înfundat al unei împușcături, pe care puținii dintre cei prezenți l-au sesizat. Câteva secunde mai târziu, o a doua împușcătură a răsunat în aer, iar mulțimea și mai ales agenții serviciului secret, au început să reacționeze. Acest al doilea foc de armă l-a rănit pe Kennedy la gât. Președintele și-a dus mâinile la rană, în timp ce un al treilea glonț l-a lovit mortal, punându-i capăt vieții. După câteva minute de derută, prima întrebare care a trecut prin mintea tuturor și care dăinuie și în zilele noastre a fost: Cine l-a omorât pe președintele Kennedy?

JOHN FITZGERALD KENNEDY s-a născut pe 29 mai 1917 în Brooklin, Massachussets, fiind cel de-al doilea copil dintre cei nouă copii ai familiei. Tatăl său, Joseph P. Kennedy, o persoană influentă în cercurile politice, și-a educat fiii în spirit creștin.

În anul 1937, John călătorește cu familia prin Europa, pentru ca, după ce va absolvi Universitatea Harvard, să se înroleze în unitatea de marină a Statelor Unite. Este detașat în Pacific, unde participă la cel de-al Doilea Război Mondial, întorcându-se apoi în țară cu medalia *Inima Purpurie* (Purple Heart).

John Fitzgerald Kennedy

În timpul războiului, fratele său, Joseph Kennedy Jr. moare. Această întâmplare îl motivează să se implice mai mult în viața politică. În 1952, este ales senator al statului Massachussets. Anii următori îi petrece în spital, din cauza gravelor leziuni suferite la coloană în timpul serviciului militar, dar acest lucru nu-l împiedică să câștige premiul Pulitzer în 1957.

Toate acestea s-au întâmplat până în anul 1960, când Kennedy își începe ascensiunea fulminantă către președinția Statelor Unite. La începutul aceluiași an, viitorul președinte se baza deja pe încrederea mai multor oameni politici importanți, raportând nenumărate succese. Toate acestea au dus la alegerea lui în funcția de președinte al țării, pe data de 8 noiembrie 1960, cu un scor apropiat de al lui Richard Nixon¹.

După trei ani scurți de mandat la Casa Albă și pe fondul unei grave crize interne, președintele JFK se pregătea de următoarea etapă a carierei sale politice: realegerea sa, în anul 1964.

.....

¹ Președintele Kennedy era cel mai tânăr conducător din istoria Statelor Unite și, ceea ce era cel mai important, primul catolic care a ajuns în această funcție.

Călătoria la Dallas, un drum fără întoarcere

LA MIJLOCUL ANULUI 1963, CABINETUL POLITIC al lui Kennedy a început să planifice ceea ce urma să fie campania electorală pentru câștigarea realegerii sale. Printre voiajele prioritare de pe agenda tânărului președinte se număra, fără nici un dubiu, statul Texas, unde în campania anterioară câștigase cu o marjă minimă și în care, conform sondajelor, imaginea tânărului președinte pierdea din popularitate¹.

În speranța că va câștiga niște puncte în plus la alegeri, a planificat o călătorie în Texas la finele lui noiembrie 1963, fiind însoțit de vicepreședintele texan Lyndon B. Johnson, care se bucura de prestigiu în rândul concetățenilor săi, dar și de soția sa, Jacqueline², prezența acesteia putând fi considerată un caz excepțional.

Periplul texan începea pe data de 21 noiembrie, dar nu era programat să dureze decât până în ziua următoare, când președintele și suita sa urmau să ajungă la Dallas.

Era ora 11:40, într-o dimineață însorită, când avionul președintelui, Air Force One, ateriza pe aeroportul Love Field din Dallas. Zece minute mai târziu, Kennedy se îndrepta spre străzile din Dallas. Ignorând atmosfera ostilă, călătorea într-o limuzină decapotabilă, în care se mai aflau doamna Kennedy, guvernatorul statului Texas, John Connally, soția acestuia și cele două gărzi de corp din serviciul secret, William Greer, șoferul limuzinei, și Roy Kellerman. În timpul defilării, vicepreședintele Johnson s-a aflat într-un alt vehicul.

Pe parcursul drumului, președintele a salutat tot timpul mulțimea de pe trotuare, venită să-l vadă în număr mare. Chiar din prima jumătate de oră a vizitei au fost sesizate primele erori în dispozitivul de securitate, atunci când s-a constatat că, în diferitele puncte ale trase-

¹ Imaginea lui Kennedy începuse să se deterioreze nu numai în Texas, ci și în multe alte state din sud.

² Soția președintelui nu obișnuia să-l însoțească pe acesta în călătoriile prezidențiale și nici în promovarea campaniei electorale.

ului de 16 km, mai multe ferestre ale clădirilor erau deschise.

Coloana prezidențială a intrat în zona cunoscută sub numele de Dealey Plaza, unde trebuia să facă un viraj de 120^0 la intersecția străzilor Houston și Elm¹. Acest lucru a dus la încetinirea vitezei, astfel încât orice trăgător ar fi putut să-și țintească victima cu mare precizie.

Vedere panoramică a zonei din Dallas unde a avut loc atentatul.

Câteva secunde după ce mașina a virat către strada Elm și a trecut prin fața librăriei cu manuale școlare, s-a auzit zgomotul primei împușcături. Deși la început s-a crezut că nici un agent al serviciului secret nu a auzit zgomotul, s-a observat, într-o analiză făcută ulterior unei fotografii făcute în acel moment, denumită și „fotografia Altgens“, cum portierele vehiculului din spatele limuzinii prezidențiale încep să se deschidă. Asta arată că agenții care călătoreau în același vehicul au auzit primul foc de armă, asasinatul președintelui putând fi evitat², dacă agenții serviciului secret ar fi fost repartizați mai bine.

„Fotografia Altgens“

După prima împușcătură, Kennedy a încetat să mai salute. În următoarea secundă s-a auzit o a doua împușcătură. Atunci, președintele și-a dus mâinile la gât, moment în care serviciul secret a început să reacționeze la ce se întâmpla. Guvernatorul Connolly a fost și el atins de cel de-al doilea glonț, iar soția sa s-a ghemuit, speriată. Au trecut câteva secunde de incertitudine, în care președintele Kennedy s-a aplecat în față, în timp ce soția lui și-a sprijinit capul de rănit fără a înțelege ce se

¹ Acel viraj este de neînțeles, din moment ce drumul ar fi trebuit să fie în linie continuă pe Main Street.

² Acest detaliu a fost recunoscut ca fiind o eroare a serviciilor secrete într-o investigație ulterioară care a primit numele de Comisia Warren.

În momentul în care apare automobilul lui Kennedy, omul cu umbrela și însoțitorul său își fac apariția în scenă într-un mod suspect.

Momentul în care vehiculul părăsește în grabă locul crimei, după o pauză ciudată.

întâmpla în acele clipe teribile și de răscruce pentru istoria modernă.

Imediat după aceea, un al treilea foc de armă l-a rănit mortal pe președintele Kennedy, glonțul penetrându-i cutia craniană. Jacqueline, pradă panicii, părea că vrea să fugă, urcându-se pe portbagaj, dar într-o secundă s-a așezat pe locul ei, ajutată de un agent al serviciului de securitate, care alerga în spatele mașinii prezidențiale.

Puțin mai târziu, șeful corpului de protecție aflat la volan a părut că vrea să frâneze, ca apoi să accelereze brusc în direcția gării, pentru a intra pe Stemmons Highway, către spitalul Parkland.

În timp ce mașina președintelui a dispărut pe străzile din Dallas, lumea din Dealey Plaza a avut diferite reacții. Unii s-au prăbușit la pământ, alții au alergat către movila înaltă în-

conjurată de lemn, exact în locul de unde credeau că provenea focul de armă care a pus capăt vieții președintelui. Cei din urmă au fost reținuți de agenți, care s-au legitimat ca membri ai serviciului secret.

După jumătate de oră de la atentat, Malcom Killduff, adjunct al secretarului de presă al instituției prezidențiale, a anunțat oficial, în fața ziariștilor, că John Fitzgerald Kennedy, președintele Statelor Unite, „a fost rănit mortal de un foc de armă tras în zona capului”.¹

JFK fusese asasinat.

¹ În mod curios, în timp ce pronunța aceste cuvinte, Killduff a arătat cu degetul cum focul de armă fusese tras către tâmpla dreaptă, fapt care nu corespunde cu rezultatele investigațiilor ulterioare.

J.D. Tippit

Oswald este arestat

Prinderea presupusului **asasin**

LA CÂTEVA ORE DE LA ASASINAREA PREȘEDINTELUI, când poporul american era încă șocat de dispariția celui mai de seamă reprezentant al națiunii, serviciile de securitate anunțau prinderea principalului suspect în asasinarea lui Kennedy. Este vorba de Lee Harvey Oswald, un angajat al librăriei amintite, care se presupune că trăsesese în președinte de la cel de-al șaselea etaj al clădirii respective.

Se pare că Oswald fusese văzut de către poliție comportându-se suspect în timp ce părăsea clădirea. După ce s-au găsit o pușcă și mai multe tuburi de cartușe pe fereastra celui de-al șaselea etaj al clădirii cu vedere la Dealey Plaza, poliția emite un mandat de căutare, cu semnalmente „unui bărbat de culoare albă, de 30 de ani, construcție astenică, cu o înălțime de 1,75 m și o greutate de 75 kg“.

În acele momente, Oswald tocmai părăsea apartamentul în care intrase să-și schimbe hainele. În ciuda descrierii prea vagi oferite de poliție, care s-ar potrivea cu nu mai puțin de 30 000 de oameni din Texas, agentul J.D. Tippit care patrula prin cartierul Oak Cliff, a oprit mașina pentru a soma o persoană care mergea pe stradă și pe care a considerat-o suspectă. A fost ultima sa arestare; individul, fără să rostească nici un cuvânt, l-a ucis pe agent, trăgând în el patru focuri.

Un cetățean care a alergat la locul crimei a anunțat prin radioul mașinii de poliție rănirea unui agent. Mărturiile celor prezenți au indicat faptul că individul care trăsesese în agent fugise spre vest.

Ulterior, un apel făcut din cinematograful Texas avertiza în legătură cu prezența unui bărbat suspect în interiorul clădirii. Câteva minute mai târziu, agenții de poliție îl rețin, după o scurtă luptă. Era înarmat cu un revolver și avea în buzunare mai multe gloanțe. În jurul orei 13:50 a fost dus la comisariatul de poliție. Nu trecuseră două ore și poliția deja părea să-l fi prins pe asasinul președintelui american.

Pe 24 noiembrie, la două zile după asasinat, au început pregătirile pentru transferarul lui Oswald într-o închisoare de maximă securi-

tate. În principiu, acest lucru trebuia să aibă loc la ora 10:30 dimineața, dar în mod straniu a avut loc o întârziere de câteva minute, suspectul fiind lăsat în biroul căpitanului Fritz pentru a fi interogată înaintea acelei mutări.

La ora 11:15, Oswald a apărut încătușat, încadrat de detectivii Jim Leavelle și L.C. Graves, la subsolul

Momentul în care Oswald a fost asasinat de Jack Ruby.

Diverse fotografii făcute în timpul autopsiei lui JFK. Se observă câteva răni, deși „înregistrarea Zapruder” arată cum capul lui Kennedy a explodat practic după ultimul foc de armă. În dreapta jos, Jack Ruby, asasinul lui Lee Harvey Oswald.

clădirii. După ce ușile liftului s-au deschis, agenții și Oswald au fost asaltați de presă, care nu mai avea răbdare și voia să-l vadă pe asasin. Imediat, poliția a deschis un culoar prin mulțime pentru ca să poată intra în duba blindată care îl aștepta. Chiar în acea clipă, a apărut un personaj cunoscut sub numele de Jack Ruby, care l-a împușcat mortal pe presupusul criminal cu un revolver de calibrul 38, fără a lăsa timp poliției să reacționeze.

În 48 de ore, cazul Kennedy era rezolvat. Asasinul președintelui era mort, nu se mai punea problema unei judecăți... Caz închis sau nu?

.....

Înființarea **Comisiei Warren** și **concluziile acesteia**

LA PUȚIN TIMP DUPĂ ASASINAREA PREȘEDINTELUI KENNEDY lui Oswald, noul președinte al guvernului nord-american a înființat o comisie de anchetă, care purta numele principalului însărcinat cu acest lucru¹: Comisia Warren.

După un an de investigații, în 1964, comisia mai sus amintită a prezentat un raport lung, format din peste 20 de volume, în care explică și face publice „rezultatele” cu privire la asasinatul comis pe data de 22 noiembrie în Dallas. Fără îndoială, la 40 de ani după aceea, nelămuriri asupra concluziilor aceluia raport persistă.

Pentru societatea americană, dosarul a fost ca o gură de aer proaspăt. S-a ajuns la concluzia că Oswald a acționat singur, elaborându-se „teoria asasinului solitar”. Acestea nu au fost însă singurele „răspunsuri” oferite de comisie. Iată câteva dintre cele mai importante:

- Focurile de armă care l-au omorât pe președinte și l-au rănit pe guvernatorul Connelly au fost trase de la etajul al șaselea al librăriei cu manuale școlare din Dallas.

¹ Șeful Tribunalului Suprem, Earl Warren.

- Câțiva martori au văzut o pușcă la fereastra acelei librării exact în momentul în care s-au auzit împușcăturile.
- Au fost găsite trei fragmente de glonț, unul pe targa care-l transporta pe Connolly la spital și alte două în mașina prezidențială. Toate au fost trase cu o pușcă Mannlicher-Carcano cu calibru de 6,5 mm, găsită la cel de-al șaselea etaj al clădirii, împreună cu 3 cartușe¹.
- În urma analizei rănilor provocate președintelui și guvernatorului, s-a ajuns la concluzia că împușcăturile au fost trase de sus și din spatele limuzinei, având impact asupra victimelor:
 - Mai întâi, președintele a fost rănit de un glonț care a intrat prin partea din spate a gâtului și a ieșit mai jos, fără să-l omoare. Un al doilea glonț a lovit partea din spate dreapta a capului său, provocându-i o rană mortală.
 - Guvernatorul a fost rănit de un glonț², care a intrat prin partea dreaptă a spatelui și a traversat partea din dreapta a pieptului. Același glonț a traversat încheietura mâinii drepte și a intrat în mușchiul său stâng, provocând o rană superficială.
 - Nu există probe credibile care să demonstreze că împușcăturile au fost trase din dreptul „liniei ferate triple“, din fața convoiului prezidențial sau din orice altă parte.
- Probele indică faptul că s-au tras trei focuri de armă.
- Gloanțele care i-au rănit pe guvernator și pe președinte au fost trase de Lee Harvey Oswald conform următoarelor probe:
 - Pușca marca Mannlicher-Carcano era proprietatea lui Lee Harvey Oswald.
 - Oswald a adus pușca la depozitul de cărți în dimineața zilei de 22 noiembrie.

¹ La sfârșitul celui de-al doilea capitol dedicat asasinării lui Kennedy se aduc noi și importante informații despre acest fapt.

² Cunoscut sub denumirea de „glonțul magic“, același care l-a rănit pe Kennedy în gât.

- La puțin timp după asasinat, pușca a fost găsită printre niște cutii, în fața ferestrei de la etajul al șaselea, de unde au fost trase împușcăturile. Apoi a fost descoperită și punga de hârtie în care Oswald a transportat pușca până la librărie.
- În opinia membrilor comisiei, Oswald era perfect calificat pentru a trage trei focuri de armă în timpul stabilit.
- Oswald l-a ucis pe agentul J.D. Tippit, aflat în misiune de patrulare, la aproximativ 45 de minute de la asasinarea lui Kennedy, ceea ce îl indică drept vinovat în acest caz, luând în considerare următoarele:
 - Doi martori au asistat la schimbul de focuri, iar alți șapte au auzit și l-au văzut pe asasin părăsind scena crimei cu un revolver în mână. Toți l-au identificat pe Oswald ca fiind ucigașul.
 - Tuburile de cartușe găsite în acel loc proveneau de la revolverul pe care-l purta Oswald în momentul reținerii sale. Arma era proprietate personală, fiind înregistrată pe numele său.
 - Haina sa a fost găsită la câțiva metri de locul crimei, acolo unde martorii îl văzuseră înainte de a fugi.
- Comisia a formulat următoarele concluzii cu privire la asasinarea lui Oswald de către Jack Ruby:
 - Probele care indicau cum a ajuns Ruby pe culoarele poliției nu erau concludente, deși sugerau faptul că ar fi putut intra folosind rampa din Main Street.
 - Nu existau probe care să confirme zvonul conform căruia Ruby ar fi fost ajutat de poliția din Dallas să poată intra în clădire.
 - Decizia Departamentului de Poliție de a-l transfera pe Oswald la închisoare a fost una nefericită.
 - Pregătirile Departamentului de Poliție în vederea transferului lui Oswald, efectuate duminică dimineața, au fost inadecvate. Foarte important a fost faptul că presa și alți reprezentanți ai mass-mediei au avut acces pe culoarele clădirii, chiar și după ce poliția fusese anunțată de intențiile de omucidere împotriva acuzatului. Acest lucru a creat un context favorabil asasinării lui Oswald.

- Comisia nu a găsit dovezi care să ateste faptul că Lee Harvey Oswald sau Jack Ruby ar fi făcut parte din vreo conspirație, internă sau externă, pentru a-l asasina pe președintele Kennedy.
- Comisia nu a găsit probe ale conspirației, subversiunii, neloialității față de guvernul SUA din partea vreunui agent local, statal sau federal.
- Bazându-se pe probe, comisia a hotărât că Oswald a acționat de unul singur.

Acestea sunt, pe larg, concluziile cele mai importante la care a ajuns Comisia Warren. Dar nu după mult timp au început să iasă la iveală discrepanțele. În ceea ce privește raportul, documentul a traversat Atlanticul, iar unele țări i-au demonstrat inadvertențele. Printre aceste țări, s-au numărat, în ordinea importanței, Franța, ale cărei ziare au calificat investigațiile comisiei ca fiind absurde, și Rusia, care a declarat că nici un punct al versiunii oficiale nu este credibil.

.....

„Orice putere este o conspirație permanentă.”

Balzac

CAPITOLUL 3

JFK, teoria conspirației

(Partea a doua)

DUPĂ PUBLICAREA REZULTATELOR Comisiei Warren, când polemica a depășit granițele nord-americane, organele însărcinate cu ancheta, în frunte cu mai sus-menționata comisie, au afirmat că, din cauza muncii contra cronometru, mai multe investigații au rămas într-un punct mort, concluziile prezentate în dosar rămânând însă valabile. Cu timpul, societatea americană începe să deschidă ochii și să scotocească prin rufele murdare ale guvernului, luând astfel ființă „teoria conspirației”.

DISCUȚIILE CU PRIVIRE LA ASASINAREA lui Kennedy au creat două tabere diferite, inclusiv în rândul membrilor comisiei care a efectuat investigația, ajungându-se în punctul în care unii dintre ei, precum kongresmenul de Louisiana, Hale Boggs, și-a exprimat nelămuririle cu privire la metodele aplicate de FBI pentru interogarea martorilor acestui caz, exprimându-și dubiile în privința teoriei „glonțului magic”. Dar kongresmanul nu a mai avut prilejul de a spune ce știa în legătură cu ancheta. Avionul său personal avea să dispară „în mod misterios” în anul 1972, în timp ce zbura deasupra câmpurilor înghețate din Alaska. Corpul neînsuflăit nu a fost găsit niciodată.

Mulți au crezut atunci că acea Comisie Warren a răspuns unei necesități politice: calmarea societății și reducerea la tăcere a celor care aveau dubii cu privire la vinovăția lui Oswald, toate acestea cu puțin înainte de iminentele alegeri prezidențiale din 1964.

La două luni de la apariția raportului Warren, din cauza polemicii stârnite la nivel internațional, multe persoane au decis să-și dedice viețile pentru elucidarea misterului legat de ancheta oficială.

Printre acestea, s-au numărat avocați, investigatori, inclusiv cetățeni care, emoționați de aceste întâmplări, au hotărât să-și aducă măruntă lor contribuție la rezolvarea acestui caz. Dintre toți se evidențiază Harold Weisberg, investigator din partea Senatului, care, după mai multe plângeri făcute guvernului american, a reușit să declassifice documente ale poliției din Dallas, ale FBI-ului și CIA-ului. Semnificative sunt și eforturile lui Josiah Thompson, investigator și scriitor, unul dintre primii care au publicat teoria conform căreia Oswald nu a fost singurul care a apăsă pe trăgaci în acea zi fatidică. Să nu uităm nici munca incredibilă depusă de Sylvia Meagher care în cartea sa, *Accessories Alter the Facts*, a adunat singurul indice de nume și de date din cele peste 20 de volume pe care le-a prezentat Comisia Warren, care a „uitat” să includă numele celor suspecți.

Fără nici un dubiu, cea mai bună și mai concludentă investigație a fost cea condusă de procurorul Jim Garrison, din New Orleans, în 1967. Transformându-și viața, din acel moment, într-o adevărată luptă pentru demascarea minciunilor guvernului, el a susținut în permanență că asasinarea președintelui și a lui Oswald au fost rezul-

tatul unei conspirații foarte bine organizate.

Garrison s-a ocupat de punctele cele mai neclare ale raportului Comisiei Warren, demontând cu probe fiecare concluzie oferită de raport cu doar câțiva ani înainte. Dintre dovezile aduse de curajosul Garrison le vom semna pe cele mai importante, care contrazic afirmațiile respectivei comisii, expuse de noi în capitoul anterior.

Conform raportului oficial, glonțul care l-a rănit pe Kennedy la gât, după al doilea foc de armă, l-a rănit și pe Connely în spate, în piept, la încheietura mâinii și în mușchi.

Acel glonț, cunoscut și sub numele de „glonțul magic” sau proba „CE399” a intrat la baza gâtului președintelui și a ieșit mai jos de gât, continuându-și traiectoria și rănindu-l pe guvernator. Acestea au fost concluziile comisiei, iar conform rapoartelor de autopsie ale FBI-ului, la care s-au atașat câteva schițe și fotografii, proiectilul ar fi intrat în corpul președintelui pe sub umărul stâng, parcurgând o lungime de câțiva centimetri fără să găsească un loc pe unde să iasă.

Cum s-a ajuns la asemenea nepotriviri între cele două rapoarte? Comisia Warren a primit documentele FBI-ului și o anexă ulterioară din data de 13 ianuarie pentru a-i servi în anchetarea faptelor. Oare a falsificat această comisie informațiile „autopsiei originale”, pentru a ascunde adevărul?

FBI ar putea spune că a greșit ora la care a dat rezultatele autopsiei și că, ulterior, comisia a formulat concluziile corectând aceste erori,

Interiorul librăriei de unde, conform versiunii oficiale, au fost trase focurile de armă care l-au doborât pe președinte.

„Glonțul magic”

Una dintre probele Comisiei Warren: cămașa pe care o purta JFK în ziua asasinării sale

dar fotografiile anexate la raport demonstrează clar că documentul FBI-ului conține unele inadvertențe. În anumite instanțee se arată locul prin care a intrat glonțul prin haina și cămașa președintelui Kennedy, exact în spatele umărului drept. Este imposibil însă ca haina și cămașa să fi fost pliate aproape zece centimetri mai sus, această neconcordanță asupra orificiului intrării fiind explicată de comisie, total neconvingător, prin fotografiile menționate mai sus.

Este deci imposibil ca glonțul care l-a rănit mai întâi pe Kennedy să-i perforzeze gâtul și să-l rănească apoi pe guvernator. În acest caz, rana de la gât a fost produsă înaintea împușcăturii care l-a lovit pe Kennedy în primă instanță. Cert este că agentul care stătea pe scaunul din față al limuzinei a afirmat că l-a auzit pe Kennedy spunând, în momentul în care a fost lovit de primul glonț: „Dumnezeule, sunt rănit.“ Dacă dăm ascultare teoriei comisiei, acest lucru ar fi imposibil, deoarece glonțul care a traversat traheea președintelui l-ar fi putut împiedica să articuleze vreun cuvânt.

Un alt detaliu semnificativ împotriva teoriei „glonțului magic“ (sau cum mai este numită, „istoria unui singur glonte“) este în același timp și cea mai importantă probă a cazului: „înregistrarea Zapruder“, efectuată de A. Zapruder, care se afla la locul atentatului și care a filmat convoiul cu o cameră de 8 mm. Acea peliculă a înregistrat 18,3 fotograme pe secundă, ceea ce permite stabilirea timpului în care a avut loc fiecare mișcare. Comisia era foarte sigură că glonțul care l-a rănit pe Kennedy l-a atins și pe guvernatorul Conelly; acest lucru se observă în fotograma 228 a înregistrării, iar în fotograma 272 se poate vedea cum guvernatorul își ține încă pălăria în mână. Este dificil să ne dăm seama dacă glonțul a traversat încheietura mâinii în fotograma 228, chiar și în fotograma 272, deoarece la 2,4 secunde mai târziu, politicianul își ținea pălăria în mână.

Toate aceste fapte duc la o singură concluzie: Lee H. Oswald nu a fost singurul care a tras în acea zi, iar numărul de focuri de armă a fost mai mare decât cel stabilit de comisie.

Conform Comisiei Warren, s-au tras doar trei focuri de armă, ultimul dintre ele producând rana mortală din capul președintelui. Toate au fost trase de sus și din spatele președintelui.

Înregistrarea Zapruder oferă o imagine completă a impactului avut de glonțul mortal, începând cu fotograma 313 până la fotograma 319. În fotograma 313 se observă o explozie puternică în partea dreaptă a cutiei craniene, o mare cantitate de materie cenușie, oase și sânge fiind aruncată în aer. În secvența respectivă se vede cum capul președintelui este proiectat pe spate și la stânga, ceea ce pentru mulți investigatori, printre care și Garrison, a fost o dovadă evidentă că împușcătura s-a tras din fața limuzinei, exact de pe movila de pământ din Dealey Plaza.

Deși ipoteza pare verosimilă, există discrepanțe cu privire la această teorie. În fotograma anterioară exploziei capului, se observă cum, într-o fracțiune de secundă, capul se mișcă în față, iar apoi, după explozie, face mișcarea descrisă mai înainte.

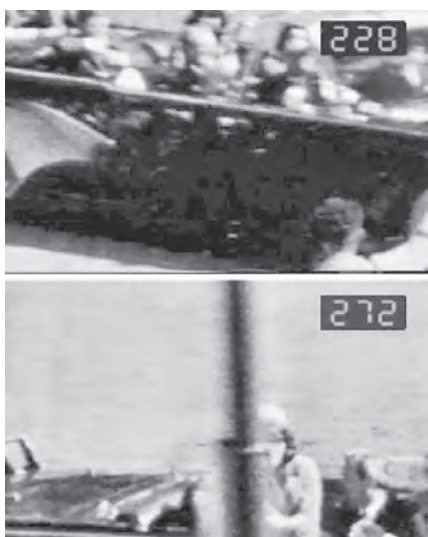
Din această cauză, nu este sigur dacă inerția glonțului din spate nu a produs o mișcare frontală, ca după aceea puterea exploziei să împingă capul către spate și la stânga. Investigațiile care ar fi trebuit să elucideze dacă așa s-au petrecut lucrurile nu au fost duse la bun sfârșit nici până astăzi de o echipă de anchetatori sau de persoane fizice calificate pentru elucidarea unor asemenea evenimente.

Cât despre cele trei focuri de armă și nu mai multe, explicația comisiei a fost clară: în afara martorilor care au auzit doar trei împușcături, era practic imposibil ca în intervalul de timp stabilit Oswald să fi putut trage mai mult de trei focuri, deoarece timpul necesar pentru a încărca o pușcă era de 2,3 secunde, așa că ar fi fost foarte greu să mai tragă alt foc.

În opoziție cu cele declarate de comisie, Garrison a descoperit mai mulți martori care au afirmat că au auzit mai mult de trei împușcături, fapt ce nu a fost comentat niciodată de oficialități...

Jim Garrison

Această imagine reunește fotogramele 228 și 272 ale înregistrării Zapruder.

Este neîndoielnic faptul că ipoteza cu privire la cele trei gloanțe nu a reprezentat o probă până în anul 1978.

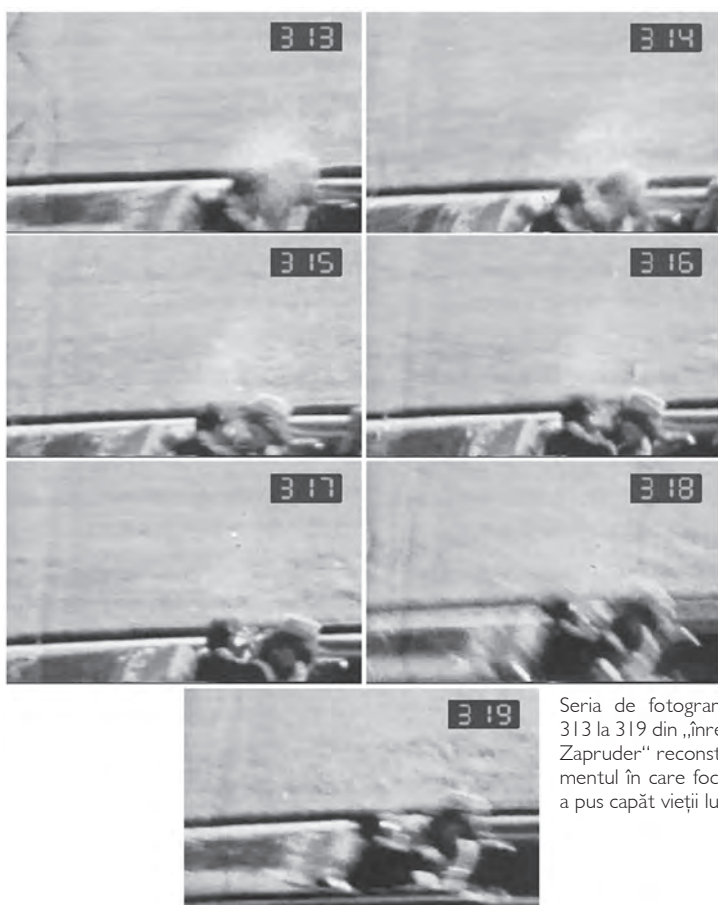
În acel an, după eforturile depuse de Jim Garrison, care a deschis ochii poporului american, ancheta a fost reluată de Comitetul de Investigare a Asasinatelor de pe lângă Camera Reprezentanților. Motivele erau clare: în urma efectuării unui sondaj public, a reieșit că 80% din populație era convinsă că președintele fusese asasinat într-un fel de conspirație, iar pentru a da și mai multă greutate motivelor care au dus la redeschiderea cazului, a fost

înaintată o nouă probă, decisivă, mai exact o înregistrare cu sunet¹, făcută cu ajutorul microfoanelor agenților de poliție, care rămăsese ră deschise. Pe bandă se auzeau foarte clar patru împușcături.

Comitetul reunit în 1978 a stabilit ordinea în care au fost trase gloanțele: primul a fost al lui Oswald, dar a ratat ținta, ricoșând în trotuar și lovindu-l în drumul său pe James Tague în mărul lui Adam, apoi în obraji. Al doilea foc, de asemenea, tras de Oswald, i-a lovit pe Kennedy și pe Conelly². Al treilea, care nu a nimerit nici el ținta, a fost tras de un al doilea trăgător, de identitate necunoscută, iar al

¹ În prezent, cercetătorii Laboratorului Național Lawrence Berkley realizează un studiu aprofundat al acestei înregistrări, înlăturând zgomotele colaterale, foșnetul static al benzii și vocile îndepărtate, ducând la descoperirea numărului de împușcături din acea după-amiază fatidică. În ciuda stării avansate de degradare a acestei înregistrări, cercetătorii speră ca, utilizând scanarea optică a benzii, să recupereze și să pună în evidență detalii care nu au putut fi auzite cu ocazia primelor investigații.

² Acest foc de armă este cunoscut de către anchetatori sub numele de „glonțul magic“.

Seria de fotograme de la 313 la 319 din „înregistrarea Zapruder“ reconstituie momentul în care focul mortal a pus capăt vieții lui JFK.

patrunea, cel mortal, a fost tras de Oswald. Departe de a se clarifica nelămuririle cu privire la caz, această teorie le complică și mai mult, dacă ascultăm cu atenție montajul sonor al „înregistrării Zapruder“, făcut de investigatorul și inginerul industrial de origine spaniolă, Antonio Moreno¹. Constatăm că al patrulea foc de armă este cel care l-a doborât pe președinte.

¹ Aceste investigații pot fi găsite pe pagina sa de internet, în legătură cu asasinarea președintelui: www.jfk.iefactory.com

Este posibil însă ca al treilea glonț să fi venit dinspre movila de pământ și să fi avut impactul letal, iar Oswald să fie nevinovat și să fi fost acuzat pe nedrept timp de aproape patru decenii.

Comitetul a stabilit că au existat doi trăgători, Lee Harvey Oswald, care a tras din librărie, și un al doilea, aflat pe movila din Dealey Plaza; comitetul a dat credit și teoriei conspirației care sugera existența a doi asasini care au încercat să-l omoare pe președinte în aceeași zi, fără să fi știut unul de celălalt. Coincidența pare total neverosimilă.

Conform Comisiei Warren, Oswald l-a omorât pe agentul de patru-lă J.D. Tippit, la aproximativ 45 de minute de la asasinarea lui Kennedy, ceea ce îl indică drept vinovat în acest caz.

Una dintre probele concludente pe care comisia s-a bazat în acuzarea lui Oswald a fost, fără îndoială, asasinarea agentului J.D. Tippit, atunci când acesta a vrut să-l rețină. Dar în ce a constatat, mai exact, această probă?

Atunci când agenții de securitate din Dallas au analizat scena crimei, au găsit patru tuburi de cartuș care proveneau de la o armă automată; de fapt, primele rapoarte vorbesc, într-o manieră categorică, despre legătura acestui tip de armă cu asasinarea lui Tippit. Cu toate acestea, când Oswald a fost arestat, asupra lui nu a fost găsită o pușcă automată, ci un revolver care, spre deosebire de o armă cu încărcător, nu aruncă tuburile goale afară, ci le lasă în butoiul revolverului.

Mai mult decât atât, când s-a făcut autopsia lui Tippit, s-au găsit patru proiectile în corpul său, care se potriveau cu tuburile de glonț găsite, deși, parcă pentru a spori misterul celor patru gloanțe, al patrulea era de fabricație diferită de celelalte trei. Acest lucru presupune existența unui al doilea trăgător la locul crimei și ne determină să verificăm versiunea oferită de martorul Acquilla Clemmons, prezent la schimbul de focuri, care a declarat că a văzut două persoane alături de Tippit în momentul împușcăturilor, acestea fugind în direcții opuse.

Pentru comisie, această declarație nu a avut probabil nici o relevanță, din moment ce nici unul dintre investigatori nu a considerat că

doamna Clemmons trebuie să dea o declarație. În schimb, a fost chemată o persoană care s-a contrazis de nenumărate de ori în declarațiile sale, iar în timpul investigațiilor făcute de guvern a susținut cu cea mai mare convingere implicarea lui Oswald în asasinarea lui Tippit.

Numele martorului era Helen Markham; conform declarației sale, ea se afla la locul crimei când agentul a fost ucis și a afirmat că l-a văzut pe inculpat, pe care l-a identificat apoi la poliție. Acesta nu era nimeni altul decât Lee H. Oswald.

În raport, un interviu cu doamna Markham figurează ca probă concludentă pentru culpabilizarea lui Oswald.

Cu toate acestea, avocatul William Ball s-a văzut nevoit să o întrebe de șase ori dacă a recunoscut pe cineva, iar martora a răspuns de șase ori negativ, iar a șaptea oară, când a fost întrebată: „Exista un al doilea bărbat?” aceasta a răspuns: „Eu l-am recunoscut pe al doilea.”

Imaginea de la autopsie a cutiei craniene a lui Kennedy, după ce i s-a extras creierul mare pentru a observa traiectoria glonțului.

Cum este posibil să se bazeze comisia pe o declarație atât de vagă pentru a-l acuza pe Oswald și să nu ia în seamă afirmațiile doamnei Clemmons și nici declarațiile celorlalți martori, care nu l-au recunoscut pe Oswald ca autor al asasinării lui Tippit?

Descoperim alt detaliu ciudat în mărturia care spunea că Oswald s-a refugiat în cinematograful Texas. Conform acestei mărturii, inculpatul avea haina pe el, dar, dacă citim declarațiile poliției din Dallas, haina ucigașului lui Tippit fusese găsită în apropierea locului unde a avut loc asasinarea agentului de poliție.

.....

A fost înlocuit **Oswald** în vreun moment?

PRINTRE DETALIILE CELE MAI IMPORTANTE pe care le-a prezentat Garrison, se numără incredibila întrebare dacă au existat „doi Oswald“. În sprijinul acestei noi teorii, J. Garrison expune câteva detalii ușor de verificat :

1. Cineva cu numele de Oswald a cumpărat din New Orleans, pe data de 20 ianuarie, 10 dube pentru o organizație denumită „Prietenii Cubei Democrate“, cu trei luni înainte de operațiunea dezastruoasă din Golful Porcilor. La acea dată, Lee H. Oswald se afla în Rusia.
2. Conform unui raport al CIA, cu o lună înainte de atentate, Oswald s-a dus la ambasada Rusiei din Mexic de mai multe ori. Când aceste hârtii au fost prezentate Comisiei Warren, li s-a arătat o fotografie a unui tip gras și cărunț.
3. Când polițiștii l-au reținut pe Oswald, au descoperit asupra lui o carte de identitate pe numele de Alex James Hidell, această carte având legătură cu pușca găsită la cel de-al șaselea etaj al librăriei. De ce ar fi avut nevoie Oswald de o dublă identitate?
4. Documentele lui Oswald constau într-un pașaport, cartea sa de identitate eliberată de Ministerul Apărării etc. Presupunul asasin măsura 1,80 m, dar comisia a menționat clar în raportul său că Oswald măsura 1,75 m.
5. Kerry Thornley, un coleg de-al lui Oswald la baza maritimă El Toro, a fost singurul care a spus că acesta era un bun trăgător, declarând comisiei că Oswald măsura 1,65 m și că, dintre ei doi, el era cel mai înalt. Dar toată lumea care îi cunoștea a spus că Oswald era mai înalt decât Kerry. Kerry Thornley măsura 1,75 m.

Deși concluziile la care a ajuns Jim Garrison au servit la clarificarea unora dintre punctele obscure ale investigației oficiale, având în vedere prezentarea publică a „înregistrării Zapruder“ în care se vedea mișcarea spre spate și în stânga a președintelui după ce a fost tras al

treilea foc, precum și evidențierea posibilei legături dintre Lee H. Oswald și agențiile CIA sau FBI, Garrison nu a reușit prin mijloace legale să demonstreze că fostul șef de stat, Kennedy, a fost asasinat în urma organizării unei conspirații și că Oswald a fost un agent al guvernului¹.

Cu toate acestea, Jim Garrison a reușit să lanseze teoria conspirației, iar o mulțime de oameni au început să caute dovezi în acest caz, chiar și în zilele noastre, urmând linia sa de investigare.

.....

Detalii semnificative

CERCETĂRILE FĂCUTE de Garrison au fost urmate de investigații oficiale. Detaliile cele mai importante au fost extrase atât din diverse fotografii, cât și din „înregistrarea Zapruder“.

În acea înregistrare există două detalii care trebuie luate în seamă și care nu au fost niciodată explicate până la capăt:

– În fotograma 228 apar două persoane cunoscute sub numele de „bărbatul cu umbrelă“ și „bărbatul cu ten închis“.

Primul dintre cei doi apare în timp ce convoiul trecea, iar soarele strălucea pe cer cu putere. Celălalt individ stă cu brațul ridicat fără să pară tulburat de focurile de armă. Nici unul din cele două personaje nu au fost niciodată identificate, deși în anii '70 ai secolului trecut a apărut un individ care susținea că este „bărbatul cu umbrelă“. El a declarat că nu a ieșit din umbră de frică să nu fie ridiculizat. Mo-

Mary Moorman, autoarea uneia dintre cele mai bune fotografii făcute în timpul atentatului.

¹ Garrison l-a adus la tribunal pe Clay Shaw pentru a demonstra presupusa legătură cu CIA și cu Oswald. Deși judecătorul a înclinat în favoarea nevinovăției lui Shaw, ulterior s-a dovedit că această legătură era reală.

tivul pentru care ținea umbrela deschisă era unul realmente absurd: intenționa să facă zarvă în momentul în care președintele ar fi trecut prin fața lui pentru a-i atrage atenția. În ciuda acestor afirmații, în filmul lui Zapruder se observă că acest bărbat, Louis Steven Witt, nu a schițat nici un gest.

Fotografia făcută de Mary Moorman

Oare cele două personaje aveau sarcina de a semnaliza trăgătorului (sau trăgătorilor) că JFK fusese nimerit sau că era nevoie de încă un foc de armă pentru a fi omorât?

– Apare, de asemenea, o femeie care a fost numită „Babushka Lady“. Din cauza baticului pe care îl purta pe cap, ea nu a putut fi identificată, dar se poate vedea cum această persoană filmează cu o cameră ase-

mănătoare aparatului folosit de Zapruder, din partea opusă. A filmat probabil librăria, atunci când președintele a trecut prin fața acesteia, ulterior împușcăturii mortale, apoi și-a îndreptat atenția spre movila de pământ de unde fusese tras cel de-al treilea glonț.

De ce nu a apărut niciodată acest martor și nici filmul lui? Dar, mult mai important: Cine era de fapt acea persoană? Atunci când a apărut „bărbatul cu umbrela“, investigatorul Gary Shaw a descoperit o domnișoară care a spus că este „Babushka Lady“. Mai bine spus, în luna care a urmat zilei de 22 noiembrie, când această domnișoară s-a dus la muncă, doi bărbați care s-au identificat ca fiind membri ai serviciilor secrete, i-au cerut înregistrarea. Ulterior, ea l-ar fi recunoscut pe un agent FBI, Regis Kennedy, ca fiind unul dintre acei bărbați. Comisia nu a chemat-o niciodată pe Beverly Oliver – căci așa o chema – să dea o declarație și nu s-a recuperat niciodată acel film. În prezent, fiul lui Beverly Oliver a făcut o cerere la guvern prin care solicită înapoierea benzii care, acum mai bine de trei decenii, i-a fost luată mamei sale.

Alte detalii importante au fost descoperite în fotografiile făcute de Mary Moorman¹ și James W. Altgens.

În prima dintre acestea, investigatorii au identificat silueta ce părea a fi a unui agent al legii, datorită insignei de pe braț și de pe piept. Necunoscutul se afla în spatele mabilei de pământ. În același instantaneu, exact în stânga mabilei, lângă panoul de lemn de unde mulți au auzit împușcătura mortală, se observă o umbră mai întunecată pe care soarele o proiectează pe perete. Acest lucru ar putea indica prezența unei alte persoane.

În fotografia lui Altgens se pot observa reacțiile diferite ale agenților serviciului de securitate, între primul și al doilea foc de armă tras, dar

Fotografia lui Altgens. Detaliu

cel mai curios lucru este, de fapt, prezența unei persoane în spatele unor gratii de la fereastra unei clădiri care se vede în fundalul fotografiei. Dacă ea ar fi fost implicată în agresiune², s-ar fi rezolvat multe mistere, cum ar fi focul ratat care l-a rănit pe James Tague în obraz, tras din dreptul celei de-a treia trecere a liniei ferate.

.....

De ce să fie omorât președintele **Kennedy**?

DACĂ PROBELE ÎL INDICĂ PE OSWALD ca fiind „țapul ispășitor“, fără să se știe cu certitudine dacă a acționat singur sau dacă a fost vorba de o conspirație, cine ar fi fost interesat de asasinarea lui JFK?

¹ Fotografia de la pagina 64.

² Conform investigatorilor, nu putea fi un simplu spectator, având în vedere că în dreapta lui se afla o fereastră prin care l-ar fi putut vedea mult mai bine pe președinte.

Cheia acestui mister o găsim în politica pe care a dus-o președintele și, mai ales, în intențiile cu privire la a doua sa candidatură la președinție.

Înmormântarea lui John Fitzgerald Kennedy.

La câteva zile de la moartea tragică a lui Kennedy, pe 26 noiembrie 1963, vicepreședintele Lyndon B. Johnson semna „Memorandumul 273“, care schimba în mod drastic politica administrației Kennedy și aproba tacit războiul din Vietnamul de Nord, ceea ce a provocat în mod inevitabil, incidentul din Golful Tonkin.

Conform fostului colonel de aviație Fletcher Prouty, cel care a oferit documentația comisiei care a re-deschis cazul în 1994 – după pole-

mica stârnită de filmul *JFK* de Oliver Stone –, președintele Kennedy era ferm hotărât să-și retragă trupele din Vietnam după ce era ales în 1964, deoarece fusese informat de Secretarul Apărării, Robert McNamara, că lucrurile nu mergeau așa de bine pe cât se părea.

Înainte de ziua fatidică de 22 noiembrie, McNamara avea deja documentele care dovedeau această decizie a președintelui. Dar la data de 2 decembrie – la zece zile după asasinarea lui Kennedy – i-au parvenit rapoarte ce se refereau la Statul Major și la generalul de divizie Krutack, care asigura că situația din Vietnamul de Sud îi obliga la o presiune mai mare asupra vecinului din nord, ceea ce a dus ulterior la declanșarea Războiului din Vietnam. În doar câteva zile s-a trecut de la retragerea trupelor la o presiune mai mare pentru înfruntarea inamicului.

Care a fost motivul acestei schimbări atât de drastice în politica dusă de Kennedy cu câteva luni mai înainte?

Răspunsul este simplu: banii. Până la urmă, forța economică a celei mai mari puteri a lumii a fost câștigată în urma confruntărilor armate.

Fabricanții de arme și de tehnologii militare, companiile petroliere, Pentagonul, antreprenorii, bancherii... și mulți alții au avut interese într-un război de o asemenea anvergură, iar Kennedy nu era partizanul acestui tip de înfruntări, demonstrând acest lucru nu o dată. În urma dezastruoasei operațiuni din Golful Porcilor, când au început certurile dintre CIA și președinte, operațiune în care au pierit zeci de agenți americani, dar și ca urmare a acțiunii extraordinare din timpul conflictului cu rachete din Cuba, când a fost evitat conflictul armat, Kennedy a înțeles că dialogul era un răspuns mult mai bun decât armele de foc.

El dădea bani doar districtelor fidele, oferindu-le chiar contracte pentru avioanele de vânătoare TFX sau F111B districtelor cu voturi decisive pentru alegerile din 1964. În plus, aloca fonduri uriașe pentru cursa spațială pe care o promisese pentru a duce un om pe Lună.

Cu alte cuvinte, Kennedy nu reprezenta o bună „investiție” pentru anumite sectoare economice ale țării și trebuia înlăturat din cursa pentru realegerea sa ca președinte al Statelor Unite. Identitatea celui care a ordonat să fie asasinat președintele sau a persoanei care a apăsât pe trăgaci rămâne un mister pe care nu-l vom elucida, poate, niciodată.

.....

Investigația în prezent

DUPĂ PREMIERA PELICULEI controversate a lui Oliver Stone, în 1991, multă lume, printre care și politicieni americani, au fost indignați de confirmarea faptului că există încă documente clasificate cu privire la asasinarea lui JFK. Toată această agitație a fost provocată de un anunț apărut la finalul peliculei, care semnală faptul că mai multe rapoarte ale ultimei investigații, cea făcută în anii 1974–1979, au fost clasificate ca fiind strict secrete și nu vor ieși la lumină până în 2029. Astfel, s-a ajuns la concluzia că este posibil să fi existat o conspirație care a pus la cale asasinarea președintelui,

așadar se impunea ca Departamentul de Justiție să inițieze o investigație cu privire la problema în cauză. După acest eveniment, un grup de oameni politici și de știință au reușit să creeze o nouă agenție federală, numită Adunarea pentru Revizuirea Arhivelor Legate de Asasinarea Președintelui, care a declassificat o parte dintre aceste documente, descoperind lucruri mai mult decât interesante.

Unele dintre noile dosare au consemnat fapte surprinzătoare, cum ar fi dosarul declassificat mulțumită eforturilor lui Anna-Marie Walko, în care apăreau fișe ale poliției din Dallas unde se spunea foarte clar că, în librăria din care se pare că Oswald l-a împușcat pe președinte, s-au găsit doar două tuburi de cartuș și nu trei, așa cum indicase Comisia Warren. Cu toate acestea, cineva a amplasat probabil un al treilea cartuș la etajul al șaselea¹, ceea ce ar demonstra, în definitiv, existența unei conspirații.

.....

¹ Sau, de ce nu, toate cartușele au fost plasate de cineva, incognito.

„Când cei care comandă își pierd rușinea, cei care se supun își pierd respectul.“

Anonim

CAPITOLUL 4

Rușinea aurului nazist

DUPĂ SFÂRȘITUL celui de-al Doilea Război Mondial, una dintre cele mai sângeroase perioade istorice, cu toții am văzut imagini pe care nu ni le puteam închipui nici în cele mai groaznice coșmaruri. Lumea întreagă a aflat de metodele de exterminare folosite de germani și cum au reușit aceștia să strângă o avere imensă într-un foarte scurt timp. Această avere includea și „aurul nazist“, bani mânjiți de sânge. Decenii mai târziu, această oroare s-a transformat în vălul de rușine cu care țări precum Elveția, Argentina, Spania și chiar Statul Vatican vor să-și ascundă cele mai deplorabile fapte. O colaborare „de aur“ la umbra regimului condus de Hitler.

ÎNCET, ÎNCET, MAREA ÎNCĂPERE se umplea de trupurile evreilor. Înainte de a fi omorâți, au fost percheziționați, deposezați de bunuri personale precum inele, ceasuri sau cercei, iar mai apoi, dezbrăcați la piele. Mulți își imaginau că sfârșitul era foarte aproape, alții ar fi dat orice doar să nu mai fie obligați să treacă printr-o altă experiență chinuitoare. Indiferent însă de ceea ce gândeau ei, națiștii îi considerau o rasă mizerabilă, care trebuie să mai suporte și alte umilințe.

La „dușuri“, în camerele de gazare, operațiunea nu dura mai mult de câteva minute, timp în care frica se lăsa ca o ceață densă peste toți. Țipetele celor din interiorul camerelor se stingeau treptat, lăsând în urmă o tăcere acuzatoare. Porțile se deschideau și apăreau membrii unităților speciale, echipați cu măști de gaze și îmbrăcăminte izolatoare. Călcau peste corpurile dezbrăcate, lipsite de viață, deschideau gura victimelor și începeau să le smulgă ultimele posesii: dinții de aur. Acești soldați purtau pe uniformă un simbol care va deveni, după acei ani fatidici, echivalent cu nazismul și ororile lui: svastica.

Poate așa au avut loc evenimentele sau poate nu, cert este că Germania nazistă a pornit Holocaustul împotriva evreilor și, în același timp, lăzile cu bani au început să se umple într-un ritm vertiginos. Bineînțeles că asta nu era singura modalitate prin care se obținea aurul, dar era, într-adevăr, cea mai reprobabilă metodă. Alte mijloace financiare erau obținute prin ocuparea teritoriilor europene, care erau anexate apoi Germaniei. Inevitabil, aceste țări erau exploatate la maximum, din toate punctele de vedere. Deși singurul vinovat și responsabil de acest masacru a fost Germania, astăzi, după cincizeci de ani și mulțumită declasificării unor documente denumite „Activități contestabile ale Elveției în interesul naziștilor și al celui de-al Treilea Reich“, publicul larg a putut să verifice cum multe țări, majoritatea europene, au dat o mână de ajutor ca acest aur să fie transformat în active în interesul lui Hitler. O bancă neutră a Elveției a fost principalul intermediar și lider al acestei operațiuni de spălare de capital.

Aurul mânjit cu sânge era încasat de casele de bani, cu scopul de a fi transformat în active pentru a suporta cheltuielile de război, dar și pentru a cumpăra sau moderniza echipamentul militar german.

Mai mult decât atât, banca elvețiană, care lăsa să se înțeleagă că avea mai mult decât „relații extraordinare” cu guvernul german în timpul războiului, a început să facă dispărute conturile miilor de evrei care au murit în lagărele de concentrare.

Astăzi, grație eforturilor depuse de Comisia Volker, se cunoaște totalul conturilor ascunse, acestea ridicându-se la 54 000, poate chiar mai mult¹.

Comisia a fost înființată în anul 1996 pentru a investiga sutele de denunțuri împotriva băncilor elvețiene care și-au însușit ilegal banii din miile de conturi ale evreilor morți în Holocaust. În fruntea acestei comisii – formată din 10 membri – se afla Paul Volker, fostul președinte al Rezervei Federale a Statelor Unite. În urma scandalului declanșat, guvernul elvețian a decis să plătească cheltuielile necesare pentru desfășurarea anchetei Comisiei Volker, de-a lungul celor trei ani de investigații.

În 1998, la presiunea celor care au făcut denunțurile, în special rude și moștenitori ai evreilor care avuseseră conturi, comisia a reușit să despăgubească comunitatea de evrei cu suma de 1 250 milioane de dolari². După îndeplinirea acestui obiectiv, în anul 1999 au fost prezentate rezultatele investigației, fiind expuse niște motivații deloc lipsite de interes... dar care constituie, în aceeași măsură, acte rușinoase pentru umanitate.

S-au identificat în total 53 886 conturi. Fără a se putea explica numărul crescător al acestora, comisia a hotărât că aproape jumătate din ele, adică 25 187, aparțin unor titulari care i-au ajutat pe naziști, ajungându-se la un cuantum de sute de milioane de dolari.

Comisia Volker a evidențiat faptul că atotputernicele imperii bancare au argumentat că nu mai existau documente doveditoare ale acestor conturi. Mai mult, i s-a recomandat Comisiei de Reglamente a Activității Bancare din Elveția – care se ocupa de reluarea anchetei – să facă publice numele titularilor celor 25 187 conturi, pentru

¹ Ziarul *Clarin Digital*, ediția din 7 decembrie 1999.

² Plată efectuată de o bancă elvețiană privată, care a început astfel să despăgubească victimele pentru prejudiciul adus cu câteva decenii în urmă.

a cere explicații și pentru a se întreprinde acțiuni legale împotriva acestora.

Odată ce colaborarea băncii elvețiene cu guvernul celui de-al Treilea Reich a fost făcută publică, a rămas de lămurit rolul pe care acel aur l-a avut în casele de bani elvețiene; răspunsul la această întrebare vizează un mare număr de țări europene care, sub denumirea de „neutre“, au conspirat în vederea obținerii unor uriașe beneficii materiale.

.....

Conspirația europeană

Lingouri făcute din aurul nazist, în una dintre băncile din Elveția.

PORTUGALIA, TURCIA, SUE-
DIA, ARGENTINA, SPANIA, in-
clusiv Statul Vatican, s-au implicat
într-un obscur complot cu scopul
de a obține beneficii din această
afacere rușinoasă a aurului nazist.

Ținând cont că banca elvețiană a
fost un fel de mașină de spălat a
activelor germane, este normal să

ne gândim la rolul pe care l-au jucat țările bătrânului continent în
această chestiune: vânzarea materialelor pentru război, primind ca
plată o parte din aur.

Date și informații declassificate recent – și altele care au încercat să fie
distruse de Union Bank – arată că Spania lui Franco, printre altele,
a fost puternic implicată în afacerea cu aurul nazist, oferind bunuri
vitale Germaniei în schimbul unei părți a acestui apreciat mineral.

În anul 1997, agentul de pază Christoph Meili, angajat la Union
Bank din Elveția, a scos la lumină niște informații recuperate dintr-o
mașină de tocat hârtie aparținând acestei instituții¹. În acele pagini
se putea vedea legătura dintre guvern și bancă în privința traficului
de aur obținut prin metode neortodoxe. În ele se citau și numele

¹ Ziarul *El Mundo*, 19 august 2001.

altor țări colaboratoare, printre care și Spania. Aceste documente, alături de cele găsite în vechea gară Canfranc (Huesca, Spania), excludeau orice dubiu în privința legăturii dintre guvernul lui Franco și conducerea celui de-al Treilea Reich.

În 2000, într-o dimineață de decembrie, Jonathan Dias, șofer de autobuz și ghid turistic de origine franceză, a ajuns din pură întâmplare într-o veche gară internațională, ieșită din uz, unde a găsit niște documente care dezvăluiau constanța traficului feroviar în acea stație de frontieră. Actele atestau și trecerea a 86 de tone de aur, 74 dintre ele cu destinația Portugalia, iar restul de 12 tone către Spania.

Țara de proveniență era Elveția, lucru care a fost confirmat la un moment dat în fața diferitelor medii de comunicare prin intermediul lui Daniel Sánchez, decedat între timp, care și-a amintit foarte bine cum „a transferat” din camioane în trenurile elvețiene cutiile care conțineau lingouri de aur: „Am cărat mult aur. Venea în cutii de 20 și 25 de kg, în lingouri mici, patru sau cinci în fiecare cutie. Dar se descărca și aur în cutii de sardine”, a declarat Daniel Sánchez ziarului *El Mundo*¹, cu puțin înainte de a muri.

În ciuda importanței acestui trafic cu aur prin gara de frontieră din Canfranc, un „secret” cunoscut de toată lumea, chiar și astăzi, mulți dintre localnici nu doresc să vorbească sau să dea detalii despre ce s-a întâmplat acolo; din fericire, Dániel Sanchez nu și-a pierdut lu-

Lingou de aur nazist și detalii ale acestuia.

Gara din Canfranc, unde s-au descoperit mai multe documente legate de ruta aurului nazist și de implicarea spaniolilor.

¹ Ediția din 19 august 2001.

Interiorul gării, așa cum arată în prezent

ciditatea, amintirile lui permițându-ne să ne facem o idee despre amploarea contrabandei cu aur. Dovada acestei activități a apărut în mai multe interviuri, iar ziarul menționat mai sus a conchis: „Contrabanda cu aur a început în 1940 sau 1941 și nu s-a oprit decât în 1945. Veneau una sau două încărcături pe săptămână din Elveția. La început, transportul era controlat doar de către carabinierii francezi sau spanioli. Dar, în ultimii ani de război, băieții cu svastica s-au instalat în sat pentru a controla încărcăturile.“

Datele pe care le-a oferit Sánchez nu coincideau numai cu datele găsite în Canfranc, ci și cu cele recuperate din băncile elvețiene, precum și cu documentele declassificate de alte țări implicate.

Jonathan Dias, cel care a descoperit documentele în gara din localitatea Huesca, a dezvăluit că acele încărcături nu conțineau doar aur nazist, ci și wolfram, fier, ceasuri, alimente, mașinării, inclusiv o încărcătură de opiu cu destinația Spania. Dar interesul major al guvernului german în Spania era wolframul.

Nu era nici un secret faptul că trezoreria guvernului spaniol s-a umplut în timpul celor mai crunți ani ai războiului, înregistrând 49 de milioane de dolari la finele lui 1939, și 124 milioane în 1945. Aceste date au determinat Departamentul de Stat nord-american să deschidă o anchetă legată de casele de bani spaniole, imediat după terminarea războiului, ajungându-se la concluzia că Spania a cumpărat aur în valoare de 140 milioane de la guvernul german.

Misterul acestei creșteri substanțiale consta în vânzarea wolframului, un material indispensabil pentru blindajele mașinilor de război.

Spania era unul dintre cei mai mari exportatori ai acestui material în acea perioadă, iar pe durata războiului a menținut un preț crescut pe piața legală, deși făcea contrabandă pe piața neagră din Portugalia, unde wolframul avea un preț de treizeci de ori mai mare decât va-

loarea lui reală, primind la schimb aur care provenea, probabil, de la evreii prădați.

Aliații au contraatacat, încercând să devină unici exportatori de wolfram. Cu toate acestea, prevenind această stratagemă, Franco a revenit la prețul inițial al wolframului și l-a adus pe piață la valoarea lui reală. Aliații, nemulțumiți de această situație, au decis să facă o blocadă în Spania, refuzându-se să livreze petrol și renunțând să mai cumpere materii prime, cum ar fi grâul. Înainte ca aceste măsuri de presiune să fie

Întâlnirea dintre Hitler și Franco, pe 23 octombrie 1940

aplicate, Franco a decis să pună capăt tranzacțiilor sale cu Germania, renunțând la controlul vânzării prețiosului material.

În plus, Spania a colaborat cu națiunea germană și la ascunderea și protejarea teutonilor exilați în regim special într-o țară neutră, cum ar fi Spania. Ziarista Mariló Hidalgo¹ prezintă probe ale acestor fapte, spunând că personaje ca Hauke Bert Pattits Joustra, în vârstă de 77 ani, membru al SS, sau Wolfgang Juglar, escorta personală a lui Hitler, locuiesc în prezent în Spania; primul în Oviedo, al doilea în Marbella. Spania a colaborat și cu Argentina în exportarea aurului, țara sud-americană fiind în bune relații cu Germania și oferind azil multor militari naziști, puși sub urmărire după terminarea războiului.

La sfârșitul conflictului armat, aliații au decis să ceară socoteală guvernului. În ciuda colaborărilor sale, Spania a reușit să scape cu grație de probleme, permițând, printre altele, deschiderea de baze militare americane în Peninsula Iberică. Scriitorul Pablo Martín Aceña afirmă că 38 de lingouri, care mai au încă svastica pe sigiliu, au rămas până astăzi în Banca Spaniei.

¹ Revista lunară *Fusion*, 15 mai 2001 (www.revistafusion.com)

Câțiva membri ai teribilei grupări Ustasha.

Rolul jucat de alte țări europene este foarte diferit; dintre toate, în afara Spaniei, se distinge rolul Portugaliei, națiune care a strâns în tezaurul său cea mai mare cantitate de aur german, după Elveția. Istoricii spun că guvernanții elvețieni au oferit cantități importante de aur în schimbul alimentelor și a tungstenului, un material folosit la construcția tancurilor, trecând granițele Spaniei în camioane și purtând banderole cu semnul svasticii. Nu s-a putut stabili cu exactitate despre ce cantitate a fost vorba, dar se estimează că, în total, ar fi fost între 100 și 150 tone de aur. S-a confirmat inclusiv faptul că 50 de kg de aur nazist, provenite de la Casa Monedei prusace, au fost depuse în conturile Sanctuarului Sfânta Fecioară Maria de la Fatima. Surprinzător, autoritățile portugheze au descoperit acest lucru în 1976, dar au păstrat secretul până în anul 2000, când această poveste scandalosă a explodat. Într-un interviu acordat ziarului *El País*, actualul rector al sanctuarului, Luciano Guerra, a recunoscut existența lingourilor, deși nu cunoștea proveniența lor sau motivul pentru care au fost acceptate de către biserică: „Aurul a fost depus în contul nostru, dar din anul 1970 i s-a pierdut orice urmă.” Alți anchetatori se întreabă dacă Salazar, pe durata mandatului său, a utilizat enclava închinată Sfânței Fecioare Maria, având consimțământul băncilor și a entităților religioase pentru „curățarea” aurului din conturile sale.

Astfel, dintre toate statele care au colaborat cu naziștii, cu singurul scop de a beneficia din punct de vedere economic, cel mai imoral și mai alunecos este, fără nici un dubiu, omniprezentul stat al Vaticanului.

.....

Aurul Papilor

ÎN ANUL 1998, SECRETARIATUL pentru relații internaționale al Statelor Unite a emis un raport în care acuza Vaticanul de implicare în acțiuni de posesie și contrabandă cu aur în anul 1945, precum și de protejarea unor personaje urmărite de gruparea aliată.

În ciuda denunțurilor făcute de familiile celor asasinați, Vaticanul nu numai că a negat acele acuzații, dar a și refuzat să ofere accesul investigatorilor la arhivele sale.

Probele incriminatorii găsite sugerează că prada de război a grupării Ustasha, un grup croat pronazist și clerofascist din timpul războiului, a fost dusă la Vatican de preoți catolici pentru a fi folosită ulterior la protejarea și ascunderea criminalilor de război în America de Sud.

Printre atrocitățile războiului se numără și exterminarea a 700 000 de țigani și de evrei sârbi, după ce li s-au furat bunurile.

Una dintre principalele probe care a servit la incriminarea „băncii diavolului” se bazează pe activitatea părintelui Draganovic. Acest călugăr franciscan, un înalt oficial al grupării Ustasha, era însărcinat cu convertirea forțată a sârbilor. În 1943 a fost mutat într-un seminar de monahi croați pe care a reușit să-l transforme într-un centru clandestin de activități al societății din care făcea parte. Din acest centru, criminalii de război Ustasha au fost ajutați să scape cu pașapoarte false, folosind filierele create pentru sacerdoții catolici.

Azi, mulți istorici pun în discuție ajutorul dat de Biserică la fuga criminalilor de război în țări ca Argentina, simpatizantă activă a Germaniei naziste, care a primit importante cantități de aur provenite din băncile elvețiene și trimise peste ocean din porturile spaniole.

Alte documente oferă dovezi referitoare la membrii Ustasha care au locuit la Vatican și la reședința de vară de la Castelul Gandolfo, probe care arată că membrii organizației conduceau mașini oficiale ale mai sus-numitului stat.

Investigatorul Álvaro Baeza povestește în cartea sa *Aurul celui de-al Treilea Reich. Vaticanul, naziștii și evreii*, că, în momentul în care a

fost capturat, fascistul Adolf Eichman a mărturisit cu lux de amănunte cum Vaticanul a creat o rețea clandestină plătită cu aur nazist, probabil din rezerva grupării Ustasha, pentru a-i amplasa pe cei 435 000 de criminali de război în toată America, într-un termen de maxim zece ani. Arhiepiscopul Hudal, unul dintre cei implicați, a declarat că nu-și aduce aminte în detaliu tot ceea ce s-a întâmplat, dar că a ajutat „creștinește” multe persoane, fiind posibil ca asasinii să se numere printre acestea, având în vedere că în rapoartele Vaticanului nu figurau faptele pentru care erau acuzate sau urmărite aceste persoane.

În final, sângele cu care este mânjit acest aur enigmatic a pătat reputația unor țări declarate neutre, chiar și pe unele dintre cele care au participat la conflict în calitate de aliate, dar asta este o altă poveste, care merită să fie spusă altădată. Cine știe, poate în curând Biserica se va hotărî să scoată la iveală unele dintre documentele teribile, iar băncile elvețiene își vor dezvălui secretele, pentru ca morții și familiile lor să-și poată găsi pacea și, mai mult, pentru ca cei implicați să-și ușureze conștiința de acest act infam împotriva umanității.

.....

„Nu există accident, oricât de nefericit ar fi, de pe urma căruia oamenii abili să nu obțină un profit.“

Ducele de la Rochefoucauld

CAPITOLUL 5

Hindenburg, „**Titanicul**“ din cer

CE A PROVOCAT EXPLOZIA?

În după-amiaza fatidicei zilei de 6 mai 1937, în orașul New Jersey, a avut loc un dezastru aeronautic incredibil, un accident care a marcat istoria aviației. „Hindenburg“, impresionantul dirijabil, mândria Germaniei, s-a mistuit în flăcări în doar câteva secunde, sub privirile uluite a zeci de persoane. Pentru multe dintre ele, catastrofa era deja previzibilă.

Explozia Hindenburgului a cutremurat o lume întreagă. Imensul dirijabil a fost mistuit de flăcări în doar câteva secunde.

ÎN LUNA MAI A ANULUI 2002, s-au împlinit 65 de ani de la o tragedie pentru care, nici după șase decenii, nu s-a găsit o explicație. Explozia uriașului aparat de zbor german continuă să suscite și astăzi curiozitatea multora, dând naștere, pe parcursul acestor ani, multor teorii care încearcă să rezolve unul dintre misterele cele mai investiga-

te din istorie. De la canalul de televiziune National Geographic până la inginerii de la NASA, toată lumea a propus câte o teorie: o conspirație menită să compromită guvernul german, dar care a sfârșit într-un sabotaj eșuat; o catastrofă care a fost prevestită cu câteva zile mai înainte sau doar o înlănțuire de circumstanțe care a culminat cu un deznodământ tragic, sunt doar câteva dintre tezele avansate, fără ca vreuna dintre ele să fie acceptată ca definitivă. Hughes Felicité Robert de Lamennais a spus odată: „Trecutul este ca o lampă care se așază la intrarea zilei de mâine.” Să urmărim așadar istoria celui mai mare dirijabil din istorie.

.....

Nașterea dirijabilelor

CONSTRUCȚIA DIRIJABILULUI HINDENBURG a fost rezultatul unei înlănțuiri de succese obținute de inginerul și, înainte de toate, omul de afaceri german Ferdinand von Zeppelin. Deși Germania nu a fost prima țară care a fabricat dirijabile, acestea fiind construite mai întâi în Franța anului 1852, a fost, în schimb, prima care le-a îmbunătățit designul și a impulsionat zborurile acestor incredibile baloane umplute cu hidrogen, ducându-le până la limite nebănuite.

Germania a folosit pentru prima dată dirijabilele în 1914, în timpul Primului Război Mondial, inclusiv în scopuri distructive, precum bombardarea țărilor inamice. Doar la Londra au fost aruncate peste 200 de tone de explozibil. Odată cu progresul tehnicii militare, di-

rijabilele au devenit o țintă ușoară pentru avioane și pentru artileria de la sol, orice impact cu fuselajul provocând distrugerea lor în doar câteva secunde, din cauza hidrogenerului inflamabil cu care erau umplute primele aerostate de acest tip, numite și zepeline.

La sfârșitul conflictului armat, Germania a continuat să fabrice zepeline printre care și modelul ZR-3, destinate armatei americane, ca plată pentru daunele de război. În 1928, a fost construit cel mai grandios dirijabil de pasageri, o anticipare a următorului model. Era vorba despre Graf Zeppelin, un dirijabil de 236 metri lungime, care putea să transporte 20 de pasageri și o greutate de 12 tone, cu o viteză

Dirijabilul Graf Zeppelin

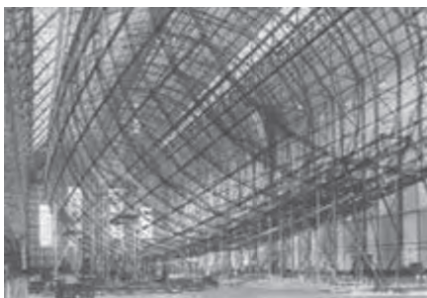
de 95 km/h. Statisticile de zbor erau de-a dreptul impresionante. La finele lui 1936, Graff a depășit un milion de kilometri, însumând peste 16 000 ore de zbor fără a înregistra nici un accident, la un total de 576 de călătorii. În acest mod, Germania a devenit principala putere aeriană de transport, după eșecurile americanilor și încercările nereușite ale britanicilor cu modelul de serie R-101.

Destinația predilectă a dirijabilului Graf Zeppelin era Brazilia, dar în scurt timp a acoperit atât nordul, cât și sudul Americii, deținând monopolul rutelor transatlantice pe calea aerului.

Compania Zeppelin a dorit să profite de acest brusc și nesperat succes și nu a întârziat să inițieze un alt proiect: construcția unui dirijabil de mari proporții, care să acopere ruta dintre Europa și Statele Unite, având ca principală escală New Yorkul. Astfel, a fost construit cel mai mare aparat care a brăzdat vreodată cerul: dirijabilul Hindenburg.

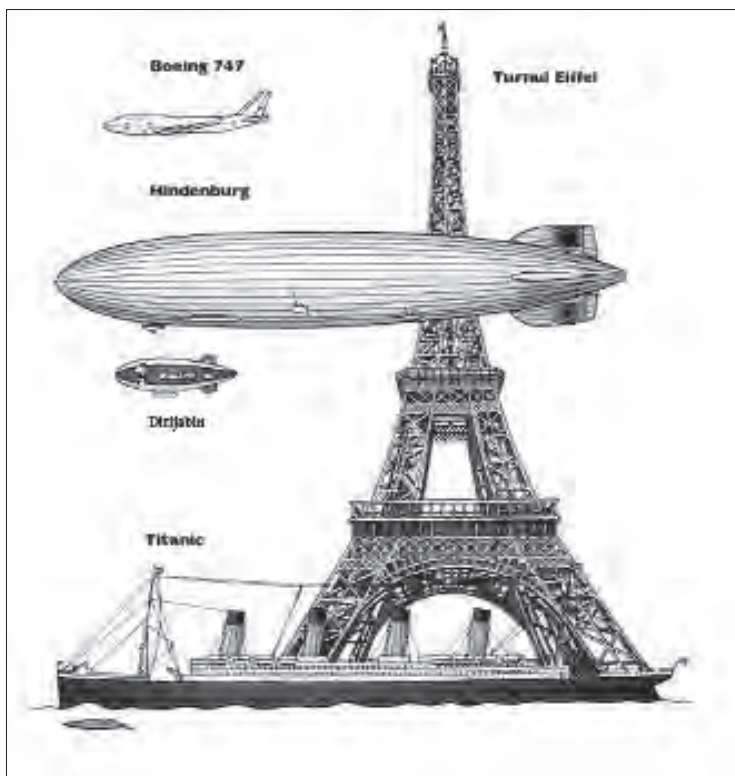
.....

Construcția colosului

Începuturile construcției dirijabilului Hindenburg

HINDENBURG NU ERA doar mult mai mare decât predecesorul său, ci se mândrea și cu performanța de a fi cel mai rapid și mai sigur dirijabil. Compania dorea să doteze aerostatul cu tehnologie de ultimă oră, prin înlocuirea hidrogenului cu heliu, care era mai puțin inflamabil. Designul a fost modificat pentru a permite amplasarea unei

○ comparație cu Hindenburg

celule cu hidrogen în centru, care era înconjurat de un gaz mai puțin volatil (heliu).

Dar această idee inovatoare nu a putut fi pusă în practică din rațiuni politice. Heliul era pe atunci o materie foarte greu de obținut, iar monopolul asupra acestuia era deținut de Statele Unite, așa că germanii nu au avut de ales și au trebuit să recurgă la ajutorul viitorilor inamici, pentru a putea duce la bun sfârșit modificările dirijabilului. În 1933, Adolf Hitler și-a asumat titlul de cancelar al Germaniei, luând locul bătrânului von Hindenburg. Deoarece începuse persecutarea comunității evreiești, fűhrerul a pierdut încrederea marilor puteri. Din această cauză, SUA a respins solicitarea nemților, pretextând că nu avea nici o garanție că aparatul nu avea să fie folosit de Luftwaffe, aviația germană, în scopuri militare.

În ciuda acestor obstacole, construcția colosului a mers mai departe, iar curând au apărut primele semne care prevesteau un destin tragic. Unul dintre acestea a fost și hotărârea fabricii germane, situate în Frankfurt, de a achiziționa resturile lui R-101, un dirijabil britanic care s-a prăbușit pe un deal în apropiere de Beauvais, Franța, în 1930. Materialele recuperate au fost utilizate la fabricarea viitorului transatlantic.

La începutul anului 1936, dirijabilul era gata și a fost botezat cu numele fostului cancelar german, Paul Hindenburg. Acest detaliu l-a deranjat foarte mult pe Hitler, dar impresionat de dimensiunile aerostatului a uitat repede accidentul. Cu toate acestea, dictatorul nu a pronunțat niciodată numele zepelinului, ci l-a numit întotdeauna LZ 129¹.

.....

Un hotel zburător

ZEPELINUL ERA UN APARAT IMENS. Cu o lungime de 249 metri și o înălțime de 38 metri, era aproape la fel de mare ca Titanicul și oferea, de asemenea, un confort maxim pasagerilor săi.

¹ Denumirea completă a dirijabilului este LZ-129 Hindenburg.

Instantaneu făcut din aer care demonstrează aspectul impresionant și dimensiunea dirijabilului.

Un salon de servit masa și altul de lectură, o sală pentru fumători, complet izolată și ignifugă, cabine individuale de duș și o punte pentru promenadă cu vedere panoramică; toate acestea se aflau sub 2 000 000 m³ de hidrogen.

Cu o asemenea cantitate de material extrem de inflamabil deasupra capetelor pasagerilor, la bordul uriașului Hindenburg au fost luate

măsurii foarte stricte de protecție. În acest scop, pasagerilor li se confiscau lumânările și brichetele în momentul îmbarcării; pasarelele de acces erau acoperite cu cauciuc, pentru a se evita producerea vreunei scântei; lucrătorii care aveau acces în zonele de risc ridicat erau echipați cu cizme din pâslă și costume din azbest, după ce, în prealabil, de pe îmbrăcămintea lor erau îndepărtate toate obiectele metalice.

Compania oferea circuite lungi, ceea ce pentru avioanele din acea epocă era un lucru imposibil. Până în luna mai a anului 1937, dirijabilul realizase 16 călătorii, dintre care șase avuseseră ca destinație Rio de Janeiro, iar restul New Yorkul. Aparatul putea traversa Atlanticul în doar două zile și pentru că niciodată nu se înregistrase vreun accident, era absolut firesc să se vorbească despre marile dirijabile ca despre viitorul călătoriilor transatlantice. Datorită semnalelor promițătoare venite de pe piață, fabrica plănuia construirea unui frate geamăn pentru Hindenburg, care urma să se numescă Graf Zeppelin II.

La data de 3 mai 1937, giganticul aerostat cu hidrogen a plecat de la Frankfurt cu destinația New York, în ceea ce urma să fie ultimul său periplu. Un zbor care avea să marcheze sfârșitul dominației dirijabililor în transportul aerian.

.....

Povestea unei tragedii prevestite

CU CÂTEVA ZILE ÎNAINTEA PLECĂRII la New York, au început să apară primele semne prevestitoare ale catastrofei.

Ambasadorul Germaniei la New York, doctorul Luther, a primit o scrisoare enigmatică trimisă de un cetățean german care locuia în Milwaukee. În misivă i se aducea la cunoștință că zepelinul avea să fie distrus de o bombă cu ceas amplasată de un terorist. Fără să

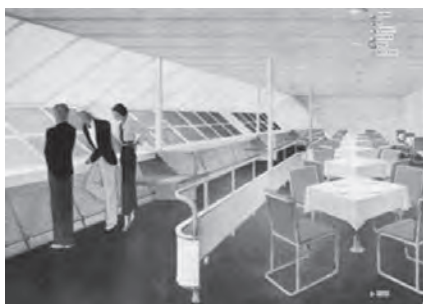

Dreapta: Ernst Lehmann; stânga: boxerul Max Schmeling

se gândească prea mult și pentru orice eventualitate, ambasadorul a anunțat Ministerul Aerului din Germania.

Acesta nu a fost singurul semn care anunța o cumplită tragedie.

Boxerul Max Schmeling era unul dintre pasagerii care trebuiau să călătorească pe acea rută la New York, dar în mod inexplicabil, Max s-a răzgândit în ultima clipă și a ales alt mijloc de transport, mai des folosit deși mult mai lent: vaporul.

Design interior în Hindenburg, un luxos hotel ce spinteca cerul

Iată, de asemenea, și povestea ciudată a unuia dintre foștii căpitani ai dirijabilului, care s-a aflat la bord în timpul acelui voiaj. Conform zvonurilor, soția căpitanului Ernst Lehmann fusese la o clarvăzătoare

Manevre de ancorare. Se poate observa cabina din partea inferioară a dirijabilului

re din Viena în căutarea unor răspunsuri legate de moartea recentă a fiului ei de 21 de ani. Vizita nu se putea încheia mai rău, deoarece ghicitoarea i-a spus că soțul ei va pieri într-un zepelin în flăcări.

Dar, fără nici un dubiu, cel mai ieșit din comun dintre semne s-a produs cu puțin înainte ca dirijabilul să pornească în călătorie.

Fritz Erdmann, colonel în cadrul aviației germane, Luftwaffe, se afla la bord când, cu doar câteva minute înainte de plecare, a simțit brusc nevoia de a-și lua la revedere de la soția lui „pentru ultima dată“.

În ciuda acestor semne potrivnice, Hindenburg a plecat la ora 20:00 în călătoria fără întoarcere, nu înainte ca oficialii Gestapoului să controleze bagajele de mână ale călătorilor, în urma avertismentului venit de la consulul german. Dar „atentă“ verificare a bagajelor a fost făcută superficial; cei care au ajuns mai târziu sau cei care aveau geamantane asemănătoare cu ale echipajului au fost supuși unui control rapid, astfel încât ar fi fost foarte simplu să fie admis la bord orice tip de dispozitiv explozibil.

Ajunși în acest punct, trebuie să ne întrebăm cum a fost posibil ca una dintre cele mai importante unități de securitate, Gestapo, având în vedere informațiile pe care le deținea, să nu efectueze un control amănunțit al tuturor bagajelor aflate la bordul aerostatului, chiar dacă decolarea transatlanticului ar fi fost întârziată

Avea cineva vreun interes să provoace explozia dirijabilului german pe pământ american? Mai sunt și astăzi persoane care iau în calcul această posibilitate, chiar dacă pare exagerată.

Pe data de 6 mai, la ora 11:40 dimineața, giganticul aparat zbura deasupra orașului Boston, după ce traversase Atlanticul în două zile și jumătate. Călătoria se prelungise cu aproximativ douăsprezece ore

din cauza vântului care bătea din față, sosirea așadar fiind amânată. Dirijabilul trebuia să aterizeze la baza aeriană din Lakehurst, New Jersey, dar vremea rea nu a permis efectuarea acestei dificile manevre, căpitanul Max Pruss luând decizia de a face un ocol, cu scopul de a distra atenția pasagerilor. Au zburat peste cartierele Bronx, Harlem, Central Park, Times Square și Statuia Libertății.

La ora 19:00, dirijabilul s-a apropiat de punctul de staționare din Lakehurst. Minunea zburătoare era proiectată astfel încât să fie ancorată de partea din față de un turn, pentru a rămâne întotdeauna în bătaia vântului. Când dirijabilul a fost aproape de punctul de aterizare, a început operațiunea de frânare, au fost aruncate personalului de la sol cablurile pentru ancorarea aparatului.

Jos, se afla comentatorul unui post de radio din Chicago, Herb Morrison, care venise la New Jersey pentru a transmite live acest eveniment. Ceea ce a relatat Herb la ora 19:25 printre lacrimi, va rămâne în analele istoriei: „A fost oprit, lucrătorii au lăsat să cadă cablurile de ancorare, iar zecile de muncitori de la sol le-au adunat. Începe să plouă din nou... Dar, un moment... Doamne, arde! Cade peste turn, e groaznic! Este una dintre cele mai mari catastrofe din lume. Oh, toți pasagerii! Este o masă de fum și fier. Eu... nu pot continua... îmi pare rău...”

Transmisiunea evenimentului s-a transformat într-un document istoric.

Cartea lui Michael M. Mooney, cel care a prezentat ipoteza conform căreia explozia dirijabilului Hindenburg putea fi rezultatul unui atentat.

Foto: Prima pagină a ziarului **New York Times**, în ziua următoare.

Flăcările s-au răspândit de la coadă spre partea din față și, în doar 33 de secunde, dirijabilul s-a transformat într-un morman de oțel învăluit în flăcări, același oțel care ardea pentru a doua oară după accidentul suferit de R-101.

În mod miraculos – și greu de explicat chiar și în ziua de azi – din 97 de pasageri, 62 au reușit să supraviețuiască infernului provocat de sutele de mii de metri cubi de hidrogen aflați în combustie. Printre cei 35 de morți se aflau 19 membri ai echipajului, un muncitor de la sol, 14 pasageri și, exact cum pre-

simțise, colonelul Luftwaffe, Fritz Erdmann. Fostul căpitan al colosului Hindenburg, Ernst Lehmann, avea să moară două zile mai târziu...

Mai multe **teorii** și nici o **explicație**

DUPĂ PRODUCEREA ACCIDENTULUI, S-A DESCHIS o investigație condusă de guvernul Statelor Unite în colaborare cu guvernul Germaniei. Astfel, s-a ajuns la concluzia că explozia a fost cauzată atât de condițiile meteorologice, cât și de un ansamblu de împrejurări nefericite. Se pare că zeppelinul a virat brusc în timpul aterizării, fapt care i-ar fi afectat structura, provocând o scurgere de hidrogen care a luat foc din cauza încărcării cu electricitate statică, fenomen cunoscut sub numele de „focul Sfântului Elmo“. Cazul a fost închis; în concluzie, era vorba despre un dezastru, o tragedie.

Cele două guverne au dorit să rezolve problema cât mai repede; americanii nu voiau să fie implicați într-un accident internațional, iar germanilor le era pur și simplu rușine.

Această concluzie nu a satisfăcut pe nimeni, iar curând au apărut și alte teorii. În noiembrie 2000, un fost angajat al NASA, Addison Bain, a lansat o nouă ipoteză care, după el, ar dezlega misterul. În opinia lui, adevărata cauză a incendiului a fost vopseaua care acoperea dirijabilul. Conform acestei teorii, vopseaua era compusă dintr-o bază de oxizi, acetaji și aluminiu pulverizat, un amestec foarte asemănător combustibilului folosit, în prezent, la rachete. Bain afirmă: „Hindenburg a fost vopsit cu un combustibil de reacție.“

Bain crede că focul a izbucnit din cauza acumulării de energie statică produsă de furtună. În momentul în care cablurile pentru aterizare, umede din cauza ploii, au intrat în contact cu solul, s-a produs o diferență electrică între structură și suprafață, ceea ce a dus la apariția focului.

Această teorie nu explică însă exploziile pe care le-au auzit unii dintre martori, cum ar fi redactorii de la *New York Times*, și nici faptul că focul a apărut în partea din spate. În legătură cu acest lucru a apărut o teorie mult mai interesantă, care nu a fost totuși niciodată demonstrată: o conspirație pusă la cale pentru a prejudicia statul german.

La treizeci și cinci de ani de la producerea tragediei, scriitorul Michael MacDonall Money nu excludea posibilitatea ca un membru al echipajului de pe Hindenburg să fi amplasat un dispozitiv explozibil. Numele persoanei bănuite de terorism era Eric Spehl, mecanic pe zepelin.

Se pare că Spehl, un tânăr cu înclinații antinaziste, ascunsese la bord o bombă cu ceas. Scopul lui era, probabil, să dea o grea lovitură imaginii și orgoliului german, având în vedere că Hindenburg era o adevărată emblemă a geniului tehnologic german. Orgoliul nemăsurat al naziștilor s-a exprimat în toată plenitudinea în 1936, când au arborat svastica la Jocurile Olimpice. Evident că Spehl nu a putut să prevadă întârzierile cauzate de vremea nefavorabilă. Intenționa doar să amplaseze încărcătura explozibilă într-un compartiment situat aproape de cuvele cu hidrogen și să o detoneze cu ajutorul unui dispozitiv temporizat la câteva ore de la aterizarea aparatului și de la ancorarea lui de turn, moment în care la sol nu mai era nimeni,

după șapte seara, cu șase ore mai târziu decât momentul la care a explodat dirijabilul.

Unul dintre istoricii care și-au dedicat mai mulți ani din viață investigării misterelor legate de explozia dirijabilului, Richard Garret, a mers mai departe cu această teorie: Spehl, un bărbat singur care voia să atragă atenția asupra sa, a avut o

relație amoroasă cu o tânără comunistă, iar din cauza acestor „înclinații” politice a fost ținut sub observație de un oficial al Gestapoului. Spehl nu a dat niciodată explicații. A fost una dintre victimele accidentului.

Deși această teorie este indubitabil foarte atractivă, rămân multe întrebări fără răspuns. Cine era, de fapt, Spehl? A acționat singur sau a fost un recrut însărcinat cu amplasarea dispozitivului exploziv? De ce guvernul american a deschis cazul, omițând declarațiile jurnalistului de la *NYT* în legătură cu exploziile auzite înainte de producerea incendiului? Și de ce guvernul german, care deținea atâtea informații despre un posibil atentat, nu a făcut un control mai riguros asupra aparatului – și a pasagerilor – chiar dacă, din această cauză, dirijabilul ar fi decolat cu întârziere?

Este foarte probabil ca Spehl să fi acționat de unul singur, iar cele două guverne să fi fost străine de întâmplările care au avut loc. Rămân fără răspuns prea multe întrebări, inclusiv cea referitoare la implicarea celor două națiuni în tragicul accident.

.....

„Ai încredere în cei care caută adevărul, îndoiește-te de cei care l-au găsit.“

André Gide

CAPITOLUL 6

Teroare în Oklahoma

ÎN DIMINEAȚA ZILEI DE MIERCURI, 19 APRILIE 1995, SUA a fost zguduită de o tragedie cumplită. Clădirea federală Alfred P. Murrah a fost aruncată în aer, în urma exploziei pierzându-și viața zeci de persoane, printre care și mulți copii. Pentru prima dată, terorismul a făcut ravagii în interiorul unei societăți care era considerată impenetrabilă. Ce s-a întâmplat, de fapt, în atentatul din Oklahoma?

Clădirea federală Alfred P. Murrah

Imagine a clădirii P. Murrah, la scurt timp după atentat

ÎN ACEA ZI FATIDICĂ, LA ORA NOUĂ DIMINEAȚA, peste cinci sute de persoane se aflau deja în interiorul clădirii, gata de o nouă zi de muncă, iar altele erau în drum spre slujbă. Clădirea Alfred P. Murrah găzduia în cele nouă etaje ale sale diverse birouri ale statului, de la departamente ale armatei și marinei, până la vamă, fără să uităm serviciul secret și administrația serviciului de medicină legală. Așa se explică numărul mare de angajați care lucrau în interiorul edificiului. Dacă trebuia ales un loc pentru un atentat terorist, acesta era, fără îndoială, „cel mai bun“.

La doar două minute după ora nouă, în clădirea federală s-a produs o explozie puternică, care a provocat prăbușirea aproape în întregime a fațadei principale. Bucăți din clădire au fost proiectate la o distanță de câteva zeci de metri de locul detonării, iar nu departe de locul atentatului se afla o grădiniță.

După primele minute de confuzie, serviciul de urgență a fost alertat imediat, începând operațiunile de salvare a persoanelor grav rănite. Activitățile de recuperare a corpurilor și de căutare a supraviețuitorilor s-au finalizat pe data de 5 mai, la aproape o lună de la explozie. S-au înregistrat 168 de morți, printre care 19 copii din grădinița menționată mai sus.

Primele investigații au lansat ipoteza unui atentat cu mașină-bombă. Dispozitivul care a produs catastrofa fusese foarte puternic: craterul exploziei avea o adâncime de doi metri și un diametru de zece, iar detonarea a putut fi auzită la mai bine de 20 km distanță. Se pare că materialul exploziv era alcătuit dintr-o încărcătură ANFO¹, o bombă folosită de teroriști.

.....

Un suspect reținut

LA CÂTEVA ORE DE LA PRODUCEREA ATENTATULUI, când toată lumea încerca să-și dea seama care putea fi motivul acelui act de barbarie, dacă exista vreunul, agenții federali au reținut un tânăr pe umerii căruia avea să cadă în curând toată vina. Numele lui era Timothy James McVeigh, avea 27 de ani și era cetățean american...

Posibilitatea ca acel tânăr să fie autorul atentatului din Oklahoma a tulburat și mai mult societatea; era inimaginabil ca actul terorist să fi fost pus la cale de un nord-american². Și mai dureros era faptul că McVeigh fusese decorat ca erou de război în timpul conflictului armat din Golful Persic. Strălucitoarea societate nord-americană fusese victima propriei creații, mulți folosind expresia „un măr putred în interiorul coșului”; cert este că ceva nu era în regulă, din moment ce McVeigh fusese reținut. În dimineața aceleiași zile, la ora 10, agentul de poliție Charlie Hanger a oprit pentru control un vehicul marca Mercury, care tranzita drumul Național-35. Motivul era simplu: nu avea plăcuța de înregistrare din spate. Conducătorul se numea Timothy McVeigh.

Agentul a început să-l interogheze pe suspect, când a observat o umflătură ciudată sub haina acestuia. Alarmat, Hanger a scos arma și l-a obligat pe McVeigh să iasă din mașină pentru a-l percheziționa.

¹ Bombă cu ceas făcută din îngrășământ de nitrat de amoniu și un carburant de automobil, cu cifră octanică ridicată.

² În primul moment, s-a luat în considerare numele lui Bin Laden.

Timothy McVeigh, vinovatul?

A găsit asupra acestuia un pistol Glock de calibru 45, cu muniție capabilă să perforzeze vesta antiglonț.

Tânărul a fost reținut și pus sub arest la închisoarea Noble, în Perry, sub acuzația de deținere ilegală de arme. La doar câteva ore, agenții de la Departamentul de Alcool, Tutun și Arme de Foc – ATF –, care aveau sediul în locul unde s-a petrecut teribilul accident, au ajuns la centrul de securitate pentru a-l interoga pe suspect în legătură cu atentatul din Oklahoma.

După mai multe interogatorii, s-a ajuns la concluzia că McVeigh era responsabil pentru cele întâmplate; de fapt, chiar inculpatul s-a declarat vinovat de acuzațiile care i se

aduceau. A afirmat apoi că la baza acțiunii sale a stat dorința de răzbunare împotriva guvernului Statelor Unite, din cauza modului în care FBI-ul acționase pe 19 aprilie 1993 în asaltul asupra sectei davidiene care se adăpostea într-o fermă din Waco, Texas, încercând totodată să răzbune și moartea soției și fiului vânzătorului de arme Randy Weaver, împușcați de un agent FBI, în timpul unei operațiuni din Ruby

Vedere panoramică a clădirii federale Alfred P. Murrah, după atentat

Ridge, Idaho, în anul 1992. În opinia lui Timothy McVeigh, aceste fapte au demonstrat „disprețul guvernului față de cetățeni”.

Nu se știe ce s-a întâmplat cu McVeigh atunci când s-a întors din Războiul din Golf, se pare însă că Unchiul Sam l-a obligat să-și

¹ S-a ajuns la o ipoteză fantastică, potrivit căreia, atunci când fusese în armată McVeigh ar fi fost supus unui experiment al controlului mental, asemănător cu MK-ULTRA,

abandoneze visul de a fi un membru de elită al armatei. Cert este că, în ciuda decorării sale cu Steaua de Bronz și cu Insigna Infanteriei de Război, Timothy a decis să plece din armată deoarece nu era de acord cu politica militară a guvernului și a generalilor.

.....

Una sau două **bombe** în Oklahoma?

DEȘI TÂNĂRUL EROU DE RĂZBOI își recunoscuse vina în acest caz, mulți au continuat să investigheze cauzele și modul în care s-a produs tragedia. Primele nelămuriri au apărut în urma analizei dispozitivului care a produs groaznica explozie, distrugând fațada clădirii.

Experții în aceste tipuri de materiale au declarat că era foarte dificil de determinat dacă o bombă obținută din îngrășămintă de nitrat de amoniu putea să cauzeze distrugerea clădirii federale și, mai ales, să provoace un crater de o asemenea mărime. Încărcătura fusese amplasată într-o furgonetă care staționa în fața respectivului edificiu, cantitatea totală a explozibilului depășind 2000 de kilograme. Totuși, era greu de crezut că o asemenea

McVeigh, un fost militar decorat în mai multe rânduri

deflagrație, produsă cu o cantitate enormă de material, ar fi putut fi provocată din exterior, având în vedere raza mare pe care au fost aruncate resturile în urma exploziei. Acest lucru ar fi fost posibil doar în urma unei explozii provocate din interiorul clădirii și nu invers. Astfel s-a născut teoria celei de-a doua explozii...

Martorii care se aflau în apropierea clădirii federale – inclusiv supraviețuitorii atentatului – au povestit că au auzit zgomotul produs de două explozii, la un timp foarte scurt una de cealaltă. Însă dovada că acest lucru s-a întâmplat cu adevărat a fost consemnată doar pe o bucată de hârtie.

Departamentul de Geologie din cadrul Universității din Oklahoma a înregistrat cu seismograful o a doua explozie, la zece secunde de prima. Pentru ferveții adepți ai teoriei conspirației, aceasta este proba incontestabilă care confirmă existența celei de-a doua încărcături explozibile, indicând faptul că McVeigh nu a fost singurul vinovat în acest caz. Probele păreau atât de concludente, încât doctor Ken Louzza, de la Departamentul de Geologie, a declarat: „În Oklahoma s-au produs două detonări.” Euforia pe care au simțit-o cei care au întrevăzut o conspirație guvernamentală nu a durat mult. După o lună, Ken Louzza și-a schimbat declarațiile, înlocuind cuvântul „detonări” cu „incidente”. După ce au fost făcute aceste afirmații, a fost întreprins un studiu care făcu praf teza bombei numărul doi. Investigația efectuată de Thomas M. Brocher, de la USGS, a explicat cele două mișcări seismice.

.....

○ undă seismică foarte **ciudată**

SE PARE CĂ A DOUA MIȘCARE SEISMICĂ înregistrată nu a fost decât o copie fidelă a primei. Explozia a produs o vibrație care s-a propagat prin două substraturi din materii diferite, adică unda s-a divizat sub pământ. Unul dintre substraturi i-a permis uneia dintre undele seismice să ajungă înainte să fie sesizată de detectorii de mișcare, pe când cealaltă a traversat un înveliș mai dens și de aceea a fost înregistrată cu o întârziere de zece secunde față de prima, în realitate fiind vorba despre o singură undă provocată de explozie. Această teorie a fost susținută de Charles Mankin, director la FMI Geologic.

În afară de această explicație, care ar putea fi totuși adevărată, rezolvarea misterului presupunea o altă teorie, care a rămas neconfirmată. După cum susține Raymon Brown, geofizician la Institutul de Geologie din Oklahoma: „Teoria celor două unde seismice care, în realitate, erau una și aceeași, este acceptabilă, dar nu elimină posibilitatea celor două explozii.”

În primul rând, Brown și-a exprimat dubiile legate de explozibilul aflat în furgonetă, care ar fi putut provoca o asemenea distrugere.

Ceea ce l-a neliniștit a fost faptul că s-a putut înregistra o mișcare seismică a cărei durată a fost mai mare decât explozia în sine. Unda seismică a durat în jur de opt secunde, iar detonarea explozibilului a fost mult mai scurtă.

Unii cercetători au spus că diferența de timp s-ar datora prăbușirii resturilor de clădire sau exploziilor adiacente ale vehiculelor, însă Brown afirmă că este practic imposibil ca acele efecte să producă un semnal de mișcare atât de lung.

Charles Mankin, cel care a apărat teoria unei singure explozii divizată în două sub pământ, a rămas perplex atunci când a auzit că semnalul a durat opt secunde, dar crede că este vorba probabil despre o acumulare de vibrații în pilonii clădirii, care a provocat acel semnal, dar și despre o balansare continuă după deflagrație. Această teză nu se poate demonstra și nici nu explică, în totalitate, respectivul semnal.

La aceste concluzii a ajuns și fostul director al departamentului FBI din Los Angeles, Ted Gunderson, care a candidat în anul 2001 la Congres, pentru statul Nevada. Ca mulți alții, el este un fervent apărător al teoriei conspirației: „Au avut loc două explozii, una la ora 09:02:03, cealaltă la zece secunde mai târziu. De fapt, cred că a existat o a treia explozie, pentru care s-a folosit o armă denumită electro-hidrodinamică, pe bază de combustibil gazos, o bombă barometrică.“

Fără legătură cu aceste teorii ale conspirației, în luna august a anului 2001 a fost publicat un raport de 500 de pagini, redactat de o comisie care a investigat atentatul de la Oklahoma. Comisia era condusă de fostul congressman al statului, Charles Key. Acest raport a stârnit o vie polemică. În paginile lui au fost prezentate depozițiile mai multor martori care au declarat că au auzit mai multe explozii. Raportul evaluează și pagubele produse clădirii, avariată în proporție de 30%, iar dacă analizăm fotografiile făcute din aer, ajungem la concluzia că aceste distrugerii nu pot fi rezultatul unei bombe amplasate într-o mașină-capcană.

În raport apărea și mărturia unui angajat care se afla la etajul al nouălea. Acesta afirma că, împreună cu alți colegi, a simțit un cutremur și s-a adăpostit sub birou, înainte de producerea mării explozii.

Înregistrările seismografului au ajutat la elaborarea ipotezei celor două bombe.

Angajații de la etajele inferioare au declarat că au auzit foarte clar două explozii. Un alt martor, Jane Graham, în vârstă de 61 ani, care a supraviețuit după ce a fost îngropată între dărămăturile clădirii, a afirmat că a văzut în interiorul imobilului cu puțin timp înaintea atentatului, doi bărbați suspecti și crede că este posibil ca acele persoane să fi amplasat bomba înăuntrul clădirii A.P. Murrah.

Alte declarații ale martorilor acuză ATF-ul că a știut dinainte de amplasarea bombei. Conform acestora, este foarte ciudat faptul că nici unul dintre cei 15 sau 17 angajați ai departamentului respectiv – care aveau birourile inclusiv la etajul al nouălea – nu a fost rănit. Răspunsul este evident: aceștia

nu se aflau la birou în acea zi. În plus, circula un zvon potrivit căruia Eyde Smith, o femeie care și-a pierdut ambii fii în tragedie, avea probe care demonstrau că ATF fusese informat de amplasarea bombei. În ciuda acestei afirmații, doamna Smith nu a dezvăluit niciodată vreo informație care să probeze acest fapt – se spune că a retractat cele declarate inițial după ce a primit vizita mai multor agenți ai guvernului.

.....

Surprizele nu **se opresc aici**

DEȘI câteva probe păreau să certifice existența unei conspirații sau existența a cel puțin două bombe, cert este că guvernul nu a renunțat niciodată la principalele ipoteze. De fapt, McVeigh a afirmat în repetate rânduri că a acționat de unul singur în acest atentat.

O altă persoană a fost adusă în fața tribunalului pentru presupusa legătură cu McVeigh. Numele său era Terry Nichols, un camarad de război, care se pare că l-a ajutat la confecționarea bombei. Terry și-a

recunoscut vina în fața tribunalului, dar a afirmat că nu s-a întâlnit cu inculpatul în Oklahoma, în acea zi, și că nu știa la ce urma să fie folosită respectiva bombă. A fost condamnat la închisoare pe viață.

Pe de altă parte, McVeigh a fost condamnat la pedeapsa capitală, stabilindu-se inițial să fie executat în mai 2001, după finalizarea anchetei. Autoritățile însărcinate cu execuția nu au ținut seama de eșecul înregistrat de cea mai mare agenție de investigații: FBI. Se pare că Biroul Federal a ascuns avocaților apărării peste 3000 de documente referitoare la caz. McVeigh declarase în mai multe rânduri că execuția lui era iminentă.

Având în vedere gravitatea acestui caz, pedeapsa impusă a trebuit să fie suspendată temporar pentru a permite avocaților să studieze cele 3137 rapoarte tănuite. Teoria conspirației începea, din nou, să fie vehiculată. Noile documente conțineau declarații ale martorilor care îl văzuseră pe suspect însoțit de două persoane, cu câteva zile înaintea atentatului. Un supraviețuitor semnala faptul că îl văzuse pe Mc Veigh chiar în ziua exploziei, însoțit de mai multe persoane. De asemenea, cineva declara că acesta nu fusese singur când cumpărase furgoneta în care se presupune că ar fi amplasat bomba. Conform ziarului *Washington Post*, era vorba despre un sabotaj chiar în sânul FBI-ului și din această cauză au apărut mai multe erori. Noua dată pentru execuție a fost marcată în calendar: 11 iunie, același an. Avocatul lui Timothy McVeigh, Richard Burr, a comunicat mass-mediei că, în ciuda amânării execuției din cauza noilor documente scoase la lumină, clientul său era pregătit să moară și în ziua următoare. Pentru Burr, lucrurile erau clare: „Au fost implicați și alții și există încă documente cruciale care sunt reținute de FBI. Trebuie să ajungem la esența acestei probleme.“ Inclusiv fostul avocat al lui McVeigh, Stephen Jones, a făcut niște declarații dure, susținând că inculpatul a acționat la comanda unui departament al guvernului american, deși afirmase că era singurul autor al atentatului. „Faptul că nu s-au găsit probe nu înseamnă că ele nu există“, a declarat avocatul.

În ciuda tuturor – și după un termen fixat la o lună distanță, timp în care avocații trebuiau să citească noile documente – McVeigh a fost executat prin injecție letală la data de 11 iulie 2001, după ce au

fost respinse cererile avocaților săi pentru un nou apel în urma informațiilor din dosarele menționate anterior. Odată cu moartea lui McVeigh, a dispărut și posibilitatea de a cunoaște adevărul legat de clădirea federală Alfred P. Murrah din Oklahoma.

.....

Teoria **conspirației**

DACĂ ÎNTR-ADEVĂR GUVERNUL ERA IMPLICAT în vreun fel în atentatul din Oklahoma, care a fost principalul scop al aceluia? Pentru teoreticieni, răspunsul era clar: schimbarea politicii în fața amenințărilor teroriste, adică instaurarea unui climat de panică pentru a determina societatea să accepte unele măsuri dure de combatere a terorismului, printre acestea numărându-se limitarea călătoriilor persoanelor suspecte și a dreptului cetățenilor de a purta arme de foc.

Această teză a câștigat mulți adepți după atentatul însângerat, atunci când a fost adoptată Legea publică nr.104-132, semnată de către președintele Clinton la data de 24 aprilie 1996. Prin acest act, administrația prezidențială căpăta libertate în privința modului de acțiune.

Conform scriitorului David Hoffman, „Această lege anulează primul, al patrulea și al cincilea amendament al Constituției americane, stabilind contextul unui stat polițienesc și oferind guvernului federal toată puterea pentru a verifica fiecare persoană care pare suspectă.“

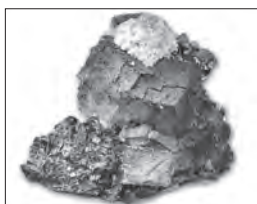
Apărătorii tezelor conspiraționiste cred că acest proiect de lege fusese respins înaintea incidentului din Oklahoma, bomba fiind amplasată tocmai pentru a obține aprobarea, astfel încât guvernul să poată acționa împotriva actelor teroriste în mod autonom, de pildă împotriva zecilor de organizații care declară că nu au nimic împotriva ca cetățenii să poarte arme de foc la discreție.

.....

„Spuneți o minciună mai mult timp și până la urmă oamenii o vor crede.”

Adolf Hitler

CAPITOLUL 7

Fluorizarea, otrăvire globală

IMAGINAȚI-VĂ CĂ ÎN APA CARE CURGE LA ROBINETUL dumneavoastră au fost introduse, în mod deliberat, substanțe nocive care v-ar afecta integritatea fizică, acționând chiar și asupra capacității de raționare. Deși pare greu de crezut, există probe care atestă că acest lucru se întâmplă. Conform mai multor cercetători și oameni de știință din domeniul sănătății publice, adăugarea în apă a unei cantități, chiar și infime, de fluor, nu numai că nu previne apariția cariilor, dar duce și la îmbolnăvirea organismului. Mai mult decât atât, poate afecta și comportamentul individului... Pur și simplu îngrozitor!

LA FINELE ANULUI 2003, GUVERNUL BRITANIC a luat o măsură care a afectat în mod direct consumul de apă fluorizată. S-a afirmat, în mod public, că nici un copil mai mic de cinci ani nu va avea probleme cu dantura. Pentru realizarea acestei promisiuni, cu câțiva ani înainte fusese inițiată o campanie de fluorizare a apei în anumite puncte din Regatul Unit.

Fluorită

Din 2001, un grup de susținători ai acestei măsuri, alcătuit în principal din medici stomatologi, a cerut guvernului să extindă această campanie. Buletinul FMI pentru sănătatea dentară a copiilor arăta că doar în 18% dintre districtele sanitare a fost îndeplinită această promisiune. John Renshaw, președintele Asociației Dentare Britanice, împreună cu un grup denumit

Alianța, alcătuit din 79 de medici stomatologi și voluntari pentru sănătatea copilului, susțin că, în ariile în care apa a fost fluorizată, sănătatea bucală s-a ameliorat în mod vizibil, în comparație cu zonele unde nu s-a aplicat încă această măsură.

Astăzi, aproximativ 10% din populația Regatului Unit consumă apă fluorizată, în special în zonele din vestul și nord-estul țării. Alianța a propus extinderea campaniei în nordul Angliei, Scoției, Irlandei de Nord, Țării Galilor și în Londra.

Oare populația cunoaște originea fluorului utilizat în pastele de dinți sau adăugat în apă? E conștientă de efectele secundare recunoscute? De ce se recomandă folosirea acestei substanțe și nu se vorbește și despre efectele ei nocive?

.....

Fluorul, mai nociv decât plumbul

FLUORUL ESTE ULTIMUL dintre nemetalele din tabelul periodic¹. A fost descoperit în 1771 de către chimistul suedez Carl Wilhelm Scheele, dar abia în anul 1886, chimistul francez Henri Moissan a reușit să-l izoleze, după numeroase încercări nereușite ale unor oameni de știință faimoși, precum Farraday sau Davy².

Fluorul este prezent sub forma unui gaz verde-gălbui, foarte coroziv și nociv, cu miros puternic, neplăcut. Dintre toate elementele chimice, el este cel mai reactiv formând mulți compuși. Ca exemplu de toxicitate trebuie menționat acidul fluorhidric, cu înalt grad de corозиune. Datorită ușurinței cu care atacă sticla, este utilizat în industria gravurii.

Nu vă alarmați totuși, cel puțin deocamdată; derivatul care se folosește în pasta de dinți, în pastile, inclusiv în apa potabilă, este fluorura de sodiu. Cu toate astea, există

Efectele fluoroziei

o informație pe care majoritatea populației nu o cunoaște și care sună înfricoșător, dacă îi dăm crezare doctorului John Yiamouyiannis: „Nu adăugăm în mod deliberat arsenic și nici plumb în apă. Dar adăugăm fluor. De fapt, fluorul este mai toxic decât plumbul, iar arsenicul este doar puțin mai otrăvitor ca fluorul.“

Dacă veți citi paginile următoare, vă veți da seama că acest lucru nu este decât vârful aisbergului dintr-o campanie care folosește ființa umană pe post de cobai, iar multinaționalele sunt principalii beneficiari. Olanda, Statele Unite ale Americii, Regatul Unit... sunt doar câteva țări în care apa fluorizată ajunge la niveluri mult mai ridicate decât cele recomandate, fiind estimate poporului de la 0,5 ppm la 1 ppm³.

Fluorizarea a început „oficial“ prin anii '30, când un grup de oameni de știință a descoperit că, adăugând mici cantități de fluor într-un

¹ Gaze nobile aparte.

² Mulți alți cercetători au murit otrăviți cu fluor.

³ Parte per milion.

lichid, acest element devenea benefic în lupta contra cariilor¹. De atunci s-a dus o ferventă campanie în favoarea fluorului – considerat un „extraordinar” aliat împotriva bolilor dentare –, și s-a pus accent pe necesitatea includerii acestui element printre ingredientele pastelor de dinți și în compoziția celorlalte produse de acest fel. Cu toate că s-a demonstrat că fluorul favorizează întărirea smalțului dinților, el poate produce și multe tulburări de sănătate, mult mai grave decât v-ați putea imagina.

Câți dintre noi știu, de exemplu, că acest element care se utilizează în fluorizarea apei sau a pastei de dinți provine din reziduurile rezultate din fabricarea aluminiului? Cu siguranță, foarte puțini... Fluorura de sodiu este un reziduu obținut din fabricarea aluminiului! Este folosit nu numai la produsele anterior menționate, dar este și un ingredient întâlnit, în mod obișnuit la fabricarea otrăvurilor pentru șobolani și pentru gândaci, asta pentru a menționa doar câteva dintre întrebările sale.

.....

Adevărul despre derivații din fluor

PRIMELE INTOXICĂRI cauzate de fluor datează din perioada Revoluției Industriale. În anul 1850, fabricile de fier, cupru și aluminiu au evacuat în aer mari cantități de substanțe cu grad ridicat de toxicitate, omorând animale, plante și chiar ființe umane. Poluarea s-a intensificat în anii '20, atunci când dezvoltarea înfloritoare a industriei a început să fie o problemă comună a țărilor industrializate.

Marile fabrici metalurgice, în special cele americane, au cunoscut o adevărată explozie cantitativă și calitativă, fiind impulsionate, în bună măsură, de avântul industriei militare, care promitea mari sume de bani în schimbul producerii armamentului sau dispozitivelor care foloseau materialele menționate. A apărut însă o problemă: milioanele de tone de fluoruri obținute sub formă de reziduuri. S-a hotărât ca ele să fie deversate în râuri sau în mediul înconjurător,

¹ Aceste efecte sunt „pozitive” mai ales la nivelul sănătății bucale a copiilor.

neținându-se cont de faptul că erau foarte nocive pentru sănătatea publică. Totuși contaminarea nu a putut fi ascunsă, astfel încât populația a cerut daune marilor companii răspunzătoare obținând chiar importante despăgubiri din partea acestora.

Guvernele s-au văzut nevoite să aloce sume mai mari pentru controlul poluării generate de fabricarea metalelor, aluminiul fiind unul dintre cele mai toxice.

În scurt timp aceste substanțe toxice au început să se folosească la o scară din ce în ce mai mare la prepararea unor otrăvuri, cum ar fi cea de șobolani.

La începutul anilor '30, lua amploare o campanie agresivă care oferea o soluție miraculoasă pentru problema deșeurilor derivaților din fluor. Aceasta se baza pe adăugarea fluorului, în cantități controlabile, în apa potabilă, ajutând astfel la prevenirea cariilor dentare. Câteva persoane, printre care scriitorul și doctorul Joel Griffiths, afirmă că acest fapt nu a fost o descoperire medicală, ci o campanie orchestrată de fabricanții de aluminiu cu scopul de a dezinforma publicul și de a distra atenția de la ceea ce era cu adevărat important: toxicitatea fluorului.

În acea perioadă, omul de știință Gerald J. Cox a adus la cunoștința publicului larg faptul că un derivat cu o valoare economică scăzută se transformase într-un potențial aliat împotriva cariilor, obținându-se importante rezultate, în special pentru sănătatea bucală a copiilor. Puțini își imaginau atunci că domnul Cox era plătit de Fundația ALCOA, unul dintre principalii fabricanți de aluminiu din lume și finanțator al cercetărilor legate de apa fluorizată.

O întrebare – ușor ironică – venea din partea conducătorilor Statelor Unite: se vărsa fluorură în toată apa potabilă a țării? Cum răspunsul era afirmativ, problemele fabricanților de aluminiu luaseră sfârșit. Chiar dacă doza pentru un singur individ era infimă, calculată la toată populația, ea însemna producerea a sute de mii de tone pentru alimentarea la nivel național.

În anul 1939, fluorizarea apei din America de Nord s-a transformat dintr-o simplă propunere în realitate, mulțumită cercetărilor făcute

Broșură a campaniei orchestrată de fundația ALCOA pentru promovarea fluorizării apei

Gerald J. Cox

de Gerald J. Cox, care nu era nici doctor, nici stomatolog... ci un om de știință angajat de principala companie de producere a aluminiului, cea care primise deja cereri masive pentru otrăvirea cu fluor.

Au trecut mulți ani până când au început să apară primele rapoarte care puneau sub semnul întrebării beneficiile acestei substanțe. Cauzele acestei întârzieri sunt ușor de explicat: marile industrii, precum ALCOA, susținuseră de-a lungul anilor o campanie în favoarea fluorului, ascunzând informații relevante despre această substanță toxică.

Între anii 1986 și 1987, a fost finalizat cel mai mare studiu realizat până atunci despre efectele acestui element, studiu inițiat de Institutul American de Cercetări în Domeniul Dentar. La proiect au participat 39000 de subiecți cu vârste cuprinse între cinci și 17 ani, din diferite zone ale țării. O treime dintre aceștia trăiau în zone unde apa fusese fluorizată; o a doua treime băuse apă parțial fluorizată; iar restul locuiau în zone unde nu fusese aplicată această măsură contestată. S-au analizat fișele întocmite de stomatologi, precum și starea ulterioară a sănătății bucale și s-a ajuns la concluzia

că nu au existat diferențe notabile între zonele fluorizate și cele nefluorizate. Cu toate acestea, veștile proaste nu au întârziat să apară.

În 1988, Laboratorul Național Argonic confirma faptul că fluorul putea transforma celulele normale în celule canceroase. Deși această descoperire părea alarmantă, puține țări au luat măsuri. Doctorul

Ardi Limeback, director al Departamentului de Chirurgie Dentară Preventivă din cadrul Universității din Toronto și președinte al Asociației Canadiene pentru Cercetarea Dentară, a făcut niște declarații uluitoare ziarului *Tribune*, la finele anului 1999.

În acel interviu, Limeback își schimbă radical poziția și explică: „Copiii mai mici de trei ani nu trebuie să folosească pasta de dinți cu fluor sau să bea apă fluorizată, iar în Toronto bebelușilor nu trebuie să li se mai dea apă de la robinet.”

Cărui fapt se datorează această schimbare de opinie atât de bruscă?

Același doctor declara într-un interviu acordat anchetatorului David Icke¹: „Au fost deversate fluoruri contaminate în depozitele noastre de apă aproape o jumătate de secol. Majoritatea aditivilor de fluoruri provin din curățarea căminelor din Florida. Aditivii sunt un produs toxic secundar al industriei.

Asta înseamnă că am administrat populației fluoruri toxice prin intermediul apei potabile, iar persoane fără nici o vină au fost expuse la substanțe cancerigene, cum ar fi arsenicul sau radiul. Din cauza acumulării de substanțe toxice din organism, repercusiunile asupra sănătății individului pot fi catastrofale.“

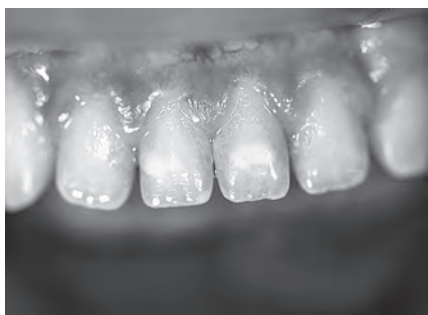
Din nefericire, un studiu recent al Universității din Toronto a confirmat temerile doctorului Limeback. Acest studiu a ajuns la concluzia că în cazul locuitorilor din zonele în care nivelul fluorului din apă este mai ridicat decât în alte părți, riscul de producere a fracturilor de șold a crescut considerabil. Mai mult decât atât, s-a descoperit că fluorul modifică structura osoasă a ființei umane. Prezența unei cantități prea mari în componența scheletului uman e periculoasă, deoarece oasele devin mult mai fragile.

Oase afectate de boala cauzată de o cantitate prea mare de fluor în corp, denumită „fluoroza osoasă”

¹ Vizitați pagina web: www.david-icke.com/icke/indexla.htm

Dar nu acesta este primul simptom al unui nivel prea mare de fluor în organism, ci fluoroza dentară, o boală care face dinții să devină fragili și decolorați și care este azi în Canada cea mai tratată boală în clinicile dentare. După cum vedem, fluorul a devenit o problemă prioritară.

Fluoroza: creșterea porozității și decolorarea smalțului dinților, care devin fragili.

La data de 22 martie 1990, revista *New England Journal of Medicine* a publicat un studiu privind creșterea numărului de fracturi osoase la bolnavii de osteoporoză, fenomen legat de consumul de fluor.

În același an și pe parcursul următorilor doi, revista de specialitate a Asociației Medicale Americane a publicat trei articole care vorbeau despre legătura dintre fracturile de

șold și fluorul adăugat în apă. La puțin timp după aceea, un studiu desfășurat de Procter & Gamble a demonstrat că, adăugând doar o jumătate din cantitatea recomandată, crește semnificativ riscul de apariție a defectelor genetice. În 1993, Institutul de Știință, Sănătate și Mediu Înconjurător al Statelor Unite a ajuns la aceeași concluzie. Ca și cum acest lucru n-ar fi fost suficient, în 1992, o cercetare întreprinsă de Universitatea din Arizona a demonstrat cum creșterea numărului de carii este direct proporțională cu cantitatea de fluor din apa potabilă.

Conform estimărilor științifice, cantitatea de fluor în apă nu trebuie să depășească 1 ppm. Cu toate acestea, în multe zone din Statele Unite ale Americii și în alte țări, nivelul depășește 2 sau 3 ppm, fiind, în opinia doctorului James Patrick, om de știință din cadrul Institutului Național de Sănătate, total inadecvat în scopuri terapeutice. De fapt, există țări care consideră chiar și 1ppm o cantitate foarte mare. Este interesant de observat că în Japonia, de exemplu, se utilizează ca indice superior a opta parte din cantitatea recomandată de guvernul nord-american.

S-a dovedit că fluorul nu mai acționează după vârsta de douăzeci de ani, contrar afirmațiilor care susțin că are efect toată viața. S-a de-

monstrat, de asemenea, că poate produce grave afecțiuni ale oaselor și ale dinților. Totuși de ce continuăm să-l folosim? Cu siguranță, sunt mulți bani la mijloc. Costurile de diminuare a acestei probleme apărute în timpul Revoluției Industriale vor fi prea mari pentru ca guvernele și industriile să și le poată permite; de vreme ce există soluții mai puțin costisitoare, de ce să nu fie utilizate în continuare?!

Sunt destui cei care afirmă că folosirea fluorului în apă nu aduce doar așa-zise beneficii pentru sănătatea bucală, ci are și nenumărate efecte nocive, multe necunoscute încă. Pentru a înțelege mai bine lucrurile, trebuie să ne întoarcem în trecut, la cele mai nefericite episoade ale celui de-al Doilea Război Mondial.

.....

Fluorurile, lagărele de **concentrare** și controlul mental

POTRIVIT CERCETĂTORULUI Ian E. Stephen, specialist în efectele nocive ale fluorului asupra sănătății, în timpul mandatului prim-ministrului Margaret Thatcher, gradul de fluorizare a apei, în Irlanda de Nord, s-a triplat. Conform lui Stephen, acest lucru nu a fost făcut în scop profilactic, pentru a se preveni apariția cariilor, ci din dorința de a calma o zonă a țării cu risc ridicat de conflict. Dacă a fost așa, de unde știa prim-ministrul că apa fluorizată avea proprietăți de modificare a comportamentului individului?

La începutul celui de-al Doilea Război Mondial, au fost create o mulțime de lagăre de concentrare unde erau masacrate zeci de persoane în fiecare zi. Înfometarea și îmbolnăvirile erau doar câteva dintre metode, la acestea adăugându-se drogurile și experimentele, mult mai crude. Nivelul tensiunii din lagărele de concentrare era extrem și în orice moment s-ar fi putut isca revolte, însă germanii au găsit o metodă simplă și ieftină de a menține prizonierii liniștiți și letargici. Au descoperit că micile doze zilnice de fluor adăugate în apă drogau individul afectându-i creierul și menținându-l supus.

Această descoperire surprinzătoare putea fi folosită mai ales în țările cucerite, pentru a menține populația „sub control“.

Se crede că în lagărele de concentrare s-a folosit fluorizarea apei pentru a menține prizonierii în letargie și pentru a se evita revoltele.

Fabrica I.G. Farben urma să producă aceste doze de fluor. Era o companie germană de produse chimice, una dintre cele mai mari din lume la vremea respectivă. Principala sa filială se afla aproape de lagărul de la Auschwitz, dintr-un motiv foarte simplu: mâna de lucru era „gratuită” și departe de zonele bombardate de aliați. Printre alte substanțe produse de această fabrică se număra și Zyklon-B, un gaz utilizat în timpul conflictului armat pentru exterminarea masivă a prizonierilor din lagărele de concentrare.

La sfârșitul războiului, aliații controlau deja toate instalațiile și tehnologiile produse în laboratoarele Farben. A fost trimis aici un grup de cercetători conduși de un om de știință numit Charles Elliot Perkins, expert în chimie, biochimie, fiziologie și patologie. A fost informat despre metodele folosite de germani pentru supunerea prizonierilor, printre care figura și utilizarea fluorului.

Însă Perkins a comis o greșală fatală: a spus prea multe lucruri adevărate. După cercetările făcute între 1940 și 1950, el a declarat că fluorura din apă a produs modificări majore la nivelul creierului, mai precis în hipocamp. Înainte de a muri (se presupune că a fost asasinat), a declarat de multe ori că trebuie evitată fluorizarea globală.

Surprinzător este faptul că nu s-a putut demonstra legătura cu guvernul, citată de Perkins, dar există alte probe care arată că persoane din SUA, cu putere economică mare, erau implicate în ce se întâmpla la I. G. Farben.

Înainte de începutul războiului, prin anii '20, compania I.G. Farben a încheiat afaceri de milioane cu diverse companii și personalități din Statele Unite, iar în timpul conflictului armat aceste afaceri s-au menținut¹.

¹ Printre aceste firme și personaje s-au aflat și Henry Ford, General Motors Company sau Standard Oil al familiei Rockefeller.

Toate aceste firme și oamenii de afaceri multimilionari au investit mari sume de bani pentru construirea de fabrici sub marca I.G. Farben, printre aceștia detașându-se extrem de bogata familie Mellon. În 1933 a fost creat Mellon Institute, o fundație independentă care se ocupa de finanțarea noilor descoperiri din domeniul științei și tehnologiei, printre ele aflându-se, în mod curios, și „extraordinara substanță profilactică pentru carii”.

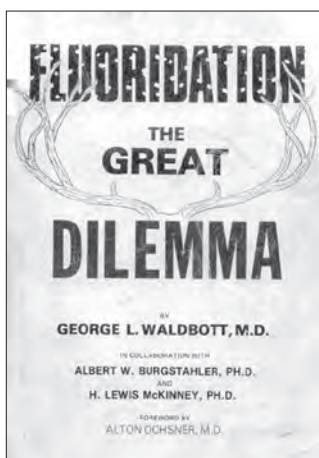
Relevant este faptul că familia Mellon a fondat uriașa fabrică de aluminiu ALCO, cea mai mare producătoare de reziduuri toxice.

Știa guvernul american care erau efectele negative ale fluorului asupra sănătății? Au fost ascunse aceste informații pentru a proteja sinistrua conspirație financiară, care folosea fluorul ca monedă de schimb? Și, mai mult decât atât, deținând aceste informații, cu ce intenție au inițiat cele mai puternice firme americane o campanie internațională pentru promovarea folosirii fluorului în afara țării lor?

Nu există un răspuns convingător, dar este îngrijorător să observăm că mai mult de 60 de calmante care se vând astăzi pe piață folosesc fluorul în compoziția lor, deși acesta intensifică efectul celorlalte substanțe. De exemplu, Diazepam, cunoscut și sub numele de Valium, are efecte mult mai puternice prin fluorizare, dând naștere unui alt calmant puternic, Rohypnolul, care este produs de Roche Products, o filială a companiei I.G. Farben.

Dar acest caz nu este unic. Stelazine, puternicul tranchilizant fluorurat, este folosit astăzi în toate azilurile de bătrâni și în ospiciile din toată lumea. De ce? Răspunsul ar putea fi simplu. Germanii care administrau fluor prizonierilor din lagărele de concentrare urmăreau același lucru: liniștirea „fiarelor”, precum și supunerea și controlarea acestora.

Nu intenționăm să dovedim că guvernele urmăresc să ne controleze mințile și să ne narcotizeze, dar dorim să vă prezentăm un adevăr pe

Unii specialiști au publicat câteva studii care atrăgeau atenția asupra posibilelor efecte negative ale fluorului.

care multe instituții de sănătate nu vor să-l recunoască, ascunzând, uneori, o parte din informații. Dumneavoastră vă revine sarcina de a decide ce medicamente vi se administrează și care este motivul acestei administrări, având grijă să nu fiți tratați ca niște cobai. Cine știe, poate că data viitoare, când veți bea un pahar cu apă sau vă veți spăla pe dinți, vă veți gândi și veți decide singuri dacă vă face sau nu bine o doză „mică“ de fluorură de sodiu sau alte substanțe derivate din această otravă invizibilă...

.....

„Mai rău decât a face rău este să fim obligați să ne îndoim de lucrurile bune.“

Jacinto Benavente

CAPITOLUL 8

Martin Luther King, omul visurilor

MARTIN LUTHER KING ERA UN VISĂTOR, un idealist și un pacifist, care a luptat împotriva discriminării sociale a persoanelor de culoare din Statele Unite. În timpul unui marș pentru libertate, a ținut celebrul său discurs **I have a dream** (Am un vis). Acest vis i-a adus sfârșitul tragic, dar și premiul Nobel pentru pace, în 1964, la doar 35 de ani. El va rămâne o personalitate istorică marcantă.

Reverendul Martin Luther King

PASTOR AL BISERICII BAPTISTE din Statele Unite, King s-a evidențiat prin credința sa de neclintit în drepturile egale ale tuturor persoanelor, indiferent de culoare. Această credință s-a transformat într-o adevărată cruciadă, în care avea să-și piardă, în mod tragic, viața.

Influențat puternic de învățăturile lui Mahatma Gandhi, King a adoptat o poziție politică de nesupunere, nonviolentă, care i-a permis să obțină victorii într-o epocă dificilă și obscură. Nonsegregaționismul și egalitatea dreptului la vot a tuturor americanilor

au fost doar câteva dintre țelurile pe care le-a îndeplinit.

Din anul 1956, a început o campanie politică și socială împotriva segregării rasiale din transportul public, mai ales în autobuze, în orașul Montgomery, Alabama. Arestarea unei femei de culoare, care nu a vrut să cedeze locul unui alb, în autobuz, a declanșat boicotul. Din cauza implicării sale, Luther King a fost urmărit pas cu pas de FBI și de alte agenții guvernamentale, fiind chiar arestat și încarcerat o scurtă perioadă de timp. Cu toate acestea, a obținut o victorie răsunătoare, legile de segregare din autobuze fiind declarate neconstituționale. Acest succes l-a încurajat să continue pe aceeași linie. Din acel moment, a atras asupra lui multe priviri dușmănoase. Ieșise prea mult în evidență.

La doar doi ani de la acea victorie, King și-a dat seama de percepția greșită pe care o avea o anumită parte a societății în legătură cu acțiunile lui, atunci când a fost înjunghiat în Harlem, New York, în timp ce dădea un autograf pe cartea *Pas către libertate*. Din acel moment, în ciuda celor care încercau să-l înfrâneze în lupta pentru idealurile și convingerile lui, s-a dedicat și mai mult cauzei sale, hotărât să nu cedeze cu nici un preț.

În anul 1960, a participat în mod activ la protestele împotriva segregării din cafenele, nerenunțând la politica sa nonviolentă, susținută și de mișcarea „Puterea Neagră”. Un an mai târziu a luat parte

la „Călătoriile libertății“ pentru a protesta împotriva discriminării impuse de autorități în autobuzele interstatale. În primăvara lui 1963, a organizat o uriașă campanie în favoarea drepturilor omului în Birmingham, Alabama, unde a fost din nou închis, timp în care a scris cartea *Scrisoare din închisoarea din Birmingham*.

Mahatma Gandhi a influențat puternic modul de gândire și activitatea lui M.L. King.

Abia pe data de 28 august 1963, imaginea lui Martin Luther King avea să devină cunoscută la nivel internațional, ca aceea a unui mare pacifist. În acea zi, în fața a 200000 de persoane adunate la Washington D.C. cu scopul de a milita pentru drepturile omului, a pronunțat celebrele cuvinte „Am un vis“, discursul său fiind unul dintre cele mai emoționante din istoria umanității. Și nu a vorbit în van: câteva luni mai târziu, președintele Lyndon B. Johnson semna Legea Drepturilor Civile, prin care se acordau importante drepturi civile minorității discriminate. În 1965, Martin Luther King a primit Premiul Nobel pentru pace, devenind cel mai tânăr laureat. La puțin timp după aceea, cetățenilor de culoare li s-a acordat dreptul de a vota.

1967 avea să fie anul în care începeau problemele lui Martin... în special din momentul în care a denunțat public războiul din Vietnam, fiind urmărit îndeaproape și supus unor presiuni de FBI, care pornise o campanie de denigrare împotriva lui. King demascase absurditatea unui conflict care devenea din ce în ce mai mare, incitând cetățenii americani de culoare să refuze să meargă la războiul din țara asiatică. Toate aceste acțiuni l-au costat viața, teorie susținută de mulți cercetători, dar și de propria familie.

Pe data de 4 martie 1968, a fost asasinat în timp ce stătea pe balconul hotelului Lorraine din Memphis, Tennessee.

.....

„Nu **l-am omorât** pe Martin Luther King.”

Momentul în care Earl Ray a fost reținut.

Hotelul Lorraine, astăzi. O placă comemorativă amintește de locul în care a fost asasinat King.

LA PUȚIN TIMP DUPĂ ASASINAT, a fost reținut un bărbat, care se presupunea că este asasinul lui King; numele lui era James Earl Ray. A fost arestat pe aeroportul londonez Heathrow, după o încercare de evadare în Europa. Se pare că Ray închiriasse în ziua crimei o locuință exact în fața hotelului în care se afla King. În urma investigațiilor a reieșit că acuzatul a tras un foc de armă de la fereastra băii, glonțul traversând coloana vertebrală a lui King.

Împușcătura a fost mortală. Probele care dovedeau că Ray era asasinul erau o pușcă închiriată de acesta cu șase zile înainte, precum și mai multe amprente găsite în cameră.

În momentul prinderii sale s-a declarat vinovat; în caz contrar, ar fi primit, probabil, pedeapsa capitală. După trei zile, pierzându-și orice speranță, Ray și-a schimbat mărturia, declarând că nu este el asasinul. A susținut acest lucru până pe data de 23 aprilie 1998, când a murit de ciroză hepatică în închisoarea unde fusese condamnat la 99 de ani de detenție.

Cu un an înainte, familia lui King (în frunte cu fiul său, Dexter, și văduva acestuia, Coretta) și avocații lui James Earl Ray au solicitat redeschiderea cazului, susținând că noile mijloace tehnice de care dispunea poliția ar putea ajuta la elucidarea asasinatului. În sprijinul acestui demers, ei au afirmat că nu arma lui Ray fusese cea utilizată la uciderea liderului de culoare.

Avocații au avut dreptate, iar pe data de 11 iulie 1997, judecătorul Joe Brown – de la Tribunalul Penal din Memphis – și-a dat avizul, după mai multe analize balistice realizate în laboratorul din Rhode Island. S-a demonstrat că glonțul care l-a ucis pe Martin Luther King nu corespundea cu pușca lui Earl Ray.

Rezultatele au trezit din nou suspiciunile, întărind credința într-o nouă conspirație în care puteau fi implicate agenții precum CIA-ul, poliția locală sau FBI-ul, în frunte cu Edgar Hoover, cunoscut pentru relațiile sale cu mafia.

Noile probe balistice și altele care vor fi menționate împreună cu declarațiile acuzatului l-au obligat pe ministrul american al justiției, Janet Reno, să redeschidă o investigație asupra cazului, în luna august 1998. Cu 20 de ani înainte, în 1978, un comitet al Congresului hotărâse că Ray era, în mod indubitabil, vinovat de asasinatul lui King, deși nu se putuse determina dacă acționase singur.

Pentru a se înțelege concluziile la care s-a ajuns, trebuie să analizăm patru teorii posibile, care ar putea face lumină în acest caz. Nici una dintre aceste teorii nu a fost însă demonstrată.

Acuzatul în cazul morții lui King a murit în închisoare, afirmând, până în ultimul moment, că nu el a apăsat pe trăgaci

Inspectorii FBI interogând martorii, la data de 4 aprilie 1968

.....

Prima **teorie** a **conspirației**

Însoțitorii lui Luther King arată în direcția de unde credeau că fuseseră trase focurile de armă care îl uciseră pe liderul lor spiritual.

Din momentul în care a fost acuzat, Earl Ray a început să rostească tot mai frecvent un nume: Raul. Conform declarațiilor lui Ray, acest bărbat necunoscut, un personaj misterios care avea legături cu lumea interlopă și cu mafia, l-a folosit ca pe un instrument pentru asasinarea lui King. Ray a afirmat că l-a cunoscut pe Raul pe când făcea afaceri de contrabandă, deși nu a aflat niciodată numele real al acestuia și nici nu știa ce marfă comercializa. Când Raul i-a propus să cumpere o armă pe care urma să o verifice și să i-o aducă într-un loc anume din Memphis, Ray a fost de acord. Nu era o persoană foarte curioasă; totdeauna fusese conștient că nu e bine să știi prea multe sau să pui prea multe

întrebări în genul acela de afaceri. Făcea doar ce i se ordona. La locul stabilit, Ray i-a înmănat pușca lui Raul; după aceea a așteptat în mașină. La scurt timp, s-a auzit o împușcătură și Raul s-a întors la mașină, alergând.

Acest personaj nu a fost niciodată identificat... până în anul 1994, când un muncitor din construcții, pensionat și stabilit în New York, a fost acuzat după ce James Earl Ray l-a recunoscut într-o fotografie.

Bărbatul a scăpat de acuzațiile care i se aduceau deoarece nu existau probe împotriva lui, dar nu a mai dus o viață normală de atunci; căpătase prea multă notorietate.

A **doua teorie** a **conspirației**

Au fost poliția din Memphis, FBI-ul și serviciile secrete ale guvernului, pentru a nu mai menționa și mafia, implicate în asasinarea lui

King? Potrivit avocatului lui James Earl Ray, William Pepper, răspunsul este afirmativ. Persoane din administrație l-au folosit pe Ray pe post de țap ispășitor. Acestea angajaseră un bărbat din mafie ca să-l ucidă pe reverendul de culoare care câștigase Premiul Nobel. Dacă asasinul dădea greș, grupul de trăgători de elită, plasat în apropiere ar fi intrat în acțiune. Teoria avansată de Pepper nu se sfârșește aici. În cartea sa publicată în 1995, *Ordine pentru a ucide*, avocatul afirmă că CIA-ul, poliția din Memphis și FBI-ul erau implicate în asasinat. De asemenea, Pepper făcea legătura dintre moartea lui King și a lui Billy Eidson, comandant al unității de trăgători Beretele Verzi, care, potrivit lui Pepper, a fost eliminat pentru a ascunde și mai bine adevărul. Autorul cărții susținea că telexul militar care anunța moartea lui Eidson era fals, acesta fiind de fapt „viu și nevătămat“, foarte mândru de implicarea lui în asasinatul lui King. Nici el, și nici a 20-a unitate a Beretelor Verzi, forțe speciale ale armatei americane, n-ar fi fost prea încântați de această acuzație. În ciuda acestor învinuiri, cartea a fost reeditată fără nici o problemă. De fapt, ea a fost publicată la puțin timp după moartea lui James Earl Ray, epuizându-se imediat, motiv pentru care mulți au crezut că nu a fost vorba decât de o bună strategie de marketing într-un moment favorabil.

În ciuda tuturor acuzațiilor cu privire la presupusa legătură a guvernului și a unor membri ai instituțiilor sale cu asasinarea lui King, probele aduse de avocat au fost vagi și uneori ridicole. Pepper însă nu a fost singurul care a susținut această teorie. Soția lui King, Coretta Scott, și fiul acesteia, Dexter, au declarat în mai multe ocazii, inclusiv în fața presei, că guvernul și alte servicii responsabile ale aceleiași instituții – de exemplu, FBI-ul – ar fi fost implicate în teribila crimă.

.....

A treia teorie a conspirației

În 1998, în mass-media a apărut o informație care a readus în atenție personajul menționat de Ray în declarațiile sale: Raul. În mod straniu, povestea avea legătură cu frigiderul unui agent FBI.

În acel an, Donald Wilson, un pensionar al Departamentului Federal de Investigații, declara că în aceeași zi cu asasinarea lui King au fost găsite în mașina lui Ray bucăți de hârtie cu numele lui Raul scris pe ele. Wilson susținea că a luat proba și că a păstrat-o în congelatorul său timp de treizeci de ani... Dacă această probă se dovedea validă, puteau fi acceptate ca adevărate declarațiile lui Ray cu privire la acel personaj misterios, dar mai presus de toate, putea fi incriminată o instituție a statului, FBI-ul.

În fața acestor acuzații, FBI-ul a declarat că Donald Wilson nu participase la căutările din acea zi, iar proba respectivă era doar o invenție de-a lui Wilson care urmărea să câștige bani și faimă într-un moment în care cercetările fuseseră redeschise.

.....

A patra teorie a conspirației

A patra (alături de a treia) teorie a conspirației reprezintă motivele pentru care acest caz a fost redeschis în 1998, de către ministrul de justiție, Jane Reno.

În anul 1993, în cadrul unei emisiuni de televiziune, un bărbat numit Loyd Jowers declara în fața unui public suspicios că în aprilie 1968, un distribuitor care avea legături cu mafia l-a plătit cu 100000 de dolari pentru a găsi un asasin care să-l lichideze pe Martin Luther King, fiind asigurat că în acea zi poliția nu va fi prin preajmă¹. Jowers a afirmat cu tărie că persoana angajată nu fusese James Earl Ray.

Acest domn conducea pe atunci un restaurant care se afla pe cealaltă parte a străzii, chiar în fața hotelului Lorraine, cel în care a fost ucis King. Jowers a afirmat că asasinul trebuia să tragă cu o armă procurată de un anume Raul, din spatele restaurantului său și nu din hotelul deja amintit, în care se cazase Ray.

¹ În acea zi, reverendul King nu era păzit de poliție cum se obișnuia.

După aceste afirmații, familia lui King a declanșat un adevărat război împotriva lui Jowers, un bărbat în vârstă de 73 ani, grav bolnav, care nu a putut face apel la proces. În luna decembrie a anului 1998, un juriu civil din Memphis a considerat că acuzația împotriva lui Loyd Jowers, privind implicarea în acel asasinat, era probabil falsă, declarând pentru prima dată de la moartea lui Martin Luther King că: *„Liderul drepturilor civile a fost victima unei ample conspirații, nu a unui singur asasin.”*

Lewis Garrison, avocatul lui Jowers, a declarat că, deși se putea demonstra că Martin Luther King fusese victima unei conspirații, participarea clientului său fusese minimă. Familia defunctului a primit, în compensație, ceea ce solicitase, suma simbolică de 100 dolari, singura lor dorință fiind de a face lumină asupra celor întâmplate.

La final, unul dintre jurați, David Morphy, a afirmat: *„Asasinarea lui King a fost prea complexă pentru a fi vorba de o singură persoană. Toți credem că probele prezentate de avocatul apărării, William Pepper, au avut multe implicații, inclusiv în rândul CIA-ului, FBI-ului, forțelor militare etc. Noi credem că și Jowers a fost, de asemenea, implicat.”*

Dar euforia nu a durat mult. În iunie 2000, investigația începută de Jane Reno în urmă cu doi ani a conchis că, în ciuda probelor prezentate de fostul agent FBI, Donald Wilson, și a declarațiilor făcute de Loyd Jowers, *„nu s-au găsit probe demne de încredere care să ateste că domnul King ar fi fost asasinat de conspiratori care au profitat de*

King în hotelul Lorraine, înainte să fie omorât cu brutalitate.

Atât asasinarea lui Kennedy, cât și uciderea lui Martin Luther King au fost învăluite în mister; nici până în ziua de astăzi nu s-a făcut lumină.

bărbatul condamnat pentru crimă, decedat în închisoare în anul 1998, pe nume James Earl Ray.“

Familia King a decis să nu mai întreprindă și alte acțiuni legale, deși nu era de acord cu raportul ce depășea 150 de pagini, prezentat de comisia de investigații.

Martin Luther King a luptat împotriva Războiului din Vietnam și a fost asasinat... cu toate acestea, visul lui s-a îndeplinit.

.....

„Cel care se află jos nu se teme de căderi.“

John Bunyan

CAPITOLUL 9

11 martie, marea conspirație spaniolă

11 MARTIE VA RĂMÂNE ÎN ISTORIE ca o zi de doliu pentru poporul spaniol, care va uita cu greu teribilele evenimente petrecute atunci. În acea dimineață de 11 martie, Spania vedea, cuprinsă de teamă și de disperare, cum visul de a fi o țară liberă care trăiește în pace se spulbera odată cu zgomotul asurzitor al bombelor. Pentru o clipă, inima tuturor madrilenilor... și a planetei întregi a stat în loc, fără să înțeleagă cruzimea acelor acte de terorism.

NU ESTE UȘOR SĂ SCRII DESPRE UN SUBIECT atât de sensibil, care a șocat o lume întreagă. Toți spaniolii s-au întrebat cum a fost posibil să se ajungă în această situație. Răspunsul este așteptat și acum... de toți cei care au participat la funeraliile de după 11 martie.

Vom analiza cronologic toate evenimentele în urma cărora societatea spaniolă a acuzat guvernul că este „mincinos și manipulator“. Vom studia faptele zi cu zi, iar dumneavoastră, dragi cititori, veți trage concluziile și veți pune piesele la locul lor.

Ziua 01/04: „De la 11 martie până la 14 martie. Atentatele.“

11 martie 2004; ora 07:40

ÎMPREJURIMILE GĂRII ATOCHA

GARNITURA DE TREN CARE VENEA DIN GUADALAJARA cu destinația Chamartin a ajuns în gara Atocha în jurul orei 7:39. În acel moment, au explodat trei genți încărcate cu câte 20 kg de dinamită. În stație s-au iscat frica și haosul; unii fugeau îngroziți, alții încercau să ajute zecile de oameni răniți din cauza exploziei. Într-o secundă au fost secerate... 49 de vieți. Câteva minute mai târziu, un alt șir de explozii; victime au fost membrii echipajului de tren care plecase din Alcalá de Henares, la ora 7:05, cu destinația Alcobendas. De data aceasta au pierit 59 de persoane. Haosul era total. Oamenii care treceau pe strada Tellez, aflată aproape de zona în care a avut loc a doua explozie, alergau în căutarea unui refugiu. Cu toate acestea, nu era ultima explozie care avea să se audă în împrejurimile gării Atocha; au urmat încă două deflagrații care au mai ucis 100 de pasageri. Cel mai tragic deznodământ s-a produs în gara Pozo del Tío Raimundo. Printre resturile de oțel și fier și-au pierdut viața alte 68 de persoane. Ultimul eveniment a avut loc la ora 7:42; în trenul care circula către gara Santa Eugenia, au fost omorâți încă 16 oameni.

În total, au fost 192 de morți și peste 1400 de răniți. După vacarmul provocat de ultima deflagrație s-a lăsat o liniște nefirească, de parcă viața însăși ar fi stat în loc. După o clipă, au început să se audă hotele de plâns și țipetele de ajutor ale sutelor de răniți împrăștiați pe peroane și pe liniile ferate.

Haosul și teroarea au pus brusc stăpânire pe capitala spaniolă.

11 martie 2004; ora 9:30

LIDERII POLITICI
AU CONDMANAT
GRUPAREA ETA

Imaginea trenului după explozia din stația Pozo del Tío Raimundo

PRINCIPALII LIDERI POLITICI au condamnat gruparea teroristă ETA. Juan José Ibarretxe a afirmat: „*ETA își scrie finalul.*” Cu toate acestea, Mariano Rajoy, candidat al Partidului Popular la președinție, a făcut unele declarații la ora 12:00, prin care nu condamnă ETA pentru masacrul produs, ci terorismul în general.

11 martie 2004; ora 10:30

ARNALDO OTEGUI: „NU A FOST ETA.”

LA ORA 10:30, LIDERUL GRUPĂRII ILEGALE BATASUNA a declarat presei că „*masacrul nu poate fi imputat grupării ETA, deoarece nu corespunde obiectivelor și modului ei de operare.*”

11 martie 2004; 13:15

ANGEL ACEBES: „GRUPĂRII ETA I-A IEȘIT JOCUL.”

LA CINCI ORE DUPĂ ATENTATE, Angel Acebes, ministru de interne, a apărut în fața presei pentru prima dată și a confirmat că gruparea ETA era autoarea atentatelor: „*Din nefericire, de data asta ETA și-a atins scopul.*”

11 martie 2004; ora 14:30

APARIȚIA LUI AZNAR LA MONCLOA

LA CÂTEVA ORE DUPĂ ATENTATE, serviciile de pompieri, poliția municipală și forțele de securitate ale statului au preluat controlul asupra situației, în zonele în care s-au produs atentatele. Pentru prima dată se cunoaștea cifra exactă a celor decedați, care se ridica la numărul teribil de 192.

La ora 14:30, premierul spaniol José Maria Aznar a apărut în fața presei ținând un discurs emoționant în care vorbea de victime și de familiile acestora, remarcând munca depusă de forțele de poliție, dar și colaborarea promptă și dezinteresată a cetățenilor. Numărul celor care voiau să doneze sânge la spitale creștea de la oră la oră.

Potrivit presei naționale, discursul lui Aznar a fost foarte important, deoarece prim-ministrul spaniol nu a acuzat grupul terorist mai sus menționat de producerea dezastrului, ci a vorbit despre terorism în general. Cu toate acestea, dacă analizăm cu atenție acel discurs, descoperim aluzii evidente la gruparea ETA:

„Toți știm că nu este pentru prima dată când se pune la cale¹ un atentat de o amploare atât de mare... Nu putem negocia cu acești asasini care au semănat de multe ori moarte în toată țara...”

Nu înțelegem de ce, deși toată lumea atribuia atentatul grupării ETA, inclusiv ministrul spaniol de interne, prim-ministrul vorbea aluziv, fără să numească explicit această organizație. Se pare că Aznar știa mai mult decât presa, din moment ce, înainte să apară în public, a telefonat personal la principalele ziare din Madrid și din Barcelona pentru a explica foarte clar punctul său de vedere: *„Pentru mine (José Maria Aznar), nu există nici un dubiu cu privire la autorii atentatelor (gruparea teroristă ETA) care tot încearcă de ceva timp încoace să-și pună în aplicare planurile, iar noi am evitat dezastrul de trei ori până acum².”* Acestea sunt doar speculații. Să ne întoarcem la fapte.

¹ Se referă la arestarea membrilor ETA la data de 29 februarie, atunci când au transportat o furgonetă plină cu explozibil pentru a fi amplasată într-un parc industrial.

² Ziarul *El Mundo*, ediția de duminică, 21 martie 2004.

11/03/2004; ora 17:30

ANA PALACIO A TRIMIS O SCRISOARE
AMBASADORILOR DIN SPANIA

CANALUL DE TELEVIZIUNE SER A ANUNȚAT că a reușit să intercepteze o scrisoare trimisă ambasadorilor din Spania de Ana Palacio, ministrul de externe¹. Ministrul le cerea acestora să confirme tuturor organelor de presă din țările pe care le reprezentau că autoarea atentatelor era gruparea teroristă ETA.

În acea scrisoare erau avertizați de existența unor forțe politice care încercau să producă o confuzie cu privire la autorul atentatelor.

Acest mesaj erau însoțit de alte două documente: o notă a agenției EFE și alta cu declarația oficială a prim-ministrului, José Maria Aznar. În declarație se vorbea din nou despre vinovăția grupării ETA, având în vedere că explozibilul era cel folosit de obicei de această grupare. Ulterior, această informație avea să fie dezmințită².

Consecința imediată a acestei scrisori a fost aprobarea Rezoluției Generale ONU³ prin care gruparea teroristă bască ETA era acuzată de organizarea atentatelor din Madrid. Doar Rusia nu a fost de acord cu această teză.

Situația răniților a pus la grea încercare întreaga societate madrilenă.

¹ Nota spunea cam așa: „Ar trebui să se profite de ocaziile în care se confirmă implicarea ETA în acele atentate sângeroase, ajutând astfel la spulberarea oricăror îndoieli pe care anumite părți interesate le-ar putea inventa despre persoanele care se află în spatele acestor incidente.”

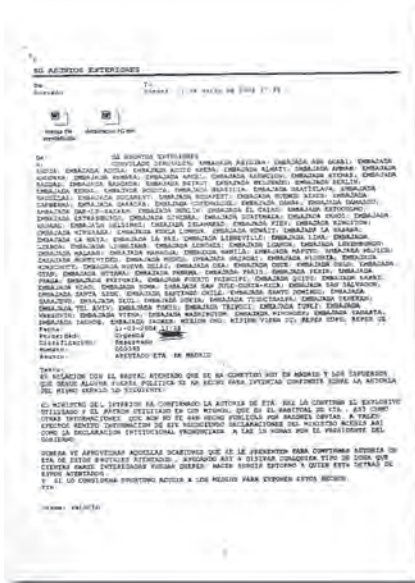
² Ziarul *El Mundo*, ediția de duminică, 21 martie 2004. În paginile următoare există mai multe informații.

³ Organizația Națiunilor Unite.

11 martie 2004; ora 18:30

STRIGĂT ADRESAT COTIDIANULUI

GARA: „NU AM FOST NOI!”

Scrisoarea trimisă ambasadelor

ÎNTR-UN COMUNICAT ANONIM, despre care se spunea că ar aparține grupării teroriste ETA și adresat cotidianului *Gara*, se afirma că ETA nu are legătură cu atentatele din acea dimineață. De asemenea, canalul public de televiziune ETB a declarat că primise același mesaj. Personajul misterios din spatele acestor declarații promitea că va da spre publicare un comunicat prin care ETA se obliga să înceteze ostilitățile în Barcelona. Punct realizat și confirmat.

11 martie 2004; ora 20:00

**ANGEL ACEBES A ȚINUT
O CONFERINȚĂ DE PRESĂ**

LA APROXIMATIV ZECE ORE de la anunțul care avertiza despre existența unei furgonete¹ misterioase ce staționa în apropiere de Alcala de Henares, ministrul de interne a confirmat că au fost găsite șapte detonatoare și, mai important, o casetă cu versete din Coran.

Totuși, Acebes a insistat asupra faptului că investigațiile sunt concentrate asupra grupării ETA, deși s-au luat în calcul și alte piste. Decizia se baza pe faptul că teroriștii încercaseră în mai multe rânduri să organizeze un atentat de proporții, cum ar putea rezulta din descoperirea furgonetei plină cu explozibil sau din anihilarea unui atentat în Madrid, în ajunul Crăciunului.

¹ Furată în data de 28 februarie 2004 din Madrid.

11 martie 2004; ora 20:30

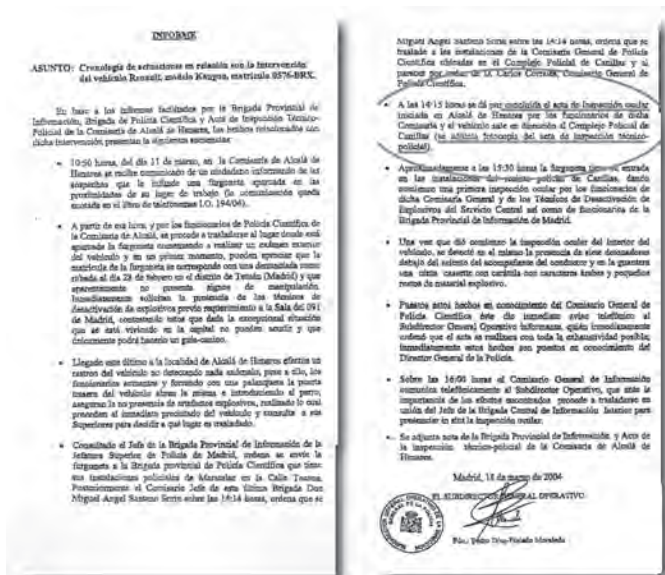
AZNAR A VORBIT DIN NOU PRESEI

PRIM-MINISTRUL AZNAR a convocat din nou principalele ziare din țară la sfârșitul apariției lui Acebes și a insistat asupra convingerii sale că atentatele au fost comise de ETA¹.

11 martie 2004; ora 21:00

PRIMA REVENDICARE A ATENTATULUI

LA NIVEL GLOBAL a apărut știrea că un ziar arab tipărit la Londra – Al Quds al Arabi – deține o scrisoare prin care sunt revendicate atentatele de către Brigăzile lui Abu Hafs al Masri, o celulă Al-Qaeda responsabilă, printre altele, de atentatul asupra sediului Națiunilor Unite la Bagdad, de acțiunea teroristă împotriva trupelor italiene din Nasiria și de atentatele împotriva sinagogilor și interesele britanice din Istanbul.

Document declassificat de guvern, care se referă la furgoneta care se presupunea că are legătură cu atentatele din 11 martie.

¹ Buletinul informativ al postului de televiziune SER, din data de 13 martie 2004. (www.cadenaser.com)

11 martie 2004; ora 00:00

AZNAR ȘI URDACI FAȚĂ ÎN FAȚĂ

PREȘEDINTELE GUVERNULUI a acordat un interviu lui Alfredo Urdaci pe canalul TVE1 în care l-a asigurat că „toate indiciile conduc spre gruparea ETA... am încercat să vă spun acest lucru și cu alte ocazii... Zaplana a afirmat că unii încearcă să creeze un scenariu confuz, dar toate converg spre ETA ca autoare a atentatelor¹.”

Sfârșitul zilei 01/04 – Concluzii

DUPĂ ANALIZA COMPLETĂ A ZILEI, este ușor de înțeles climatul de neîncredere și tulburare care a pus stăpânire pe toată Spania, ca și demonstrațiile organizate în acea zi, la ora 19:00, în care multe persoane întrebau: „Cine a fost autorul?”

Și nu erau puțini cei revoltați; mulți nu reușeau să înțeleagă atitudinea absurdă a guvernului: absurdă, pe de o parte, iar pe de alta, conștientă. Toți sau aproape toți am crezut, în primul moment, că autoarea atentatelor era organizația separatistă bască ETA, dar pe măsură ce orele treceau, apăreau tot mai multe nelămuriri, ca niște nori negri de furtună...

În prima zi, s-a putut vedea cum înalții demnitari ai țării nu știau ce piesă să mute pe această tablă complicată din fața lor. Au avut informații dinainte, nu încapă nici o îndoială, și nu știau ce strategie să adopte. Președintele a apărut în fața presei și a prezentat condoleanțe familiilor victimelor, apoi a înfierat terorismul fără să numească în nici o clipă gruparea ETA, dar lăsând să se înțeleagă că nu este vorba despre o altă grupare teroristă. Cu toate acestea, cu câteva minute mai devreme, a dat o declarație principalelor publicații, în care a lăsat să se întrevadă foarte clar și în mod categoric că vinovată era ETA. „Pupilul” său, Mariano Rajoy, a făcut același lucru, fără să-i numească nici el explicit pe acești teroriști.

¹ Extras din buletinul informativ al postului de televiziune SER, din data de 13 martie 2004. (www.cadenaser.com)

Comportamentul lor este ciudat, din moment ce ministrul afacerilor interne a anunțat că ei sunt vinovații și nu alții.

Mai mult, Arnaldo Otegi a negat, la doar câteva ore de la atentate, presupusa implicare a grupării ETA, arătând, în schimb, cu degetul către radicalii islamiști ca fiind posibili autori ai acestui masacu. Avea Otegi o altă informație? Poate că nu, dar în fața cruzimii atentatelor, teoria lui părea cea mai plauzibilă. Guvernul nu l-a crezut și nu i-a luat în seamă afirmațiile, criticându-l că a dorit să creeze un climat de incertitudine. S-a afirmat, în mod clar, că a fost ETA, cu toate că investigațiile au continuat.

Scrisoarea de la Ana Palacio a fost cel mai grav eveniment al zilei. Aceasta a ajuns în mâinile postului de televiziune SER și a fost difuzată cu surle și trâmbițe în timpul tuturor programelor de știri; nu degeaba era considerată URGENT și CONFIDENȚIAL. Potrivit acestui canal¹, comunicatul a fost expediat de Ministerul de Externe la puțin timp după ora 17:00, când apăruse ipoteza conform căreia organizația teroristă Al Qaeda s-ar fi putut afla în spatele atentatelor, adică la câteva ore după reținerea misterioasei furgonete albe din Alcala de Henares, fapt care nu a fost dat publicității până la ora 20:00.

Intenția ministerului era clară deoarece dorea să informeze toți ambasadorii că autoarea dezastrului era ETA.

Omiterea cuvântului ETA din discursurile lui Aznar și Rajoy putea fi corelată cu anunțul găsirii înregistrărilor cu versetele din Coran, care se aflau în interiorul furgonetei Renault Kangoo, abandonată de teroriști în Alcala de Henares. Vehiculul a intrat în custodia poliției din Canillas după² apariția lui Aznar și a lui Rajoy. Asta înseamnă că Aznar nu aflate încă de existența acestei casete? Este posibil, dar trebuie să spunem că ora intrării acelei mașini în custodie se cunoaște datorită documentelor declasificate de Guvern la data de 19 martie 2004. Nu încapă nici o îndoială asupra responsabilității

¹ Postul de televiziune SER. Știrile din data de 12 martie 2004. (www.cadenaser.com)

² Ora intrării a fost fixată la 15:30.

Ministerului de Afaceri Externe, care a difuzat mesajul prin care acuza gruparea ETA.

Înainte acestui eveniment, Angel Acebes anunța descoperirea casetei și a celor șapte detonatoare în furgoneta albă; a fost nevoie de mai bine de zece ore pentru a da publicității aceste date. S-a anunțat, de asemenea, că, oficial, Guvernul incrimina, fără dubii, gruparea teroristă ETA. Conducătorii se pare că își doreau să controleze în primul rând informația și apoi să acționeze în consecință, alegând cea mai bună variantă. Că ei doreau să o folosească în beneficiul lor este o ipoteză pe care ar trebui să o luăm în calcul.

Foarte ciudat este faptul că Aznar a chemat presa pentru a întări declarațiile lui Acebes și pentru a reitera faptul că piste conduceau fără nici un dubiu la ETA¹. În acel moment, președintele guvernului știa de existența casetei cu versetele din Coran, ca și de afirmațiile lui Otegi și de declarațiile unui purtător de cuvânt al grupării teroriste, apărute în ziarul *Gara*, în care se negau orice legături ale acestora cu atentatul. În ciuda mai multor piste pe care le avea și care îi indicau mai degrabă pe islamiști decât pe cei din gruparea ETA, Guvernul a continuat să susțină că responsabilă de atentat este gruparea bască, lăsând totuși deschisă investigația. Cu toate acestea, ziua nu se terminase și mai erau pregătite câteva surprize. La ora 21:00, știrile din toată lumea spuneau că un ziar arab londonez era în posesia unei scrisori prin care o celulă Al Qaeda revendica atentatele de la Madrid.

Informația a fost ca un duș rece pentru Partidul Popular, condus de José Maria Aznar, dar acesta nu s-a enervat și, într-un interviu acordat bunului său prieten Urdaci, la ora 0:00, premierul a continuat să arate către ETA, presupusa responsabilă a atentatelor. Trebuie semnalat faptul că în acea noapte se dădeau publicității comunicatele grupării ETA, adresate ziarului *Gara* și canalului ETV, exact la sfârșitul demonstrațiilor din Madrid, reamintindu-se că în atentatul din Hipercor „ETA nu și-a negat participarea.” Câteva minute mai

¹ Emisiunea specială de știri a canalului CNN+ „după 88 de ore”, apărută în data de 20 și 21 martie 2004.

târziu, însuși Urdaci a recunoscut că greșise și a spus că ETA și-a revendicat această acțiune teroristă.

Departate de toate acestea, 11 milioane de spanioli au demonstrat împotriva terorismului, dintre care 2,5 milioane în Madrid. A fost, poate, cea mai mare demonstrație din istoria Spaniei.

Să rezumăm: ucidere cu brutalitate, comparabilă mai degrabă cu 11 septembrie decât cu Hipercor; Otegi neagă implicarea ETA în atentate; purtătorii de cuvânt ai grupării teroriste ETA neagă participarea la masacru; apare o casetă cu versete din Coran; un grup terorist – care pare să fie o celulă Al Qaeda – revendică atentatul din Madrid; o dată care ne reamintește în mod inevitabil de atentatele din 11 septembrie din New York și o altă cifră, mult mai semnificativă, care pare incredibilă: 911 zile de la atentatele împotriva Turnurilor Gemene de la World Trade Center. Un joc de numere realmente macabru...

Ziua 02/04; „De pe 11 până pe 14 martie; următoarea zi“

ESTE, FĂRĂ NICI UN DUBIU, ZIUA CEA MAI DIFICILĂ pentru Guvern. Acuzațiile încep să fie formulate și nu toate vin din partea partidului de opoziție. Cele mai greu de înfruntat veneau din partea propriului popor, de la oamenii de pe stradă, care, în timpul demonstrației din ziua anterioară, insultaseră conducătorii guvernului cu calificative foarte grave cum ar fi „asasini“.

Se anunța o zi grea; spaniolii și întreaga lume erau tulburați. Miile de răniți umpleau spitalele. Oamenii nu încetau să se adune pentru a depune flori și lumânări în semn

Prima pagină a ziarului El Pais, la data de 11 martie 2004

de omagiu adus victimelor din zonele unde au avut loc atentatele; zeci de psihologi și asistenți sociali se oferiseră să ajute familiile care nu puteau trece încă peste acea lovitură. Tristețea punea stăpânire pe toți. Pe parcursul întregii nopți, activitatea informativă nu s-a limitat la știri de actualitate. În paralel, sute de date circulau prin agențiile de informații. Avea să fie o zi frenetică pentru Guvern, o zi în care nu se suspendase campania electorală.

12 martie 2004; de ora 02:40 până la ora 05:15

A FOST GĂSITĂ ȘI DEZACTIVATĂ UNA DINTRE BOMBE

COMISARIATUL DIN VALLECAS a chemat pirotehniștii pentru a analiza și dezamorsa un sac care putea conține o bombă nedetonată. După trei ore, explozibilul a fost dezamorsat, iar bomba a fost preluată pentru cercetări.

12 martie 2004; ora 7:00

PRESA STRĂINĂ A PRESĂRAT INCERTITUDINE

PRINCIPALELE ZIARE STRĂINE publicau pe prima pagină informații despre atentatele din Madrid. Unele dintre ele – de exemplu, ziarul francez *Le Monde* – nu menționa clar autorul atentatelor, iar titlul era „Incertitudine asupra atentatelor din Madrid“.

Altele, precum paginile de internet ale BBCMundo¹, spuneau că Statele Unite analizează atentatele din Madrid. Potrivit acestora, Asa Hutchinson, adjunctul ministrului securității interne din SUA, declara că va cerceta eventualitatea unei amenințări la adresa serviciilor de cale ferată ale națiunii nord-americane.

¹ Site-ul de știri BBCMundo. Știre apărută la data de 12 martie 2004. (www.bbcmundo.com)

12 martie 2004; ora 11:30

APARIȚIA PREMIERULUI

PRIM-MINISTRUL AZNAR a apărut din nou în fața presei și a insistat asupra principalei linii de investigație care avea în vizor gruparea ETA, mărturisind încă o dată că nu elimina și alte posibilități. Adauga că nu credea declarațiile purtătorului de cuvânt al grupării ETA și nici declarațiile lui Otegi și pune sub semnul întrebării veridicitatea informației apărute în ziarul londonez care confirma faptul că grupul islamic era autorul atentatelor.

12 martie 2004; ora 18:00

APARIȚIA LUI ANGEL ACEBES

MINISTRUL A RĂSPÂNDIT PENTRU PRIMA DATĂ informația conform căreia sacul găsit avea explozibil nedetonat, alcătuit din mai multe kilograme de Goma-2 ECO, explozibil care, pentru a avea o eficiență mai mare fusese combinat cu obiecte metalice cu rol de șrapnel. Ca temporizator se folosisse un dispozitiv de telefonie mobilă.

Acebes a afirmat că ETA reprezenta principala linie de investigații deoarece toate probele indicau acest lucru. De asemenea, s-a vorbit din nou despre credibilitate îndoielnică a revendicării islamice. Guvernul continua să insiste pe evenimentele recente, adică pe reținerea în ajunul Crăciunului, a doi suspecți ETA, cu două rucsacuri pline cu explozibil de același tip ca cel din gară, precum și pe interceptarea unui camion de dimensiuni mici, care transporta 500 kg de explozibil. În camion a fost găsită o hartă a Madridului care corespundea cu zona în care s-au produs atentatele din 11 martie¹.

Toate ziarele au publicat pe prima pagină fotografii zguduitoare.

¹ Extras din nota de presă a agenției France Press din data de 12 martie 2004.

O imagine care nu se va uita ușor

APARIȚIILE PUBLICE DIN ACEASTĂ ZI SUNT PUȚINE, dar știrile publicate în lumea întreagă vin în avalanșă. Principalii lideri politici din Spania au cerut transparență guvernului, printre ei aflându-se candidatul PSOE, José Luis Rodríguez Zapatero. Importante sunt, de asemenea, site-urile principalelor ziare internaționale, care au prezentat gruparea Al Qaeda ca posibilă autoare a atentatelor. Cel mai interesant pare să fie cel al BBCMundo, care explică de ce Departamentul de Securitate Internă al SUA cercetează posibilitatea unui atac terorist. Să fi ajuns ramificațiile grupării ETA până în Statele Unite? Ne temem că nu, ele vin printr-o altă filieră.

De asemenea, este ciudat să vezi cum capetele gânditoare ale executivului spaniol au ignorat cu atâta lejeritate revendicările grupului islamist brigăzile lui Al Qods Al Arabi, în ciuda altor atentate mari comise și revendicate de această organizație.

Ziarul *Inconformista Digital* semnala că, în urmă cu o vară, când avusese loc cea mai mare pană de curent din Statele Unite, aceeași organizație revendicase atentatul, dar guvernul american se mobilizase rapid pentru clarificarea situației și constatase că totul pornise de la o avarie tehnică. În zilele de după 11 martie, o cunoscută revistă cu caracter politic, *La Clave*¹, analiza în detaliu perioada de după atentate și lăsa clar să se înțeleagă că existau lucruri pe care publicul nu le cunoștea, mai exact discrepanțele dintre serviciile de poliție și politica adoptată de Guvern. Așa cum am amintit, ministrul Ana Palacio a trimis o scrisoare în care menționa că explozibilul găsit era cel utilizat de ETA. Această afirmație era foarte departe de adevăr. Materialul găsit era Goma-2 ECO, un explozibil care se afla și în furgoneta albă în timpul primei sale verificări, moment în care

¹ *La Clave*, 19-25 martie 2004, nr. 153.

poliția a anunțat că acesta nu a fost niciodată folosit de ETA – gruparea teroristă utiliza întotdeauna un compus numit *titadine*. Așa cum comentează această publicație, se pare că la ora 12:00, poliția a eliminat varianta implicării ETA și a comunicat acest fapt. Cu toate acestea, Acebes a continuat să acuze frenetic gruparea bască. Acest lucru a deranjat cu certitudine poliția, care declarase că toate indicațiile conduceau către Al Qaeda. Primele neînțelegeri au apărut între ministru și responsabilii cu securitatea, ceea ce a determinat demisia lui Jesús de la Morena, principalul responsabil al luptei antiteroriste din poliție.

Serviciile de securitate nu au colaborat; domneau neîncrederea și suspiciunea, situația fiind, într-adevăr, delicată. Șeful poliției, Miguel Ángel Fernández Rancaño, a inițiat propria investigație, ținând cont de opacitatea diferitelor agenții. Canalul de televiziune SER relatea, de asemenea, că există neînțelegeri între diferitele organe oficiale. Acest lucru se referea la faptul că poliția difuzase niște imagini cu presupușii teroriști ETA, teroriști care se părea că se aflau în spatele dezastrului, și făcuse referire inclusiv la posibilul sacrificiu al unuia dintre ei, care ar fi murit în interiorul trenului.

Guvernul avea în vedere ultima ipoteză când argumenta că acele afirmații erau false și demonstra asta prin documentele CNI declassificate la 19 martie 2004, în care se afirmă clar că „nu există indicii bazate pe probe științifice care să permită presupunerea existenței unui sinucigaș printre victime.”

Pentru a ne alimenta dubiile – și pentru a dovedi clar că declassificarea nu a fost transparentă – documentele sunt semnate pe 17 martie, la 6 zile după atentate.

În raport, se afirmă cu certitudine că în zilele de 12 și 13 s-au făcut 192 de autopsii, în urma cărora s-au identificat corpurile a 185 de persoane. Nu este posibil ca printre cadavrele neidentificate – mulți

Prima pagină a ziarului La Voz de Galicia, din data de 17 martie 2004

dintre ei imigranți – să fi fost și un posibil sinucigaș? De ce a fost semnat documentul pe data de 17 martie, din moment ce informația care ni s-a oferit este aceeași cu cea din data de 13 martie? De ce atunci când echipa de criminaliști a prestigiosului institut israelian Greenberg, specialistă în recunoașterea victimelor din atentatele sinucigașe, și-a oferit serviciile pentru elucidarea acestui caz¹, Guvernul i-a respins ajutorul? Nu au fost specialiștii spanioli cei care i-au chemat pe acești criminaliști prima dată? Se temeau că puteau găsi o legătură între posibilul sinucigaș și atentate? Și dacă este așa, de ce se temeau de această legătură dacă erau așa de siguri că au fost implicați cei din ETA?

Departa de toate aceste întrebări, conducătorul grupării ilegale Batasuna, Fernando Barrena, a denunțat Partidul Popular prin niște acuzații dure, acuzându-l că „nu divulgă informații deoarece dorește să câștige timp” și îi este frică de un presupus cost electoral.

În zilele următoare, s-a anunțat că acei membri ai grupării ETA care fuseseră arestați, dar și unii suspecți de origine islamică, aveau să fie izolați în cele mai importante închisori ale țării, toate acestea având loc în joia alegerilor.

.....

Să rezumăm

Guvernul și-a asumat prea multe măsuri de precauție pentru a nu se crede în autorii islamici ai atentatelor. Gruparea teroristă nu a reușit să-i convingă, în ciuda verificării voci care a transmis mesajul către ziarul *Gara* și canalul de televiziune ETB, voce care, cu câteva zile mai înainte, afirmase încetarea focului din Catalonia.

Principala linie de investigații a continuat să fie ETA, cu toate că dovezile semnalau slaba lor implicare. Guvernul nu voia să creadă că la mijloc fusese o grupare islamică, deși autoritățile spaniole recunoscuseră că decizia Spaniei de a intra în conflictul armat din Irak, de a trimite trupe acolo, creștea considerabil riscul atacurilor islami-

¹ Ziarul on-line *El Adelanto de Salamanca*, din data de 13 martie 2004.

ce. „Probabil că atentatele vor fi spectaculoase, făcute la întâmplare, acțiuni crude și brutale, cu scopul de a face cât mai multe victime. Atacul sinucigaș va continua să fie prima opțiune.”¹ Acestea erau câteva dintre afirmațiile raportului trimis Europolului.

Pentru a înrăutăți lucrurile, au apărut discrepanțele dintre serviciile de securitate și Guvern, când acesta din urmă a reafirmat că principala sa linie de anchetare este îndreptată spre ETA în urma informațiilor primite.

Potrivit lui Rodrigo Rato², *„dacă poliția acceptă (implicarea ETA în atentate), o voi accepta și eu, dacă nu, atunci nu să fie.”*

Este cert că unul dintre ei nu spunea adevărul.

Ziua 03/04; „Reflecție asupra celor petrecute din data de 11 martie până pe 14 martie”

DENUMITĂ „Ziua Reflecției” în fața iminentelor alegeri de a doua zi, se transformă într-una din cele mai importante zile, datorită anchetelor polițienești. În ciuda legii care le interzice candidaților să facă declarații, campanie electorală sau să apară în media, aceștia au început să se denunțe unii pe alții.

Ziua de meditație înaintea alegerilor din 14 martie s-a transformat în cea mai polemică dezbatere din istoria Spaniei.

În acest timp, numărul victimelor crește, ajungând la 200, iar răniții sunt foarte greu de înregistrat. Peste 250 de persoane rămân internate cu diferite diagnostice medicale.

13 martie 2004; ora 7:00

ZIARUL MUNDO A PUBLICAT
UN INTERVIU CU MARIANO RAJOY

ACEASTĂ EDIȚIE găzduiește în paginile sale un interviu al candidatului Partidului Popular care „asigură cu certitudine că faptașul a fost ETA.”

¹ Europa Press. Nota de presă trimisă în data de 17 martie 2004.

² Europa Press. Nota de presă trimisă în data de 12 martie 2004.

13 martie 2004; ora 12:00

A APĂRUT PURTĂTORUL DE CUVÂNT
AL GUVERNULUI

MINISTRUL PURTĂTOR DE CUVÂNT a insistat asupra transparenței acțiunilor Guvernului.

13 martie 2004; ora 14:30

APARIȚIA LUI ANGEL ÁCEBES

ÁNGEL ACEBES A APĂRUT DIN NOU și a insistat asupra implicării grupării ETA, având convingerea că teroriștii prinși anterior, cât și reținerea camionului încărcat cu 500 kg de explozibil reprezentau probe incontestabile. Cercetarea altor piste continua în paralel. Nu au fost date alte informații.

13 martie 2004; ora 14:45

BULETINUL DE ȘTIRI AL CANALULUI
DE TELEVIZIUNE SER

LA PUȚIN TIMP DUPĂ APARIȚIA LUI ÁNGEL ACEBES, canalul SER a confirmat zvonurile CNI, conform cărora 99% din investigații erau îndreptate spre o grupare extremistă islamică¹.

13 martie 2004; ora 14:45

AGENȚIA EFE A INFORMAT:
„PISTELE DUC CĂTRE ETA“

LA CÂTEVA MINUTE DE LA COMUNICATUL TELEVIZIUNII SER, omul Guvernului din Agenția EFE, Miguel Platon, afirma: „Violență în rândul redactorilor protestatari“², știre care mai cu-

¹ Buletinul informativ „Ceea ce a declarat Guvernul cu privire la autorul atentatelor”, apărut la postul de televiziune SER, în data de 19 martie 2004. (www.cadenaser.com)

² Buletinul informativ „Ceea ce a declarat Guvernul cu privire la autorul atentatelor”, apărut la postul de televiziune SER, din data de 19 martie 2004. (www.cadenaser.com)

prindea următoarele: „Pistele duc către ETA și elimină gruparea Al Qaeda“. Informația a fost evidențiată pe pagina de web a agenției, până la următoarea apariție a lui Ángel Acebes.

13 martie 2004; ora 16:30

DEZMINȚIRE FĂCUTĂ DE CNI

TELEVIZIUNEA SER A FOST INFORMATĂ PRINTR-O TELEGRAMĂ că CNI dezmințe știrile anterioare, în care *„doar se neagă eliminarea posibilității ca ETA să fie implicată.“*

Potrivit comunicatului apărut pe postul de televiziune SER, jurnaliștii aveau dovezi că cinci suspecți au fost reținuți la acea oră. Ipoteza Al Qaeda se confirma, dar mai susamintitul canal nu făcea publică informația deoarece nu voia să încurce investigațiile poliției.

Prima pagină a ziarului **La Voz de Galicia** (Vocea Galiciei).
13 martie 2004

13 martie 2004; ora 20:00

ACEBES A APĂRUT DIN NOU: „CINCI DEȚINUȚI“

ACEBES CONFIRMĂ REȚINEREA A CINCI SUSPECTȚI, trei marocani și doi indieni. „Există o pistă de investigații foarte bună și datorită acesteia facem progrese, dar nu renunțăm (se referă la ETA) la nici o ipoteză sau legătură posibilă; vom vedea unde ne va duce.“

13 martie 2004; ora 00:30

MINISTRUL DE INTERNE: „AL QAEDA REVENDICĂ ATENTATELE“

ACEBES, DIN NOU ÎN FAȚA PRESEI, a comunicat că există o casetă video, în care un presupus lider Al Qaeda revendică atentatele. „Era și convingerea noastră, așa cum mereu am spus-o cu prudență, dar am ajuns la concluzia că este organizația teroristă ETA“, a explicat Acebes.

Sfârșitul zilei 03/04 – Concluzii

ÎN FINAL, CELE MAI NEGRE TEMERI S-AU CONFIRMAT, iar toată lumea a aflat secretul, în zorii zilei de duminică, ziua în care se mergea la vot.

Canalul SER a jucat un rol important în acea zi și a acuzat în mod direct Guvernul de tănuirea informațiilor, precum și de folosirea mijloacelor de comunicare în interes propriu. Un exemplu cert a fost modificarea grilei de programe a canalului de televiziune Tele-madrid, care a transmis pelicula „Asasinatul din februarie“, în care se povestește uciderea conducătorului socialist Fernando Buesa în timpul campaniei electorale din 2000, de către gruparea teroristă ETA. Nu a fost o pură întâmplare, din moment ce televiziunea publică și-a făcut programul în noaptea de sâmbătă.

Explicațiile sunt de prisos, manipulările prin intermediul TVE n-au lipsit, deoarece nu au fost difuzate informații obiective despre greva generală sau despre cum s-a minimalizat catastrofa de la Prestige. Acestea sunt doar câteva exemple pentru a ne face o impresie despre activitatea RTVE.

Cât despre canalul SER, mulți l-au acuzat foarte dur din cauza imparțialității de care a dat dovadă în zilele care au urmat atentatelor. De exemplu, ziarul online *Periodista Digital*¹ informa despre primirea unui e-mail anonim, în care un redactor denunța grupul PRISA (unde lucra) de tergiversarea faptelor. Anonimul îl acuză în special pe directorul acestui cotidian, Daniel Anido, că i-a obligat să „acorde un drept exclusiv teoriei care spunea că autorul atentatelor era incert“, că de asemenea, „toate exclusivitățile de la televiziunea SER veneau de sus, istoria teroristului sinucigaș neavând nici un fundament“ și că serviciul de medicină legală și cel al CNI i-au acuzat de fals în informații. Răspunsul directorului departamentului internațional al canalului, Ernesto Estévez, nu s-a lăsat așteptat și a calificat e-mailul ca fiind „absurd“ și plin de minciuni. În final, a spus că SER a avut încă de la început convingerea că autorul atentatelor fusese ETA și așa s-a

¹ *El Periodista Digital*, ediția din 24-25 martie 2004. (www.periodistadigital.com)

anunțat și în buletinele sale de știri. Afirmare total adevărată și care putea fi dovedită; SER, la fel ca toate celelalte televiziuni și buletine de știri a condamnat gruparea ETA după producerea atentatelor, dar situația s-a schimbat odată cu descoperirea furgonetei.

Estévez a afirmat că toate știrile venite de „sus” reprezintă o insultă adusă redactorilor televiziunii SER, o dovadă a obiectivității lor fiind interceptarea comunicatului ministrului de externe, transmis ambasadelor de pe teritoriul spaniol.

Demonstrație impresionantă în Madrid. Nu vom uita niciodată...

Cât despre teoria conform căreia a fost un terorist sinucigaș, aceasta era susținută de surse din poliție și de criminaliști, care au declarat redactorilor că „cel puțin unul dintre cei decedați avea un mic detaliu care se întâlnește de obicei la teroriștii care se automutilează în Orientul Apropiat”, teză sprijinită mai ales de apelul făcut de criminaliștii madrileni la ambasada israeliană cu scopul de a cere ajutor colegilor israelieni.

În final, Estévez dă asigurări că directorul canalului nu a purtat niciodată conversații cu șeful de la CNI, Jorge Dezcallar, pentru a rectifica sau a dezminți declarațiile făcute, același lucru întâmplându-se și cu medicina legală; din partea acestora nu a primit cereri de a dezminți ceea ce era legat de teroristul sinucigaș.

Pe de altă parte, ziarul *El Mundo* acuză canalul SER că a dus o campanie de discreditare a Guvernului, inclusiv în emisiunea lor cu cea mai mare audiență, „Carusel sportiv”. Estévez s-a apărat și a spus că toate emisiunile sale s-au centrat pe ceea ce se întâmpla la momentul respectiv, așa cum au făcut-o și alți colegi de la canalul Cope.

Se poate observa, așadar, că mass-media era dominată în acel moment de haos și de dispute înflăcărâte. Este clar că fiecare partid politic își folosea mijloacele pe care le avea la îndemână pentru a ieși în față.

Totuși, timpul și faptele au motivat televiziunea SER în cea mai mare măsură, chiar dacă este adevărat că a mai și greșit în unele

cazuri și că a exagerat unele informații care au avut efect contraproductive pentru Partidul Popular.

Lăsând la o parte acuzațiile reciproce din media și revenind la ceea ce ne interesează, toți știm că în timpul acestei zile au fost difuzate două știri importante: reținerea a cinci suspecți și apariția unei case-te video revendicate de gruparea Al Qaeda.

În ceea ce privește prima știre, publicația *La Clave* a scos la lumină o informație realmente interesantă, referitoare la suspecți. Se pare că președintele PSOE a intrat în posesia unei informații mulțumită unui prieten¹, de la care a aflat că în acea după-amiază au fost reținuți cinci suspecți. În ciuda faptului că informația era crucială, președintele PSOE a observat că oficialii guvernului nu fac referire la ea, deși trecuseră câteva ore de la arestarea acestora. José Luis Rodríguez Zapatero se pare că a decis, și citez articolul lui Antonio Asenjo din *La Clave*, „să-i telefoneze lui Ángel Acebes pentru a-l informa de reținerea suspecților, lăsând să se înțeleagă că dacă Guvernul nu anunța această știre, o făceau chiar ei.”

Acuzații foarte grave care pun în evidență lipsa de transparență a informațiilor din partea executivului. Repercusiunile anunțului au fost foarte grave. De exemplu, Juan del Olmo, judecătorul cazului, membru al Tribunalului Național, a fost enervat de promptitudinea anunțului, deoarece nu semnase încă ordinul de reținere. Spre deosebire de acesta, judecătorul Garzon și-arătat indignarea deoarece nu fusese pus la curent cu reținerea, în special când doi dintre suspecți, Mohamed Cahoui și Jamal Zougam, fuseseră învinuiți într-o anchetă condusă de același magistrat, în anul 2001, pentru posibila lor legătură cu rețeaua teroristă a lui Bin Laden, în timpul „Operațiunii Datil”.

În fața acestui eveniment, se pune întrebarea: dacă cei doi deținuți fuseseră acuzați de apartenența la grupul armat internațional, de ce guvernul a mai avut dubii în privința implicării Al Qaeda, chiar de la ora 20:00 și nu a eliminat definitiv gruparea ETA de pe lista vinovaților? De ce nu au anunțat acest lucru în timpul intervenției lui

¹ Posibil Dl. Rancáño.

Acebes de la aceeași oră? În aceste condiții, acuzarea grupării basce pare absurdă, dar cu toate acestea partidul de la putere nu a eliminat această posibilitate, lucru care putea fi făcut din ziua anterioară – când se descoperise rucsacul cu telefonul mobil și cu explozibil¹. Se pare că dispozitivul mobil fusese modificat pentru a fi utilizat ca temporizator. Poliția spaniolă reținuse pe data de 23 ianuarie 2003 un grup de algerieni care aveau legături cu o celulă integristă și care folosea aceeași tehnică. Metoda exista de mult timp, iar poliția o legase de asasinatul comis în Bali de gruparea teroristă Al Qaeda.

Știrea despre găsirea unei casete video în care islamiiștii revendicau atentatul a fost făcută publică în conferința de presă susținută de Acebes, care a avut loc după miezul nopții. Această casetă a fost descoperită la ora 19:40, iar purtătorul de cuvânt al guvernului a făcut anunțul după orele 00:45; cinci ore lungi pentru a se duce la fața locului, a lua caseta, a se întoarce la locul de plecare și a viziona conținutul acesteia. Ni se pare un timp prea lung pentru a analiza și a o traduce – atunci când vezi un extremist islamist în niște imagini, mesajul lui este mai mult decât evident, chiar dacă nu se înțelege limba – și a ajunge la concluzia că este o revendicare Al Qaeda.

Pe scurt: discuțiile pe marginea poziției Guvernului; manipularea informativă și scurgerea în presă a unor informații clasificate, cu scopul aparent de a discredita Partidul Popular; lipsa de promptitudine în comunicatele ministrului de interne și confirmarea informației că Al Qaeda este autoarea; toate acestea au avut loc până la ora 00:45, în ziua alegerilor.

S-a urmărit în mod deliberat ca atentatul să aibă consecințe la nivel mondial?

¹ Mobilul s-a dovedit a fi crucial în reținerea celor cinci suspecți. Grație cartelei activate a acestuia, a fost localizat magazinul angro din care a fost închiriat și, pornind din acel loc, cetățenii de origine indiană au spus că l-au revândut altor trei marocani.

Este clar că cele peste 5000 de persoane care au demonstrat „spontan” în fața sediilor PP – eveniment transmis în direct doar de televiziunea CNN+ – s-au gândit la același lucru: „Guvernul a dorit să întârzie și să ascundă informația potrivit căreia autoarea atentatelor este Al Qaeda, pentru a nu pierde alegerile din 14 martie, din cauza implicării în războiul din Irak.”

Ziua 04/04; „Din data de 11 martie până în 14 martie. Alegerile”

ZIUA DE 14 MARTIE A AVUT O SINGURĂ SEMNIFICAȚIE: a fost ziua în care cetățenii au pariat pe o „schimbare”. Mulți erau convinși că implicarea Spaniei în război a dus la o scădere a încrederii în Partidul Popular. Dar, după număratoarea voturilor, a reieșit clar faptul că pierduseră doar câteva voturi. Mai mult decât atât, spaniolii s-au prezentat la vot într-un număr mai mare decât la alte alegeri. Votul celor indeciși, populația tânără și masiva participare la vot au adus, în final, la victoria PSOE.

14 martie 2004; ora 21:00

PSOE A CÂȘTIGAT ALEGERILE: „ZAPATERO PREMIER”

PSOE A OBȚINUT 164 DE LOCURI ÎN PARLAMENT și a devenit marele câștigător al alegerilor din 2004, cu 42,64% dintre voturi. La o diferență strânsă s-a aflat și PP, cu 148 de locuri în Parlament și cu 37,64% din voturi. Participarea la aceste alegeri a fost impresionantă: 77,21% din populație.

Sfârșitul zilei 04/04; Concluzii generale

REZULTATELE ALEGERILOR au adus critici diverse. Unii vedeau ca favorabilă schimbarea culorii politice a guvernului, alții spuneau că PSOE a câștigat alegerile grație atentatelor. Printre cei din urmă se află și diferite ziare internaționale, de exemplu *The Times*, care susțineau că bombele „vor schimba rezultatul urnelor din Spania”. Criticile dure par să nu se mai termine în fața rezultatului obținut în data de 14 martie, acest fapt datorându-se ultimei picături

din paharul de „indignare“ al spaniolilor față de îngâmfarea prim-ministrului José Maria Aznar. Iată două exemple:

Prestige¹

„CINE ESTE PROPRIETARUL BENZINĂRIILOR PRESTIGE? Compania elvețiană Crown Resources acționează ca o firmă-paravan, adevăratul proprietar fiind compania rusă Alpha Group, în cadrul căreia s-ar părea că fostul președinte al Rusiei, Vladimir Putin, ocupă un loc important. Această companie a finanțat campania prezidențială a lui George Bush cu mai mult de două milioane de dolari și a patronat campania electorală a lui Boris Yeltsin. Există și un asociat spaniol, evreul March Rich, care în anii 1979 și 1980 a fost condamnat la închisoare în Spania, pentru implicarea în traficul ilegal de arme. A fost eliberat după presiuni puternice făcute de influente personalități spaniole de dreapta. A fost din nou condamnat în New York. A scris cereri de grațiere pe care le-au semnat atât Bill Clinton, președintele Statelor Unite, cât și Regele Spaniei, Juan Carlos I.

Cine este proprietarul companiei Prestige? Este un armator grec pe nume Coloutos. Unul dintre fiii lui Coloutos și-a găsit un loc de muncă în Comunitatea Europeană.

În acest moment, el lucrează ca asistent personal pentru Loyola de Palacio, vicepreședinte al CE pe probleme de transport și energie.

Cine este proprietarul bărcilor de salvare? Fernando Fernandez Tapia, „Fefe“, personaj al vieții sociale din Madrid, „un antreprenor exemplar“ al Partidului Popular, vicepreședinte al patronatului

Mulți analiști sunt convingiți că triumful lui „ZP“ în alegeri s-a datorat atentatului din 11 martie, deși aceasta nu este, bineînțeles, singura cauză.

¹ Opinii formulate de Edmundo Fayans, profesor de istorie și obișnuit colaborator la *Informista Digital*, care au apărut în această publicație pe data de 22 aprilie 2003.

madrilen și asociat în multe afaceri cu mai sus-menționatul March Rich. A participat, de asemenea, la faimoasa partidă de vânătoare din Toledo, împreună cu Fraga.“

Sprijin pentru războiul din Irak

DESPRE RĂZBOIUL DIN IRAK VOI ADUCE doar câteva informații ce clarifică multe dintre deciziile luate de administrația republicană. Veți înțelege de ce singurele care au contat în această invazie au fost puțurile de petrol.

Familia Bush reprezintă al șaptele grup din Statele Unite care are interese în lumea petrolului. George Bush și-a adunat averea datorită afacerilor excelente pe care le-a făcut cât timp a condus compania Harken Energy Corporation. Această firmă petrolieră texană a făcut concesiuni Bahrein-ului, printre care s-a numărat și retrocomisionul contractelor nord-americane-kuweitiene, negociate de președintele George Bush-tatăl, o consecință a primului conflict armat din Irak, totul fiind ilegal.

Carlyle Group a fost înființat în anul 1987 și gestionează, în prezent mai mult de 12 miliarde de dolari. Acest fond a finanțat cu multă generozitate campania lui George Bush-fiul. Majoritatea fondurilor cu care se operează provin din Arabia, Carlyle fiind unul dintre cei mai importanți asociați ai familiei Bush. Fondul este condus de Frank Carlucci – fost ministru al Apărării și director al CIA-ului – iar postul de consilier îl ocupă James Baker – fost ministru de externe –, care încearcă să rezolve problema din Sahara. Într-o zi, această companie va trebui să explice de ce a făcut tranzacții bursiere foarte avantajoase chiar înainte de 11 septembrie. Beneficiarul a fost familia Bush.

Actualul consilier al Apărării Naționale, Condoleezza Rice, a fost consiliera și acționara companiei Chevron, cu un capital de 124 de miliarde de euro, una dintre cele mai mari din lumea petrolieră.

Vicepreședintele Dick Cheney este fostul președinte al firmei Halliburton, primul furnizor de petrol din lume, înaintea lui Schlumberger, cu un capital de 12 miliarde de euro.

Hamil Karzai, actualul președinte al Afganistanului, impus de Statele Unite, a fost un important asociat al companiei petrolifere nord-americane UNOCAL.

Acum se înțelege motivul de îngrijorare al americanilor pentru puțurile de petrol irakiene.

USAID este societatea întemeiată de administrația republicană pentru reconstrucția Irakului, ea funcționând încă din anul 2002. A încheiat foarte multe contracte înaintea războiului. Un important contract de 7 miliarde de dolari a fost încheiat fără licitație de firma KBR, filiala companiei Halliburton – condusă de Dick Cheney. O altă firmă beneficiară a fost Bechtel, de consilierea administrativă ocupându-se fostul ministru al Apărării, Gaspar Weimberger și fostul ministru de externe, George Schultz.

Generalul american care va conduce reconstrucția Irakului, Jay Garner, este președintele unei companii de înaltă tehnologie care produce rachete. El a declarat că războiul din Irak a fost „sublim“.

Aceste două exemple sunt suficiente pentru a ne face să înțelegem supărarea poporului spaniol. Gestionarea atentatelor din 11 martie s-a transformat într-o lovitură de grație pentru PP, o gestionare care a fost foarte dur criticată de principalii lideri internaționali, ajungându-se până într-acolo încât chiar Uniunea Europeană a analizat¹ prestația lamentabilă a lui Aznar în problema atentatelor teroriste.

Se pare că el a provocat nemulțumirea celor mai importanți prim-miniștri de pe vechiul continent, deoarece a pus în pericol securitatea altor state, printr-o informare defectuoasă și chiar tăinuire de informații. Din această cauză, celelalte țări nu și-au ridicat nivelul de alertă.

Așa cum scrie și *Financial Times*, la următoarea întâlnire oficială „i se va aduce aminte“ lui Aznar de „minciuna“ sa legată de ETA, ceea ce ar reprezenta un act fără precedent în istoria Uniunii.

Aceste declarații lasă să se înțeleagă foarte clar că rapoartele pe care guvernul le-a declasificat în ziua de vineri, 19 martie, cu scopul de a

¹ În ziua de 18 martie 2004.

„spăla fața executivului și a nu fi luați drept mincinoși“, nu au avut efectul scontat.

În acele rapoarte, pe lângă greșelile pe care deja le-am comentat, există nenumărate puncte care așteaptă o rezolvare.

De exemplu, se menționează că în momentul descoperirii și deschiderii¹ furgonetei albe, care staționa în apropierea gării Alcala de Henares, s-a făcut o inspecție la fața locului la ora 14:15. Ei bine, acest document – care este, fără nici o îndoială, unul fundamental – nu a fost prezentat împreună cu celelalte acte.

Se spune că în momentul în care vehiculul a fost transportat la poliție – operațiune care a durat o oră și 15 minute² – a fost studiat minuțios din nou³ de către Tedax⁴. Acest lucru ni se pare absurd, deoarece e de la sine înțeles că explozibilul fusese scos de la prima inspecție. În caz contrar, ar fi fost de-a dreptul incredibil să fi lăsat mai mult de o oră un vehicul încărcat cu explozibil prin Madrid....

Deoarece documentul întocmit la fața locului a fost omis, și tocmai în el apărea informația conform căreia caseta găsită în vehicul avea un simbol arab, nu putem să nu punem la îndoială momentul în care guvernul aflașe de aceste întâmplări. Cel care știa de existența acestora, la ora 14:15, ar fi schimbat complet declarațiile făcute de Acebes și Aznar.

Acesta este doar un exemplu care arată că declasificarea nu a fost în totalitate transparentă, iar Guvernul nu a vrut să fie luat drept mincinos. Culmea culmilor, ceea ce ne pune pe gânduri este faptul că mai multe dintre aceste documente au fost semnate și date la o săptămână de la atentate, devenind astfel mai puțin credibile. Unicele documente declasificate care vor ajuta la probarea cu certi-

¹ Forțarea vehiculului este o metodă polițienească atipică, întrucât nu se obișnuiește ca atunci când se primește un anunț despre un vehicul furat, acesta să fie forțat pentru a vedea ce este înăuntrul său.

² O perioadă de timp mult prea mare pentru scurtul drum care trebuia parcurs.

³ Înainte, această operațiune era făcută de un ghid canin antrenat pentru această activitate.

⁴ Grupul de Detonări de Explozibil.

tudine a ceea ce s-a întâmplat sunt procesele verbale ale poliției, dar pentru acest lucru ne temem că trebuie să treacă foarte mulți ani.

Nu încapă nici o îndoială că serviciile secrete au manipulat adevărul și informațiile, minut cu minut, printre ele aflându-se și CNI, care a fost acuzat de guvern¹ că a fost singurul responsabil pentru inculparea ETA, ca autoare a atentatelor, pe tot parcursul acelor zile. Executivul își sprijină acuzațiile pe propriile dosare declassificate despre care am vorbit mai înainte, lăsând să se înțeleagă că s-au bazat pe acele rapoarte care incriminau ETA.

Totuși, înaintea acestor acuzații, același ziar care a răspândit știrea mai sus-amintită publicase deja un articol în care se spunea că Centrul Național de Informații declarase că primise ordinul de a insista asupra implicării grupării ETA, în ciuda faptului că se aduseseră probe contrarii. Toate acestea se deduc dintr-un raport al Centrului European de Informații Strategice și Securitate – ESISC² – din care extragem următoarea declarație: „Știm din sursele noastre, din comunitatea de informații europene, că Centrul Național de Informații – CNI – și serviciul antiterorist au ajuns, în dimineața atentatelor, la concluzia că ne găsim, fără nici o îndoială, în fața unei acțiuni islamiste. Apoi au primit din partea autorităților guvernamentale ordinul de a nega pista islamistă și de a da asigurări că ETA era singura vinovată.”

Incredibil, dar adevărat.

În același sens, canalul de televiziune SER demonstrează cu „probe” că un înalt demnitar al comisiei generale de informații l-a vizitat pe Acebes, la ora 18:30, în aceeași zi de 11 martie, pentru a-l informa că, după percheziționarea cunoscutei furgonete albe, implicarea grupării ETA era, practic, eliminată³. Șefii Partidului Popular din Catalonia îl acuză pe Aznar ca fiind responsabil de eșecul electoral

¹ Jurnalul *La Voz de Galicia*, ediția on-line din 19 martie 2004.

² ESISC este un organism non-guvernamental condus de Claude Moniquet, cu peste 20 de ani de experiență în terorismul islamic. Acest organism informează și consiliază guvernele și companiile private.

³ Buletinul informativ al postului de televiziune SER, din data de 18 martie 2004.

din acea comunitate¹. Să nu uităm nici incredibila arestare a unui cerșetor arab de către judecătorul Garzon, cerșetor care se luase la ceartă cu un polițist basc al Ertzantza în luna ianuarie, spunându-i acestuia că „în două luni vor muri o mulțime de madrileni în gara din Atocha.”²

M-am împăcat cu această viață uneori crudă, și m-am obișnuit să fiu mereu pe fugă. Am strâns o mulțime de probe, le-am ordonat și le-am dat o formă pentru ca dumneavoastră să fiți aceia care decid să facă

Gara din Santa Eugenia, aproape de Pozo și Atocha, va fi un loc sfânt, care va aminti de victime

o analiză de conștiință. Vă invit să nu terminați aici această muncă de cercetare; lărgiți-vă orizonturile și căutați mai multe informații decât cele pe care le-am expus aici. Cu siguranță, vă vor surprinde; poate veți afla că guvernul a fost într-adevăr transparent în timpul celor patru zile care au urmat fatidicului 11 martie sau poate se va dovedi că a mințit și a ascuns informații de societatea spaniolă și de restul lumii.

Dar țineți cont că, mai presus, de această vinovăție sau responsabilitate se află victimele din 11 martie, împreună cu familiile lor; miile de oameni asasinați de teroriști și crudele războaie pe care nimeni nu le-a cerut. Victimelor, familiilor acestora și miilor de persoane care, în mod dezinteresat, încearcă să facă din această lume una mai bună pentru copiii noștri, lor le este dedicată recunoștința mea cea mai sinceră, având ferma convingere că sacrificiul lor nedrept, crud și sălbatic nu a fost în van, iar atunci când ne vom aduce aminte de ei o vom face cu mândrie și cu lacrimi, deoarece va fi imposibil să iertăm; va fi imposibil să ne oprim din plâns....

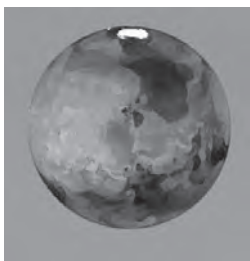
¹ Jurnalul on-line *El Periodista Digital*, ediția din 17 martie 2004.

² Buletinul informativ al postului de televiziune Ser, din data de 17 martie 2004.

„Imaginația începe din punctul în care se oprește știința.“

Jules Gaultier

CAPITOLUL 10

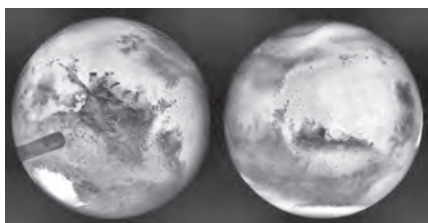

Marte – conspirația are culoarea roșie

NASA ascunde informații?

Nu mai încape nici un dubiu că Marte este la modă. Astăzi, două misiuni lucrează neîncetat pentru găsirea unor dovezi clare de viață pe planeta care poartă numele vechiului zeu al războiului. S-a dovedit că pe Marte există oceane străvechi, dar oare prezența apei implică automat și existența unor forme de viață? Pentru mulți, această întrebare și-a găsit răspunsul încă din anii '70 ai secolului trecut. Dovezile sunt în fața noastră, trebuie doar să ținem cont de ele.

ERA ANUL 1906, când renumitul astronom american Percival Lowell¹ anunța prin intermediul lucrării *Marte și canalele sale*² posibila existență a unor canale de irigație pe suprafața marțiană. Cercetările sale au fost influențate de descoperirile unui alt coleg, Giovanni Schiaparelli, astronom italian, care în 1877 a descoperit niște urme ciudate pe suprafața planetei roșii, numindu-le *canali*³. Lowell credea că apa provenită din gheața polilor se scurgea prin aceste canale, subliniind că zonele întunecate ale planetei corespundeau zonelor de vegetație, iar cele luminoase zonelor de deșert. Până aici,

Marte, planeta roșie, un vis din ce în ce mai apropiat...

teoriile lui Percival puteau fi acceptate – sau considerate acceptabile – dar Percival a dorit să meargă mai departe și a îndrăznit să emită teoria conform căreia aceste canale fuseseră construite de o civilizație inteligentă.

Lowell și-a sacrificat astfel reputația, iar mulți dintre colegii săi l-au catalogat ca fantezist. Cu toate acestea, ideile sale au avut un efect puternic asupra societății americane, care a început să-și imagineze o civilizație extraterestră pe suprafața așa-numitei Planete Roșii. Nici în cel mai frumos vis al său, Percival nu și-ar fi imaginat că peste 60 de ani, niște sonde denumite Viking se vor opri pe suprafața acestei lumi cercetate ani de-a rândul. Din acel moment, cei care priveau către Marte s-au împărțit în sceptici sau adepți ai versiunii lansate de NASA.

¹ Celebru astronom Percival Lowell (1855-1916) și-a dedicat mai mult de 15 ani din viață cercetării planetei Marte și astronomiei în general. Înainte să moară, Lowell a anunțat existența unei planete mai îndepărtate de Neptun, dar nu a putut niciodată să demonstreze existența acesteia. Atunci când Tombaugh a descoperit Pluto în 1930, a vrut să aducă un omagiu memoriei lui Lowell, punând cele două inițiale ale acestuia la începutul denumirii planetei (Pluto).

² Înainte publicase *Marte*, în anul 1895, iar ulterior *Marte, noua rezidență*, în 1908, cu puțin timp înainte de a muri.

³ Ca o curiozitate, trebuie semnalată traducerea cuvântului *canali*: în italiană însemna „urme“, dar a fost tradus în engleză prin „canale“, care diferă substanțial de cuvântul original și schimbă complet sensul acestuia.

Agencia Spațială Nord-Americană, după succesul repurtat în 1969¹, a dorit să facă încă un pas înainte și a început să cerceteze suprafața prăfuită și rece a lui Marte. Astfel, în 1976, după investigațiile făcute de sonda Mariner, își făcea intrarea, la data de 20 iulie 1976, Viking-I, prima dintre cele mai de succes misiuni ale NASA. Americanii trimiseseră o sondă de aterizare și una orbitală. Cea care trebuia să aterizeze pe Marte avea ca principal scop căutarea urmelor de viață pe Planeta Roșie, prin diferite metode, printre care și analiza unor imagini sau mostre adunate de Viking.

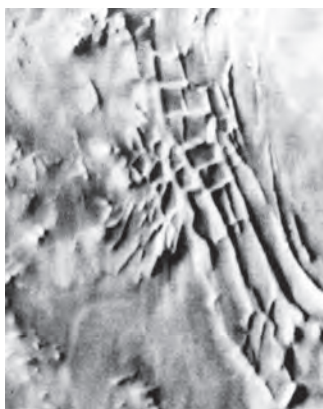
Contrar așteptărilor publicului, s-au găsit indicii de viață, așa cum a declarat doctorul Gilbert Levin, unul dintre oamenii de știință însărcinați cu investigarea acestor sonde.

NASA a argumentat că nu s-au găsit mostre de molecule organice în timpul analizelor și că planeta era, practic, sterilă. Probele au fost supuse proceselor metabolice – cum ar fi fotosinteza și chimiosinteza – oferind, în mod uimitor, rezultate pozitive, deoarece au eliberat mari cantități de oxigen, după ce fuseseră tratate în prealabil cu un nutrient organic. Studiile științifice nu se opresc aici; când proba a fost supusă unor temperaturi ridicate, s-a descoperit că această urmă nu există de fapt și că trebuia verificat dacă reacția originală nu fusese cumva cauzată de un agent biologic².

Motivul pentru care NASA a minimalizat aceste rezultate reprezintă, în continuare, o enigmă. Cu toate acestea, lucrurile se vor schimba în 1996, atunci când agenția spațială anunța că a descoperit o formă de viață microscopică într-un meteorit, găsit în Antarctica, în 1984. Era vorba de ALH84001, cea mai prolifică bucată de asteroid din istorie. Ani de-a rândul am căutat viață pe Marte și dintr-odată am găsit-o... aici, pe Pământ. Anunțul s-a răspândit pe tot globul iar interesul pentru NASA, planeta Marte și misiunile spațiale a crescut. Fără nici un dubiu, această strategie prin care se urmărea să se strân-

¹ Succese foarte controversate pe de altă parte. Nu vreau să pun la îndoială faptul că omul a fost pe Lună, dar metodele de informare ale NASA au fost cel puțin ciudate. Au ascuns informații? Imaginile trimise au fost reale, refăcute sau poate trucate? Dezbateră continuă, credeți-mă pe cuvânt.

² Enciclopedia Britannica: *Mars*.

Acesta este presupusul oraș descoperit datorită imaginilor făcute de Viking în 1976.

gă fonduri și să se impulsioneze explorarea spațială funcționase de minune sau aveți vreo îndoială că acel anunț nu și-a îndeplinit scopul?

Din nou, Marte era la modă, iar lumea începea iar să vorbească despre enigmaticii „omuleți verzi”.

.....

Regiunea Cydonia

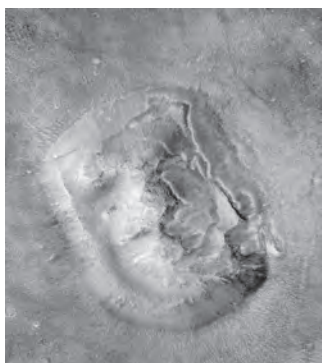
MISIUNILE ÎNTREPRINSE DE VIKING au fost mai mult decât faimoase datorită controversatelor analize de mostre marșiene. Instantaneele trimise pe Terra, în special cele care proveneau din regiunea Cydonia, au dat naștere la controverse aprinse.

După succesul lui Viking-I, mulțumită sutelor de imagini trimise, s-a căutat un loc asemănător pentru amartizarea celei de a doua misiuni, făcută de Viking-II. Una dintre aceste zone putea fi regiunea Cydonia. Tobias Owen, cercetător la NASA, căuta un loc în care cea de a doua sondă să ajungă la sol cu ușurință. La un moment dat, în timp ce analiza imaginea cu numărul 35A72, a pălit brusc. În imagine avea o față uriașă care privea fix către cer. Într-o secundă, Owen și-a anunțat responsabilii agenției, iar aceștia, după o analiză, au stabilit și au dat publicității informația potrivit căreia fața fantomatică nu era altceva decât un joc de lumini, o iluzie optică. S-au încumetat chiar să spună că au făcut fotografii câteva ore mai târziu și fața nu a mai apărut...

Cu timpul, s-a descoperit că acel instantaneu nu exista, iar la ora la care NASA a spus că a fost făcută, acea parte a planetei era scufundată într-un întuneric absolut. De ce ar fi mințit NASA opinia publică în legătură cu figura din Cydonia? Ce interese avea?

Nu cunoaștem răspunsul, există doar speculații. Pentru oamenii de știință și astronomii americani, situația s-a complicat și mai mult

în momentul în care cercetătorii au început să analizeze imaginile Cydoniei¹ și „fața”, descoperind anomaliiile cunoscute azi sub numele de „Teoria lui OAC”². Deși NASA a afirmat că fața de pe Cydonia era o iluzie optică, a preferat să fie prevăzătoare și să nu trimită în acea regiune a doua sondă Viking. În mod straniu, deși a fost anunțată descoperirea misterioasei formațiuni, NASA a renunțat imediat la această zonă.

Aceasta este imaginea chipului trimis de Mars Global Surveyor.

Carl Sagan³, un prestigios astronom, vorbește în celebra sa carte *Cosmos* despre decizia de a alege Cydonia ca loc de amartizare:

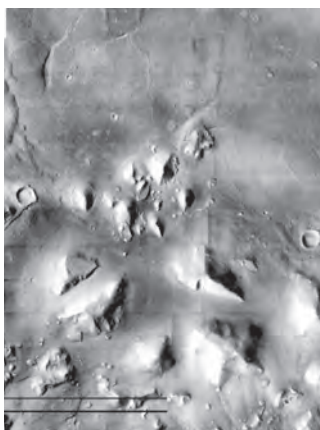
„.....se găsea la 44° latitudine nordică. Așezarea denumită Cydonia a fost aleasă datorită unor considerente teoretice, deoarece aici se puteau găsi mici concentrații de apă lichidă, cel puțin așa se presupunea... Posibilitatea ca Viking să găsească viață creștea substanțial în Cydonia.”

Ce-și putea dori mai mult NASA? Un loc favorabil, unde ar fi putut exista viață și unde a fost descoperită o anomalie stranie, posibil de origine artificială. Dacă totul a fost un joc de lumini, de ce nu au trimis acolo a doua sondă? Se puteau face investigații pertinente și se putea elucida misterul imaginii 32A75, dar nu s-a întâmplat așa. În ultimul moment, după ce a fost anunțată descoperirea feței, NASA nu a mai luat în calcul Cydonia și s-a îndreptat către Utopia Planitia, argumentând, potrivit lui Carl Sagan, că „44° nord este un loc complet inaccesibil pe imaginile radar. Dacă Viking-II ajunge la o latitudine atât de septentrională există un risc ridicat de eșec.” Presupunând că acestea au fost motivele, este de-a dreptul ciudată alegerea pentru amartizare a unui loc ca Utopia Planitia, unde solul era atât de erodat, încât sonda nu se putea menține în echilibru, iar

¹ Suprafața din imagine măsoară 55 × 50 km de teren.

² Originea artificială a Cydoniei.

³ Carl Sagan (1934-1996), cunoscut astrofizician, important colaborator și consilier la NASA încă de la începuturile agenției.

În acest loc s-au găsit anomaliiile chipului, „piramida D&M” și altele.

la 47,7° latitudine nord, radarul abia îi dădea confirmarea, după cum afirmă Sagan.

Însă chipul avea încă multe lucruri de spus, iar în anul 1980 a apărut o nouă imagine de la arhivă. Descoperitorul acesteia a fost Vincent Dippietro, care a dat întâmplător peste imaginea cu numărul 70A13, înregistrată de Viking la 35 de zile de la prima polemică. Aceasta fusese făcută dintr-un unghi diferit, incidența luminii nu era aceeași cu cea dinainte, ceea ce elimina ipoteza că fața ar fi doar o iluzie optică.

Dippietro conta acum pe două instantanee, la ore diferite și din unghiuri distincte. Descoperirile pe care le-a făcut cu privire la această față au fost incredibile. Datorită reliefării s-au putut vedea „dinții” din gură, pupilele, precum și sprâncenele și „părul”.

Dar ceea ce era mai important de abia acum venea și, după o analiză completă a zonei, s-a descoperit că fața era doar vârful aisbergului. La 16 km de aceasta, cu o orientare nord-sud, se afla „piramida D&M”¹, denumită astfel după descoperitorii săi, Dippietro și colegul acestuia, Gregory Molennar. Era vorba despre o gigantică structură pentagonală, a cărei latură avea cel puțin 1,5 km și o înălțime de 800 metri.

Alți cercetători au continuat acest studiu, denumind imaginile observate „orașul”, mai exact, o enormă dispunere de linii drepte ce alcătuiau structuri ciudate, asemănătoare unei fortărețe gigantice în ruină. Anomaliile de pe Cydonia fuseseră relatate deja de zeci de ani, dar lucrul cel mai incredibil l-a reprezentat rezultatul matematic, care dezvăluia structuri riguros construite. O constantă matematică se repeta fără întrerupere: 19,5°, care vine în T, constanta tetraedri-

¹ Înaintea descoperirii acestor piramide, sondele Mariner au semnalat, între anii 1972-1974, prezența altora, în apropiere de zona cunoscută sub denumirea de „Patrulaterul Elyseum”. Despre acestea, astronomul Carl Sagan spunea: „Par că sunt erodate și foarte vechi, deși ar putea fi, de asemenea, mici munți erodați.”

că. Dar aceasta nu era unica: se puteau nota și alte constante, cum ar fi π , φ sau e .

Pentru cei care au acceptat „Teoria OAC“, acele coincidențe nu erau întâmplătoare. Se presupunea că era vorba despre o inteligență extraterestră, ca și în cazul construcțiilor megalitice de pe Pământ, cum ar fi anticul Teotihuacan, Egiptul sau Stonehenge. Poate din această cauză, comentează partizanii teoriilor conspirative, în momentul în care sonda americană Pathfinder a amartizat pe data de 4 iulie 1997 în Ares Vallis, NASA a transmis un mesaj. Se pare că sonda avea o formă tetraedrică cu panouri în formă de triunghi echilateral, iar Ares Vallis se găsea la 19,5° latitudine nordică, ceea ce înseamnă că NASA încerca să comunice următoarele: „Suntem aici, am înțeles tot ceea ce voiați să ne spuneți.“¹

.....

Originea militară a **NASA**

NASA A LUAT FIINȚĂ ÎN 1958, în plin Război Rece, nefiind tocmai o instituție de cercetare spațială, ci o extensie a unei organizații militare, produs al paranoiei care cuprinsese Statele Unite.

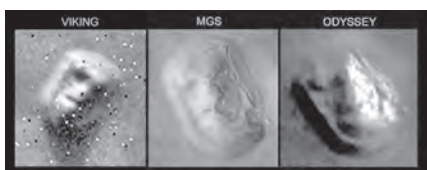
Este posibil ca elemente ale acestei origini militare și-să facă efectul și azi.

Câțiva cercetători, precum Richard Hoagland sau Graham Hancock, au sugerat că motivul pentru care s-a insistat în prima fază a fost descoperirea chipului Cydoniei, pentru a se dezminți și a nu arăta nici un fel de interes pentru „Teoria OAC“, informații ce se pot găsi în „Raportul Brookings“, scris în anul 1960. Acesta prevede că, în cazul în care se găsesc dovezi care atestă existența vieții extraterestre, ele trebuie împiedicate să iasă la lumină din motive de securitate publică. Ca și cum acest lucru nu ar fi fost de ajuns, raportul

¹ Această informație, ca și cealaltă din acest capitol, a fost culeasă din cartea *Misterul Planetei Marte* scrisă de Graham Hancock în colaborare cu Robert Bauval, acesta din urmă fiind cunoscut pentru controversata „Teorie a lui Orion“.

cuprinde sfaturi pentru NASA cum ar trebui să ascundă informațiile și care trebuie să fie finalitatea acestora.

Dosarul a fost încredințat agenției spațiale în momentul înființării, chiar în anul 1958, și prevedea posibilitatea ca în viitor, când se vor cerceta Luna sau Marte, să se descopere și alte dovezi ale unor forme

Evoluția chipului Cydoniei în imaginile captate de diferite misiuni

de viață extraterestre. Documentul mai prevede că aceste descoperiri ar fi putut avea efecte negative și ar fi putut zdruncina societatea. Așa cum bine precizează Graham Hancock în cartea sa *Misterul lui Marte*, „acest raport nu face altceva

decât să ratifice poziția guvernului în chestiunea fenomenele extraterestre.“ Un exemplu cert este „incidentul Roswell“, o altă conspirație faimoasă pe care guvernul american a declarat-o „caz închis“ acum câțiva ani, dar care continuă să aibă neclarități.

În 1947, în localitatea Roswell, New Mexico, în apropierea bazei secrete din Los Alamos, s-a prăbușit o „farfurie zburătoare“, așa cum a fost ea denumită de acei militari, eveniment înregistrat de presă... și de istorie. La câteva ore, versiunea a fost schimbată, după cum s-a întâmplat de nenumărate ori în ultimii 50 de ani.

Prima dată a fost o farfurie zburătoare, apoi o sondă rotundă, ca să se tranforme ulterior într-un proiect secret denumit „Mogul“, ce consta în lansarea unor baloane de cercetare meteorologică de înaltă altitudine, al căror scop principal era detectarea undelor de sunet generate de ridicarea aerului cald în timpul testelor cu rachete balistice sau de bombe atomice sovietice. În final, în anul 1997, când s-au împlinit 50 de ani de la apariția acestui caz, autoritățile și-au schimbat din nou declarațiile și au afirmat că totul a fost produsul unei sonde rotunde de mari dimensiuni, iar presupusele corpuri de extraterestri, pe care sute de martori le-au văzut, nu au fost decât niște manechine de probă¹, simple păpuși.

¹ Acesta a fost motivul pentru care s-a păstrat tăcerea timp de cincizeci de ani?

Aceste explicații nu au convins pe nimeni¹, iar în prezent încă se mai dezbate motivul pentru care guvernul ascunde informații legate de acest subiect.

.....

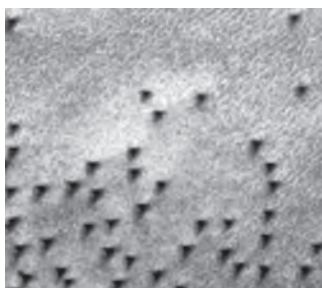
Misiuni care au urmat sondelor **Viking**

După reușitele și mult discutatele misiuni ale sondelor Viking, NASA a continuat să cerceteze planeta Marte și, în 1993, a lansat Mars Observer, un proiect de milioane de dolari, care a sfârșit într-un mod inexplicabil din cauza unei decizii absurde. Se pare că, în timp ce se presurizau tancurile de combustibil, inginerii de la NASA au decis să efectueze o manevră realmente ciudată și absurdă, unica din istoria explorării spațiale: să întrerupă comunicarea cu sonda spațială.

Întreruperea deliberată a comunicării radio a fost o prostie, iar riscul de a pierde legătura cu nava pentru totdeauna era foarte mare și, după cum era de așteptat, inevitabilul s-a produs. Legătura cu sonda s-a pierdut și nu a mai putut fi restabilită.

Acest lucru a dat ocazia unei dezbateri controversate despre profesionalismul tehnicienilor de la NASA și a declanșat o criză în sânul instituției, cauzată de pierderea legăturii cu acea navă. În schimb, pentru adepții teoriei conspirației, pierderea sondei a fost un lucru deliberat și este foarte posibil ca planeta Marte să fi fost cartografiată deja de mult timp. Unii merg chiar mai departe și cred că acea sondă își continuă operațiunea de cartografiere chiar și azi. Însă este foarte clar că acest eșec confirmă fatidica statistică conform căruia două din trei sonde trimise pe Marte plutesc în derivă. În ciuda acestui fapt, NASA a depășit criza și a trimis noi sonde, care în sfârșit au avut succes; una

¹ Poate fi din cauza contradicției dintre datele de lansare a manechinelor și data accidentului. Simpla întrebare care se pune este dacă acele manechine existau, de ce au fost puse în saci pentru cadavre așa cum mulți dintre cei prezenți au putut observa? Incertitudinile cu privire la caz sunt infinite.

Nu se știe exact ce reprezintă această imagine ciudată împânzită de monoliți misterioși

Cu ajutorul software-ului de la Kodak, Hoagland – în fotografia din colțul drept – a curățat imaginile „false” realizate de NASA și a evidențiat prezența căldurii în „piramida D&M”.

dintre ele, Global Surveyor, a fotografiat din nou suprafața planetei Marte.

La data de 5 aprilie 1998, Mars Observer zbura deasupra regiunii Cydonia și, datorită insistențelor populației, care dorea să fie fotografiată din nou zona, aparatul de fotografiat al sondei a focalizat și... a declanșat¹. Imaginea a fost procesată și după câteva ore NASA a publicat o fotografie sub care scria că „nu există nici o față.”

Imaginea era total diferită față de cele realizate de Viking, un fel de munte uriaș care avea multe formațiuni ciudate.

În același timp, în paralel cu NASA, care dezmințea existența chipului, fidelii „teoriei OAC” se apărau argumentând că, din cauza întârzierii cu care NASA a transmis imaginea, aceasta putea fi trucată, nefiind pentru prima dată când agenția spațială era acuzată că a făcut așa ceva².

¹ În timpul misiunii Mars Odyssey, s-au făcut noi fotografii cu fața de pe Marte, care prezentau o incidență stranie a luminii pe partea sa dreaptă. După sute de analize, Richard C. Hoagland a concluzionat, pe pagina sa de internet <http://www.enterprisemission.com>, că această incidență putea doar să răspundă la metalul de pe suprafața chipului.

² În anul 2002, neobositul investigator Richard C. Hoagland, în timp ce se afla la emisiunea *Coast to coast am*, a denunțat în mod public că NASA a pus la dispoziție în mod intenționat imagini în infraroșu de proastă calitate și cu paraziți ale regiunii în care se găsea fața de pe Marte, realizate de Mars Odyssey, imagini care mai sunt și în prezent pe pagina sa de internet <http://themis.asu.edu/zoom-20020724A.html>. În acestea, mulțumită unui program de reliefare fotografică administrat de Kodak, Hoagland a observat ceva care l-a surprins: se părea că „piramida D&M” emitea ceva asemănător „căldurii”. Mai multe informații vezi pe http://www.marte.org/paginas/noticias/13_09_2002.htm

Aceștia au mai declarat că, dacă un obiect deteriorat este fotografiat de aproape, pare și mai degradat decât este în realitate și că nu există motive pentru a elimina această anomalie. De fapt, multe dintre aceste lucruri „ciudate“ din imaginile realizate de Viking, cum ar fi „globii oculare“ sau sprâncenele, s-au dovedit a fi reale, ceea ce demonstrează că celelalte obiecte descoperite puteau fi la fel de veridice, fie că vorbim despre „oraș“, „piramida D&M“ sau „Cel puternic“.

Departamentul de a rezolva problema, NASA a dat un nou impuls celor care credeau în teoria sus-menționată.

.....

Marte în prezent. Misiunile **Rover**

La finele anului 2003 și începuturile lui 2004, a avut loc un eveniment fără precedent în istoria explorării spațiale pe Marte. Trei sonde, toate echipate cu module de amortizare, își făceau intrarea pe Planeta-Roșie, două dintre ele fiind americane și, pentru prima dată, una europeană. Din păcate, sonda vechiului continent a rămas la jumătatea drumului; vehiculul său – Beagle-2 – s-a pierdut în timpul amortizării, rămânând funcțional doar modulul orbital Mars Express. Cu toate acestea, celelalte două, Opportunity și Spirit, au avut un succes răsunător. Ambele au reușit să aterizeze în bune condiții pe planetă, dar problemele au apărut foarte rapid, alimentând vechile suspiciuni.

La 3 ianuarie 2004, modulul de explorare Spirit a ajuns pe Marte și, după câteva zile de pregătire, a început să lucreze până când, din data de 18, nu a mai trimis semnale către Terra, exact din momentul din care urma să analizeze roca botezată „Adirondack“. Prima dată, NASA a declarat că a pierdut legătura cu rover-ul, din cauza unei furtuni care măturase coastele australiene. Ulterior, această afirmație a fost dezmințită, sau cel puțin așa am înțeles noi, iar NASA, prin intermediul directorului de proiect, doctorul Thesinger, a explicat

că „o defecțiune foarte gravă” afectase modulul Spirit, iar acesta trimitea date incoerente însoțite de zgomote.

Lăsau impresia că nu știau foarte clar ce doreau să transmită publicului, astfel au interpretat lucrurile cei care au văzut acest eveniment ca pe o strategie prin care agenția spațială voia să câștige timp, cu scopul de a face propria anchetă sau de a manipula următoarele imagini care veneau pe Pământ.

.....

Deteriorarea vehiculelor spațiale **Rover**

Un alt aspect îngrijorător al acestor misiuni îl constituie argumentul conform căruia s-au utilizat tehnici NASA pentru a anunța într-un fel viitoarea deteriorare a „vehiculelor marțiene”. Cei de la agenție au afirmat că navele vor funcționa până în momentul în care panourile solare vor fi obstrucționate și acoperite cu praf fin de pe Marte.

Dar, așa cum bine observă jurnaliștii Guillermo León Jiménez și José Manuel García Bautista¹, este clar și simplu de dovedit că, după trei luni de ședere pe solul marțian, panourile sondei vor fi deja parțial acoperite de particule de pe solul planetei. Nimic mai neadevărat. Așa cum arată imaginile realizate după data de 29 martie, acele panouri sunt imaculate, singurul obiect acoperit de praf fiind airbagul, care a atenuat impactul. Pentru a spori misterul, materialul acesta părea să fie umed.

.....

¹ Revista *Más Allá de la Ciencia*, aprilie 2004.

Continuăm să o numim „Planeta Roșie”?

Așa cum era de așteptat, sondele au trimis primele imagini marțiene, care au fost „strecurate” publicului. În mod straniu, „cerul” de pe Marte era albastru, iar solul semăna cu o zonă deșertică de pe planeta noastră. Când NASA a început să difuzeze noile instantanee, culoarea cerului s-a transformat în roșu, același lucru întâmplându-se și cu aspectul solului. A fost retușată culoarea imaginilor? Se pare că da, mai ales dacă ne uităm pe internet la alte fotografii provenite de la agenție.

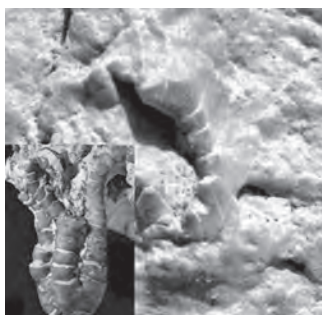
Într-una dintre acestea se vede cum a fost asamblat vehiculul Spirit pe pământ; în imaginile din timpul misiunii se observă anumite detalii, cum ar fi cablajul sau o bandă groasă de culoare galbenă care, în mod misterios, se transformă în portocaliu închis pe Marte. Și nu numai atât: inclusiv extremitățile unui mecanism similar cu un *joystick*, instalat pe sondă, și-au schimbat surprinzător culoarea.

Mulți cercetători și experți în tratarea imaginilor, precum tânărul Keith Laney, au afirmat că, aplicându-se *pattern*-uri de culoare originale ale acestor imagini oferite de NASA, aspectul lui Marte se schimbă complet. Un cer albastru și un peisaj familiar reprezintă rezultatul final, ceea ce ar indica că în atmosfera de pe Marte ar putea exista mai mult oxigen și azot decât ni s-a spus.

.....

A distrus **NASA** o posibilă fosilă marțiană?

Asta susține cel mai groaznic coșmar al agenției NASA, cercetătorul Richard C. Hoagland. Pe pagina sa web se poate vedea o fotografie alarmantă, care prezintă similitudini extraordinare cu fosilele unei plante care a existat pe planeta noastră, *Cincinnatian Crinoids*.

O comparație făcută de Hoagland, între o fosilă de crinoideo și o presupusă fosilă marțiană

Imaginea a fost captată de sonda spațială Opportunity în timpul analizei aflorimentului pietros botezat „Căpitanul”. Tot aici s-au făcut unele experimente denumite „abraziunea rocii”, care provoca un semn asemănător unei mici șlefuii circulare. Înainte de acest experiment, sonda trebuia să facă o fotografie de înaltă rezoluție a împrejurimilor și ulterior să înceapă proba. În acea fotografie, apărea „fosila” lui Hoagland, care prezenta o structură inelară asemănătoare unei anelide, teorie susținută până când în scenă a apărut

specialistul în fosile marine, James C. Calhoun, care i-a trimis lui Hoagland câteva imagini interesante cu fosile, spunând că ceea ce părea o fosilă de pe Marte era similar cu unele exemplare de *Crinoides*¹ descoperite pe Pământ. Confirmarea acelei descoperiri putea fi fundamentală în determinarea, odată pentru totdeauna, a existenței unor forme de viață pe Marte. Ce a făcut NASA? Pur și simplu a distrus-o. Următoarea imagine oferită de agenție a fost aceeași piatră pe care se găsea presupusa fosilă și un semn de abraziune, foarte aproape. Ne punem din nou întrebări.

Descoperiri oficiale și atitudini îngrijorătoare

În ciuda tuturor teoriilor, atât NASA, cât și ESA² și-au continuat investigațiile pe Planeta Roșie și, până în acest moment, confirmările oficiale au fost acceptate cu mult entuziasm.

¹ Există mai multe specii de fosile din această familie – peste 5 000 – care alcătuiesc trunchiul cel mai bogat și variat de echinoderme; au apărut în cambrian și au atins apogeul în devonian. Din grupul actual, pe cale de dispariție, se cunosc în jur de 700 de specii.

² Agenția Spațială Europeană

După ani de investigații – și fără să surprindă pe nimeni – cele două agenții spațiale au confirmat prezența anterioară a apei lichide pe suprafața marțiană, ceea ce face posibilă existența unor forme de viață într-un trecut nu foarte îndepărtat¹, existând chiar posibilitatea ca acestea să fie complexe.

S-a confirmat, de asemenea – mulțumită lucrărilor sondei Mars Express – existența metanului în atmosfera marțiană. S-a ajuns la aceste concluzii făcându-se observații cu telescoape situate pe Terra, după care sonda europeană a confirmat ipoteza.

Descoperirea este, într-adevăr, interesantă pentru ambele aspecte și pe de o parte se confirmă că sursa de metan este constantă, deși moleculele acestuia nu sunt stabile. Substanța ar putea proveni de la două zăcăminte distincte sau de la vulcanii activi care nu au fost niciodată descoperiți sau, și mai interesant, de la activitatea bacteriologică. Pe Terra, microorganismele terestre produc metan din hidrogen și dioxid de carbon și nu au nevoie de oxigen ca să trăiască.

Din păcate, cele două sonde americane aflate pe planetă, cărora li s-a mărit perioada de viață datorită consumului scăzut de energie, nu pot să facă acest tip de experiment deoarece nu au fost programate să analizeze probe geologice, misiune stabilită pentru sonda dispărută Beagle-2².

În acest sens, atitudinea NASA pare să se schimbe și agenția începe să-și dea seama că societatea actuală poate accepta fără probleme posibilitatea vieții extraterestre. Poate a înțeles că teza „raportului Brookings” putea fi admisă teoretic de societatea anilor ‘30, zguduită de poveștile radiofonice cu marșieni ale lui Orson Welles. Publicul de acum nu mai poate fi speriat atât de ușor, fiind mult mai dispus să accepte existența altor civilizații, extraterestre... Declarațiile actuale legate de fenomenele paranormale – precum imortalizarea unui OZN³ într-o imagine luată de Spirit la data de 23 martie 2004 – par să indice o mentalitate mai deschisă, așa cum a demonstrat-o

¹ Astronomic vorbind.

² Modulul de amortizare al sondei Mars Express care s-a pierdut la coborâre.

³ Se înțelege prin OZN „obiect zburător neidentificat”.

Mark Lemmon, unul dintre responsabilii vehiculelor Rover, angajat al Universității din Texas, care a spus într-un interviu: „Suntem în fața primei imagini a unui meteorit de pe Marte sau în fața unei fotografii a unei nave spațiale trimisă de o altă civilizație, care își duce la bun sfârșit propriul program de explorare spațială?”¹

Timpurile par să se schimbe... sperăm doar ca oamenii care au puterea și o manevrează din umbră să permită schimbarea.

.....

¹ Jurnalul *El Mundo*, ediția din 23 martie 2004 (www.elmundo.es).

Bibliografie și pagini de internet

PENTRU REALIZAREA PREZENTEI LUCRĂRI a trebuit să consult un mare număr de materiale, atât bibliografice, cât și jurnalistice. De mare ajutor mi-au fost informațiile de pe internet. Pentru că nu există multe lucrări care să trateze această temă în limba spaniolă, a trebuit să parcurg și să analizez diverse opere în limba engleză, care m-au ajutat, fără nici o îndoială, să dau o formă capitolelor din această carte.

Din motive evidente, bibliografia nu a putut fi detaliată, de aceea las cititorului opțiunea de a consulta și alte cărți pentru a verifica sau a completa informațiile prezentate aici.

Capitolul 1: 11 septembrie, penultima conspirație

Thierry Meissan, *La Gran Impostura*, Esfera de los libros, 2002.

Pagina de internet *Rense*

Pagina de internet *La Rebelión*

Pagina de internet *Conspiracy*

Capitolul 2 și 3: Asasinarea lui JFK

E. Jay Epstein, *Encuesta*, Dima, 1996.

Jim Garrison, *JFK, tras la pista de los asesinos*, Ediciones B, 1988.

William Manchester, *Muerte de un presidente*, Globos, 1967.

Pagina de internet *El asesinato de Kennedy*

Filmul și documentarul pe suport DVD: *JFK*. Oliver Stone, 1991.

Capitolul 4: Rușinea aurului nazist

Colecția *Factor X*, Editura Planeta de Agostini, 1998.

Ramón J. Campo, *El Oro de Canfranc*, Biblioteca Aragoneză de Cultură, 2001.

Álvaro Baeza, *El Oro del III Reich. Vaticano, Nazis, Judios*

Pagina de internet *Nazi Gold*

Capitolul 5: Hindenburg, „Titanicul“ din aer

Michael M. Mooney, *The Hindenburg*, MacGibbon. Ltd.

Pagina de internet *Air-Ship*

John Canning, *Grandes Misterios sin resolver*, Tikal, 1995.

Capitolul 6: Teroare în Oklahoma

Colecția Factor X, Editura Planeta de Agostini, 1998.

Nancy Ingram, *In the Wake of the Bomb*, Rainbow Book, 1996.

Pagina de internet Două Bombe în Oklahoma City?

Pagina de internet *Dark Conspiracy*

Capitolul 7: Fluorizarea, otrăvirea globală

Barry Groves, *Fluoride: Drinking ourselves to Death*, New Leaf, iunie 2002

Colecția Factor X, Editura Planeta de Agostini, 1998.

Pagina de internet *Medical Archives*

Capitolul 8: Martin Luther King, omul visurilor

William F. Pepper, *Orders to Kill*, Paperback 1998.

Colecția Factor X, Editura Planeta de Agostini, 1998.

Pagina de internet *Conspiracy Planet*

Pagina de internet *Conspiracy Net*

Capitolul 9: 11 martie, marea conspirație spaniolă

Bruno Cardeñoso, *11-M: Claves de una conspiración*, Espejo de Tinta, 2004.

Pagina de internet www.cadenaser.com

Rosa Maria Artal, *11-M-14-M, Onda expansiva*, Espejo de Tinta, 2004.

Capitolul 10: Marte – conspirația are culoarea roșie

Pagina de internet www.nasa.gov

Revista *Más Allá de la Ciencia*, aprilie 2004.

Graham Hancock, *El Misterio de Marte*, Grijalbo, 1994.